

3 1761 11915313 8

gc-Sh1
no. 81
ROBARTS

20

16

17



அடை ஆர் கமலத்து அலர் மகள் கேள்வன்	{ தளங்கள் நெருங்கிய தாமரைப்பூவிற பிறந்த பெரிய. பிராட்டியார்க்கு வல்லபனை எம்பெருமா னுடைய	புடை ஆர் புரி சங்கமம்	{ ஒரு பக்கத்துக்குத் தானே ஆபரணமாகப் போரும்படியான அழகிய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் (ஆக இப் பஞ்சாயுதாழ் வார்கள்)
கை	{ திருக்கையிலே (விளங்காநின்ற)	இந்த பூதலம் காப்பதற்கு என்று	{ இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கக்காக
ஆழி என்னும் படையோடு	{ திருவாழியென்கிற திவ்யாயுதத் தோடே	இந்நிலத்து இராமாநுச முனி இடையே ஆயின	{ இப்பூமண்டலத்திலே எம்பெருமானார் பக்கலிலே ஆயினர்.
நாந்தகமும்	நந்தகவானும்		
படர் தண்டும்	{ ரக்ஷணத்தொழிலிலே பரந்திராநின்ற கதையும்		
ஒண் சாரங்கம் வில்லும்	{ அழகிய ஸ்ரீ சாரங்க மென்கிற வில்லும்		

* * *—சீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானாரை ஆச்ரயிக்கவே நற் குணங்களெல்லாம் தன்னடையே வந்து சேரும் என்றார்; அதனைச் செவியேற்ற சிலர்—“ஜிதேந்திரியத்வம் முதலான அரிய பெரிய பேறுகள் திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களின் அதுகா ஹத்தாலன்றோ உண்டாகவேண்டும்; மதுஷ்யங்களில் ஒருவரான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்தமாத் திரத்தால் அவை உண்டாய் விடுமோ?” என்று சங்கிக்க, அந்த ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் லோகரக்ஷணர்த்தமாக எம்பெருமானார் பக்கலிலேவந்து குடி கொண்டனர் காண்மின்—என்கிறார் இப்பாட்டில்.

“அடையார்கமலத் தலர்மக்கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண்சாரங்கவிலும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின” என்று அந்வயித்தவாறு. ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் இவர்பக்கலிலே ஆகையாவது—இவருடைய நினைவைக் கடாக்கித்துநின்று இவர் அதிகரித்த காரியத்திற்

குத் துணைசெய்கையாம். அம்பரீஷனுக்குத் திருவாழியாழ்வான் ஸஹகரித்ததுபோல.

இப்பாட்டை மற்றொருவகையாகவும் அர்வயிக்க இடமுண்டு:-
“அடையார்+புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலங் காப்பதற்
கென்று இந்நிலத்திடையே இராமாநுசமுனியாயின” என்று.
இப்பகூஷத்தில் ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களே இந்நிலவுலகைக் காக்க
எம்பெருமானாராக வந்து திருவவதரித்தார்க ளென்றதாகிறது.

ஆகவே, இப்பாட்டினால், எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்க
ளுடைய திருவவதாரமென்று விளங்கா நின்றமையால் திருவனந்
தாழ்வானுடைய அவதாரமென்று சொல்வது ப்ராமாணிகமன்
றென்று சிலர் ஆக்ரஹங்கொண்டு பேசுவர்கள்.

ருதிரோத்காரி வருஷம் கார்த்திகை மாதம் வெளிவந்த
வேதாந்த தீபிகா ஸஞ்சிகையில் [14—2.] “குருபரம்பரைகளின்
விமர்சம்” என்ற மகுடமிட்ட ஒரு வ்யாஸம் வெளிவந்திருப்பதைப்
பலர் கண்ணுற்றிருப்பார்கள்; அந்த வ்யாஸம் ஸ்ரீமான் திருவ
ஹீந்தரபுரம் சேட்டலூர் நரவிம்ஹாசாரியர் என்கிற ஒரு மஹா
நுபாவரால் எழுதப்பட்டதாம். ப்ரமம், ப்ரமாதம், விப்ரஸிப்பை
என்பவற்றில் ஒன்றின் வசப்பட்டு எழுதப்பட்டதோ இது!
என்று பலரும் பகர்வதற்குப் பாங்கான அந்த வ்யாஸத்தினால்
சிலர் யதார்த்த ஞானத்தை இழந்து தடுமாறக்கூடுமாதலால் ப்ர
மாணங்களைக் காட்டி உண்மையை வெளியிடுதல் நன்றென்று
கொண்டு இப்பாகுரத்தின் ப்ரஸங்கத்தினால் அவ்விஷயத்தைச்
சிறிது விமர்சிக்குப் புகுகிறோம்.

வேதாந்ததீபிகையில் வெளிவந்த அந்த வ்யாஸத்தை இங்கே
பூர்ணமாக உதாஹரித்துக் காட்டினால் விரிவு பெரிதுடைத்தா
மென்றும், சொற் செறிவிலும் பொருட்பொவிவிலும் ரஸலேசமு
மற்ற அந்த உக்திகளை இங்கே ஆதூபூர்வியாக எடுத்துக்காட்
டுவது விரஸமென்றும் கருதி விஷயத்தின்மேற் போவதே உசித
மெனத் துணிந்தோம். ஆவச்யகமான விடங்களில் சில பங்க்திகளை
உதாஹரிக்கவுங் கடவோம்.

எம்பெருமானார் திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார
மென்பதற்கு ப்ரமாணலேசமுமில்லை யென்றும், பஞ்சாயுதாழ்

வார்களின் அவதாரமென்பதே ஒக்குமென்றும் அவருடையகொள்கையாம். “அடையார் கமலத்து” என்கிற இந்த நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தைத் தலையான ப்ரமாணமாகக்காட்டி “இதனால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பஞ்சாயுதங்களின் அவதாரமென்று ஸ்பஷ்டமாய் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, ஆதிசேஷனுடைய அம்சமென்று எவ்விடத்திலும் ஏற்படவில்லை” என்று எழுதியுள்ளார். எம்பெருமானார் விஷயமாகத் திருவவதரித்துள்ள ப்ராசீந ப்ரபந்தங்க ளெல்லாவற்றையும் நன்கு விமர்சித்திருந்தால் இவ்வளவு ஸாஹஸமாக எழுதத் துணிவு பிறந்திராதென்று ப்ராமாணிகர்கள் பரிதபித்துப் பேசுகின்றனர். நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சனத்தில் இராமாநுச நூற்றந்தாதி ஒப்புயர்வற்ற பரம விலக்ஷண திவ்யப்ரபந்தம் என்பதை இசையாத ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் யாருமில்லை. இதில் விப்ரதிபத்தியுண்டாக ப்ரஸக்திலேசமுமில்லை. விப்ரதிபத்தி யிருப்பதுபோல் தாமாகவேநினைத்துக்கொண்டு எழுதியிருக்கும் ஐதிஹ்யமெல்லாம் இங்கு அப்ரஸக்த ப்ரஸஞ்ஜநம். எம்பெருமானார் சேஷாவதார மென்று காட்டுகிற ஐதிஹ்யங்களை அஸம்பத்த ப்ரலாபமென்று கொள்ளுமவர்கள், அங்ஙனமே பிறர்கொள்ளத்தக்க சில ஐதிஹ்யங்களைத் தாங்கள் பஹுமாமித்துப் பேசுதல் உசிதமன்று. மேட்டுமடையான ப்ராமாண்ய முள்ள க்ரந்தங்களில் அமைந்த ஐதிஹ்யங்களையோ வசனங்களையோ ஒதுக்கி வைத்திட்டு, எம்பெருமானார் காலத்திலேயே அவதரித்துள்ள க்ரந்தங்களின் ஸ்ரீஸக்திகளைக் கொண்டு விஷயவிமர்சம் செய்வது பொருத்த முடைத்து. பிற்பட்டவர்களா யிருந்தாலும் ப்ராமாணிகர்களென்றும் நல்ல நிரூபகர்களென்றும் ப்ரமப்ரமாத விப்ரலிப்ஸைகளுக்கு வசப்படாதவர்களென்றும் ப்ரவித்திபெற்றவர்களாயிருந்தால் அன்னவர்களுடைய ஸ்ரீஸக்திகளைக் கொண்டும் நிர்ணயிக்க நியாயமுண்டு.

நூற்றந்தாதிக்கு விசேஷணங்களிடும்போது “பெரிய நம்பிகள் திருவடியை ஆசிரயித்து ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு ஸதீர்த்தயராய் சற்றேறக்குறையஸமகாலத்தி லிருந்தவருமான திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்ததாக ப்ரவித்தமானதும்” என்று எழுதியிருக்கு மிவருடைய ஸம்ப்ரதாய ப்ரஜ்ஞை சாலவும் வியக்கத்தக்

கது. இன்றளவும் எங்குங் கேட்டறியாத வரலாற்றை இன்றே கேட்கப் பெற்றோம். அமுதனார் தமது நூற்றந்தாதியில் “வஞ்ச முக்குறும்பாங்குழியைக் கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடிய பின்” என்று தாமே அருளிச்செய்தபடி (எம்பெருமானாது நிய மநத்தினால்) கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளைப் பணிந்து உய்ந்தவர் என்கிற ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமான இவ்விஷயத்திலும் வேற்றுமை விளைந்தது வியப்பினும் மிக்க வியப்பேயாம். மேலே தாம் கூறும் விஷயங்களெல்லாம் இப்படியே யிருக்குமென்று பலருமறியப் பொருந்தக்காட்டிய சான்று இஃதொன்றே யமையும். ஸ்ரீ பாஷ்ய காரரும் அமுதனாரும் ஒரு ஆசார்யரிடத்தில் காலசேஷப்பஞ்செய்த வர்களென்று கூறுமிவர் அந்த ஆசார்யரின் திருநாமத்தைப் பெரிய நம்பி யென்றுங் குறிப்பிடுகிறார். ஸ்ரீ தேசிகனருளிச்செய்த குருபரம்பராஸாரத்தில் “பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை யாச்ரயித்தவர்கள் அறுவர்” என்றருளிச்செய்து அவர்களாகிறார் என்று தொடங்கிச் செய்தருளின விவரணத்தில் அணியரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்பவர்கள் அணிய ரங்கத் தமுதனார் என்பவர் திருவரங்கத் தமுதனாரிற் காட்டில் வேறுபட்டவரென்று உண்மையுணராது இவரேயவரென்று ப்ர மிப்பதுண்டாகையால் அந்த ப்ரமமே இந்தப் பெரியோர்க்கும் உண்டாயிற்றுப்போலும். அமுதனருடைய சரித்திரங்களைக் கோயிலோழுது முத்தியிவற்றால் ஆராய்ந்து தெளிக. இவ்விஷயத் தில் இங்கு விவாதத்தை வளரச்செய்துகொள்ள விரும்புகின்றி லோம். அமுதனார் பெரியநம்பிகளை ஆச்ரயித்துப் பண்டே திருந் தினவர் என்று சிலரது கொள்கையாமாகில் ஆயிடுக. இதில் இப் போது வாதப்ரதிவாதங்கள் வேண்டா.

“ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்க்கு சந்நேறக்குறைய ஸமகாலத்திலிருந்த வர் அமுதனார்” என்கிற விவர்கள் “சற்று ஏறக்குறைய” என்ப தற்குப் பொருள் விளக்கவேண்டும். “சந்நேறக்குறைய ஸமகாலஸ்தர்” என்பது பொருத்த முடைத்தாவதெங்ஙனையோ? தாமே விமர்சிக்க விமர்சிக்க இதன் பொருத்தமின்மை புந்தியிற் போதரும். “சந்நேறக்குறைய ஸமவயஸ்கர்” என்ன எண்ணம் போலும்.

‘ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் மஹிமையை ப்ரதிபாதிக்கும் க்ரந்தங்க

ளெல்லாவற்றிலும் முற்பட்டது நூற்றந்தாதி' என்கிறார் ; இதுவும் ஆராய்ச்சியற்ற பேச்செனத்தகும். வகிகரம்பி அருளிச் செய்த யதிராஜ வைபவம் முதலிய சில க்ரந்தங்கள் நூற்றந்தாதிக்கு முற்பட்டிள்ளன. எம்பெருமானார்க்கு அந்தரங்க சிஷ்யரான திருமலை அனந்தாழ்வா நருளிச்செய்த இதிஹாஸமாலா என்னும் திவ்யக்ரந்தத்தில் எம்பெருமானார் வைபவ பரமான சில பகுதிகளும் உள்ளன. அந்த க்ரந்தம் எல்லாவற்றினும் மேம்பட்டதாகப் போற்றத்தக்கது. ஆகையால், நூற்றந்தாதிதான் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவபரமான க்ரந்தங்களெல்லாவற்றினும் முற்பட்டதென்றது தள்ளுண்டதாம்.

அன்றி, இவருடைய கொள்கைப்படி நூற்றந்தாதியே முதன்மை பெற்றிருக்கிறது ; “அடையார்கமலத்து” என்ற பாட்டினால் ஏற்பட்ட அர்த்தமென்னவென்று ஆராய்வோம். மணவாள மாமுனிகளும் பிள்ளைலோகஞ்சீயருமருளிச்செய்த வியாக்கியானங்களில் அடையார்கமல மென்று தொடங்கி, புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின என்று அந்வயித்து, பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் லோக ரக்ஷணார்த்தமாக எம்பெருமானார்க்கு ஸஹ்காரிகளாக வந்து அமைந்தார்கள்—என்கிற அர்த்தமே முற்பட அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. ‘பஞ்சாயுதங்கள் எம்பெருமானாராக வந்து அவதரித்தன’ என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் “அர்த்தம் செய்து கொண்டதாக யதிராஜ ஸப்ததியினால் விளங்கினபடியால் அதுவும் ஒரு அர்த்தமாக இருக்கலாம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதனைப் பக்ஷாந்தரமாக உரைத்தருளினார். “மற்றைப் பக்ஷத்தில்” என்ற ஜீயருரைவாக்கியம் நோக்கத்தக்கது. “இத்தால் இவருடைய விரோதி நிரஸந ஸாமர்த்தியத்தைப்பற்ற ஸ்ரீபஞ்சாயுதாவதாரமென்று ப்ரபாவகதநம் பண்ணினாராய்த்து” என்ற அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தியும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

‘எம்பெருமானார் சேஷாவதாரமென்று பலபடிகளாலும் பல ஸூக்திகளாலும் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, பஞ்சாயுதாவதாரமென்று அமுதனார் அருளிச்செய்கிறாரே! இதுவென்’ என்று சீலர் திகைக்கக்கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய மணவாள மாமுனிகள் மேற்

குறித்த ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்யலாயினர் என்னுமிடம் உய்த்துணரத்தக்கது.

மாமுனிகள் கூறியபடியேதான் கொள்ளவேண்டுமென்று எமக்கு நிர்ப்பந்தமில்லாமையால், பக்ஷாந்தரமாக அவர் கூறிய பொருளே எமக்கு முக்கிய கல்பமாமென்று கூறத் தலைப்படுவாரு முண்டு. அதிலும் எமக்கொரு வைமத்யம் இல்லை. ‘எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரம்’ என்று சொல்வதே இப்பாட்டின் முக்கியமான கருத்தாக இருக்கட்டும்; அதனால் என்ன ஹாரி விளைந்திடும்?

இங்கே ஒன்று கேட்கவேண்டிற்றுண்டு;—எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரர் என்கிற ஒரு வார்த்தையை மாத்திரமே சொல்லலாம்; சேஷாவதாரர் இத்யாதி வார்த்தைகளைச் சொல்லவே கூடாது என்று கருத்தா? அல்லது பஞ்சாயுதாவதாரத்வத்தை முக்கியமாகச் சொல்லி மற்றவற்றை அமுக்கியமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கருத்தா? என்று. ப்ரதிபக்ஷிகளின் வசநவ்யக்திகளை ஆராய்மிடத்து, பஞ்சாயுதாவதாரர் என்பதற்குமேல் வேறொன்றும் சொல்லக்கூடாதென்பதே அபிரிவேச விஜ்ஞம்பிதமாக விளங்குகின்றது. இங்ஙனையாகில், ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்தியே இவர்களுக்கு முந்தறமுன்னம் தூஷணீயமாகத்தேறும். ஏனெனில்;—“வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதீதர் முராரே” என்றருளிச்செய்த தேசிகன் தாமே அந்த யதிராஜ ஸப்த்தியில் தானே “நாநாபூதை” இத்யாதி [முப்பத்திரண்டாம்] ச்லோகத்தில் “விஷக்ஷெநொ யதிவதி ரஹ்நிபெசு ஸாராவிடிணம்” [விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்

வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட்=ஸேனை முதலியார் எம்பெருமானாராக அவதரித்தார்; (அவருடைய) திருப்பிரம்பு த்ரிதண்டமாக அவதரித்தது] என்றும் அருளிச்செய்து வைத்தாரிதே. சேஷாவதாரத்வத்தை அமுதனார் அருளிச்செய்யவில்லையே யென்னில், ஸேநே சாவதாரத்வத்தை அமுதனார் அருளிச்செய்யவில்லையே என்போம்.

இனி, பஞ்சாயுதாவதாரத்வத்தை முக்கியமாகச் சொல்லி மற்றவற்றை அமுக்கியமாகச் சொல்லலாம் என்பதும் ஸமஞ்ஜஸமன்று; உடையவர் திருவடிகளில் ஸாக்ஷாத் தாக ஆச்ரயித்திருந்த

ஆசிரியர்களும் பின்புள்ளாரான பல பெரியோர்களும் ஒருமிடறாக அருளிச்செய்ததே முக்கிய கல்பமாகக் கொள்ளவெக்கும். சேஷாவதாரத்வத்தையே பல ஆசிரியர்கள் ஆதரித்து அருளிச்செய்திருக்கின்றன ரென்பதை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்க வல்லோம்.

திருமலை அனந்தாழ்வானருளிச்செய்த ஸ்ரீவேங்கடாசலேதி ஹாஸமாலா என்கிற நூலில்—

“ஸ்ரீயஃவதிஃ.....நிஜஜிஞாஜுகிங்காரம் தஸூஹிதஜநனம்

‘யாணீ தவெசுவதீய-ஃ ஸவ-ஃபிவொகம் ஸாரசக’

ஐதி ந்யயுஜ. ஸவாநனொ ஹவதா நியுதஃ.....

சூடி-ஃநகூதெசு கெஸவயஜநஸூ நயதயா ப்ராஹு-ஃஹிவ.

ஸோ॥ சுயுஷெஷு ப்ரயாதெஷஹஹ வஸுநிஸாநாய

ஹ்ராஸிஸு-ஹெஷாபாதெ விம்ஹாஷெ ஸவிதரிவ

மதெ ரெஷராஸிம் ஜமாங்கெ। சூடி-ஃதாராயிர-ஹிவ

ஹரிதகூயஜெனெம் கெஸவாஹிஜாமுராச ஸ்ரீஜோம்

ஹிதவாய-ஃஜியராணிதயம் செஷ, சூவிஸ-ஃஹிவ॥”

என்றருளிச்செய்துள்ள கத்ய பத்யங்களைக் காண்க. [எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி ‘நீ நிலவுலகத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக்கடவை’ என்று நியமித்தருள, அந்த நியமத்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆதிசேஷன் அப்படியே திருவாதிரையில் கேசவ ஸோமயாஜிகளுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தமை மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்தியில் கூறப்பட்டுள்ளது.]

வடுகநம்பி அருளிச்செய்த ச்லோக ரூபமான யதிராஜவைபவக்ரந்தத்தில்

“வெஷாஹலிஷாஹஸ்ய-ஃநாய வாஹு” ஹாஹாஹேதாவநு தெது। செஷாங்கம் கெஸவயஜநெஷாஃ தெஜோநியிஃ சுஸிஹிஹாவிராவீச ॥

என்றுள்ளது. [வேதாந்த லிந்தாந்தங்களை ஸமர்த்தநம் செய்வதற்காகவும் துர்மதங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வா

னுடைய அம்சபூதராய் தேஜோநிதியான ஒருமஹான் கேசவ ஸேரமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்கிறது இதில்.] இந்த க்ரந்தம் ஸ்ரீதேசிகன் வைபவத்தோடு சேர்த்து ஸ்ரீபர கால மடாதிபதி ஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டதும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களில் ஸம்வாதப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப் பட்டதுமாம்.

எம்பெருமானுடைய பூர்ணகடாக்ஷ பாத்ரராய் அவர்திறத் துத் தேவுமற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹா ப்ராஜ்ஞரான கருட வாஹந பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரித மென்னும் மஹாகாவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாதுஜவைபவம் சொல்லப் புகுந்தவிடத்து,

“ ஊஜஜ்ஜம் வவூராவஹாய் செஷலொழி
ய டு-ஓவம் தி-ஓவநவநிதம் ஜமாஜி.”

[திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டொழிந்து இராமா துச முனியார் திருவுருவத்தை யடைந்தான்] என்றும்,

“ சூலொஹம் தவ வலவியொஷிதாடிஸூஷாக்
செஷாஸாஜநடிவிதம் க்ரூதாவதாராக்.”

[உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோகஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவருமான இந்த மஹானீடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன் (—யாதவப்ரகாசனை நோக்கிப் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்வின் வார்த்தையாமிது) என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் நோக்கத்தக்கன.

இந்த திவ்யஸூரிசரிதகாரர், அமுதனார் நூற்றந்தாதி அருளிச்செய்திருப்பது தெரியாமல் தானே ஏதோ ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொல்லிவிட்டார் என்பதும் ஏலாது. அந்தக் காவ்யத்திலேயே பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில்—

“ ஸ்ரீராமாஜிதகவிராஹ ரஜிஹுத்யு:
தஜிஷெஷா ய திவதிவெவவா நுஸந்நு:
கனாடிஷுபிபிரா லஹாபுஸஸம்
மாயாநாஜிதகஜுவாம் யுதம் ஸதெந.”

51.

[திருவரங்கத்தமுதனார் அமுதப் பெருக்கான தமிழ்மொழியாலே எம்பெருமானுடைய வைபவங்களைப் பேசுகிற நூற்றந்தாதிப்

பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்தார்] என்று அவர்தாமே சொல்லி வைத்திருக்கும்படியைக் காண்மின். இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் அவர்க்கு அளவற்ற ப்ராவண்யமுள்ளமை அடுத்த ச்லோகத்தில் நன்கு புலப்படும்.

இப்படியே எம்பெருமானாருடைய சேஷாவதாரத்வத்தை வெளியிட்டருளின மற்றும் பலபல ஆசிரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை எடுத்துக் காட்டப்புகின் விரிவு பெரிதுடைத்தாம். வடவாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் முன்னுறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு ப்ர வலித்த பண்டிதர்களாயிருந்து பலநூல்களை இட்டவர்களான ஸுரபுரம் வெங்கடாசாரியர், அரசாணிபாலை வெங்கடாசாரியர் முதலானாரும் இவ்வழியையே ஆதரித்துப் பேசியுள்ளார். எங் னனையெனில்;—ஸுரபுரம் வெங்கடாசாரியர் இயற்றின யதிராஜ தண்டகத்தில் “நரவேஷாய சேஷாயகுரவே பரவேதிநே” என்று மங்கள ச்லோகத்திலும், “தோஷாதிதூராய சேஷாவதாராய” என்று முடிவிலும் சேஷாவதாரத்வமே சொல்லப்பட்டது.

அரசாணிபாலை வெங்கடாத்வரி இயற்றிய விச்வகுணாதர்சத் தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வர்ணநப்ரகரணத்தில்—

“நாஜாநுஜாய மூராவே நாவெஷவாஜெ

ஸேஷாய யதிதகவயெ கவயெ பூணாஸி.”

[மதுஷ்யாவதாரமெடுத்த ஆதிசேஷனாயும் கலியைக் கெடுத்தவராயு முள்ள எம்பெருமானாரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப் பட்டது. முன்னோர்கள் ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்ததை அடியொற்றி இவர்களெல்லாரும் இப்படி சேஷாவதாரமென்று தம் தம் நூல்களில் கூறினார்களேயன்றித் தாந்தோன்றியாக ஆரும் நவீந கல்பரை செய்தாரல்லர்.

த்ருதீய ப்ரஹ்மதந்த்ர பரகால ஸ்வாமி இயற்றியதாகப் பர காலமடத்து ஸ்வாமிகளாலும் மற்றும் பல முனித்ரய ஸம்ப்ரதா யஸ்தர்களாலும் அச்சிடுவிக்கப்பட்டுள்ள மூலாயிரப்படி குருபரம் பரா ப்ரபாவ நூலிலும் சேஷாவதாரத்வ ஸ்தாபகங்களான வசனங் களும் ச்லோகங்களும் மிகுதியாக உள்ளனவேயன்றி வேறில்லை.

ஸ்ரீதேசிகனை யடிபணிந்து உய்ந்து போந்த ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வ தந்த்ரஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தமாயுள்ள திவ்யஸூரி ஸ்தோத்ரத்தில்—

“வெஞ்சூடி ஸாஸம்ஹம் விஷ்ணு^ண ஃ ஸு^{ஸ்}நஸூவநெநா^ந துக்ஷு^{க்} துணீரஜிணயெ^ய செஷி^ஷதி^{தி} ராரி^{ரி}நுஜம் ஹஜ^ஜ.” 16.

[எம்பெருமானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருள சித்திரைத் திருவாதிரையில் தொண்டை நாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷ மூர்த்தி யாகிய ஸ்ரீராமாநுஜனைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப் பட்டுள்ளது.

தேசிகப்ரபந்தங்களில் ஒன்றான பிரபந்தசாரத்தின் வியாக்கியானத்திலும், ராமாநுஜ தயாபாத்ரத் தனியின் வியாக்கியானங்கள் பலவற்றிலும் ப்ராஸங்கிகமாக உடையவருடைய சேஷாவதாரத்வத்தை நன்கு நிலைநாட்டி யெழுதியுள்ளார்கள். இனி, “மற்றிவை தான் என்னுலே கேட்டிரே ஏழைகள் என்னுரைக்கேன்?—பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்” என்று கையொழிய வேண்டிற்றாயிரா நின்றது. இங்ஙனே தென்னாசார்ய வடவாசார்ய உபய ஸம்ப்ரதாய நூல்களும் சேஷர்வதாரத்வத்தை ஒருமிடறாக உரைக்கின்றன வென்பதை உற்றுநோக்கில் * முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமற் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுவதே பாங்கு.

“கநகோ^{க்} ப்ரு^{ப்}யு^{யு}ரீ^{ரீ} ரு^{ரு}ப^பவம்.....கலேள^ல க^{க்}ஸி^{ஸி}ஜி^{ஜி}வி^{வி}ஷி^{ஷி}தி.

[அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் கலேள கச்சித் பவிஷ்யதி]

என்கிற வசநத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார்களென்று சொல்லி அதற்கு அந்ய்தாஸித்தி உண்டென்கிறார். அந்யதாஸித்தமாய் ஸுவ்யக்தமாயுள்ள பல ப்ரமாணங்களைக் கீழேயெடுத்துக் காட்டினோமுக்கு “கலேள கச்சித் பவிஷ்யதி” என்கிற வசநத்திற் போராட விரும்புதல் வீண். பெருக்காற்றின்கரையிலேயிருந்து வைத்துக் கிணறுவெட்ட முயலவேண்டாவிதே. ஆயினும், “நம் முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை ‘கச்சித்’ ஆக்குவதற்கு நமக்கு ஸம்மத மில்லை” என்ற அவர்க்குச் சிறிது சொல்லவேண்டியிரா நின்றது. க^{க்}ஸி^{ஸி}ஜி^{ஜி}—க^{க்}ஸு^{ஸு}ந^ந—க^{க்}ஸா^{ஸா}வி. [கச்சித்—கச்சந—கோபி] என்பவை நிஹீநரைக் குறிக்குஞ் சொற்கள் என்று இவர்க்குக் கருத்துப்

போலும். உருவை மறைத்துவைத்துச் சொல்லுமிடங்களிலும் ஒரு வைலக்ஷண்யந் தோற்றச்சொல்ல நினைக்குமிடங்களிலும் கச்சித் இத்யாதி பதங்களையே பெரியோர் பிரயோகிக்கக்கண்டோம் ;

“காஜாடியிவவநுஜீயாக் கஸுரிஷு தகெவரீ.”

[காமாத் அதிவஸந் ஜீயாத் கச்சித் அப்புதகேஸரீ]

“கூஷுரீஷு மூரூம் வஷை கூஷாமுஹவெயிநம்.”

[கமப்பாத்யம் குரும் வந்தே கமலாக்ருஹமேதிரம்]

“காஜீ கஸுரிதரகூஷயொ ரஞலிம் யாஹாரநம்.”

[காமீ கச்சித் கரகமலயோரஞ்ஜலிம் யாசமாநம்]

“ஜயதிகிதவம் கொவி களாரா ஹாரீ.”

[ஜயதி கிதவஃ கோபி கௌமாரஹாரீ]

என்றிப்புடைகளிலே ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்யக் காண்கிறோம். தேசிகன் எம்பெருமானை கச்சித்தாகச் சொல்லி இழித்துவிட்டா ரென்று எண்ணக்கூடுமோ? அந்த கச்சித் ப்ரயோகத்திற்கும் இந்த கச்சித் ப்ரயோகத்திற்கும் வாசியுண்டென்று சிலர் சொல்ல வுங்கூடும்; இந்த தூற்றந்தாதியிலே “நல்லார்ப்ரவு மிராமாநுசன்” என்ற எண்பதாம்பாட்டின் வியாக்கியானத்தில்—

“சுநனஃ ப்ரயஜொடுவம் வக்ஷணஸூ ததவ்ரம் ।

வவஹுஷுதீயஸூ கவள ராஜாநுஜஸூதம்.”

[அநந்தஃ ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து ததஃபரம்—பலபத்ரஸ் த்ருதீ யஸ்து கலளராமாநுஜஃ ஸ்ம்ருதஃ] என்றே பாடமாக உதாஹரித் திருக்கக் காண்கையாலே இந்த கச்சித் வாக்யார்த்த ப்ரயாஸம் வ்யர்த்தமேயாம். எவ்விதமாகப் பாடமிருந்தாலும் இந்த ச்லோ கமே கல்பித மென்றாலும் இதில் எமக்கொரு அபிநிவேசமும் ஆக் ரஹமுமில்லை. ஸ்ம்ப்ரதிபந்நங்களான ப்ரமாணங்கள் இல்லையாகி லன்றோ வருந்தவேண்டுமென—நிற்க.

“திருவேங்கட முடையான் ஸந்நிதியில் நடந்த சரித்திரம்” என்று ஒரு வரலாற்றை உதாஹரித்துக்காட்டி அதுவிஷயமாகச் சில தூஷணங்களும் ஸ்வச்சந்தமாக எழுதியுள்ள பூர்வபக்ஷிகளுக் கும், உண்மையான இதிஹாஸமின்னதென்றறியகில்லாத உலகத்

தார்க்கும் உண்மையுணர்த்தப்படுவோம். திருமலை அனந்தாழ்வா
னருளிச்செய்த (ஸம்ஸ்கிருத) இதீஹாஸமாலையில் அவ்வரலாறு
விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது ; எங்ஙனேயெனில் ;-(சுருங்கச்சொல்
லுவோம்.)

பண்டு திருவேங்கடமுடையான் தன் பக்கல் பரமபக்த சிகா
மணியாயிருந்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு காரணர்த்
தமாகத் தனது திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தந்தருளி, இப்படி
ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தாலே தனது திவ்யாயுதங்களையும் தந்து உப
கரிக்கும் ஔதார்யகுணம் உலகில் பரவுதற்காகச் சிறிதுகாலம்
ஸுதர்சனபாஞ்சஜந்ய சூர்யனாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம்
கலியின் கொடுமையால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் குலைந்து தேவால
யங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷண்டிகள் தலையெடுக்கும் காலமாயிருந்
தது. திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாநஸர்கள் எம்
பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்ரத்தை
காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனால்
அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழ்கில்லாமல் வெளிநாடு
சென்றனர் ; வருஷத்தர்களாயிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவ
ரொருவராக வெளியேற, ப்ரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்
அங்கு இலராக, விரல் நுழைக்க இடம் தேடிக்கொண்டிருந்த
சைவர்கள் சிலர் இதுவே நல்ல ஸமயமென்று கொண்டு அந்த
யாதவமன்னன் பக்கல்சென்று அவனுடைய ப்ரீதியைச் சிறிது
சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள்—திரு
மலையில் ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் தென்கரையில் திகழும் தேவன்
முருகக்கடவுள்தான் ; அவர்க்குக் குமாரஸ்வாமியென்றும் பெயர்
வழங்குவதுண்டாகையால் அந்த நாமைகதேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி
புஷ்கரிணியென்று அத்தடாகம் வழங்கப்பெற்றது. ஸ்ரீ வேங்க
டாசல மாஹாத்மியம் கூறவந்த வாமந புராணப் பகுதியில் இரண்
டாவது அத்யாயத்தில்—ஸுப்ராஹ்மண்யன் வேங்கடமலையில்
ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று
சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே.
அவர்க்கு அஸாதாரண ஆயுதங்களான பாசமும் அங்குசமும்
தவநிலைக்கு உரியவை யல்லாமையால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும்

பல ஹேதுக்களாலும் அம்மலை சைவ சேஷத்ரமேயாம். இப்போது தான் சிறிது காலமாகச் சில வைணவர்கள் கூடிப் புராணர்த்தங்களை மனம்போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவேயென்றுரைத்து ராஜாவை வசப்படுத்திக்கொண்டு சில வைஷ்ணவ விக்ரஹங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உத்ஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவசேஷத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவிற் காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல செலுத்தவேணும்—என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் அதுபவ விருத்தமா யிருக்கின்றதே!; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்துவிடக்கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேணும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு ரிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாருமில்லாமையால் ஸாமான்யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம்பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார்க்கு இச்செய்தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியையறிந்த உடையவர் கடுகடையாகத் திருப்பதிக்கெழுந்தருளி ஸம்சயாக்ரந்தனாயிருந்த அரசனை நோக்கி, “சைவர்களால் உனது நெஞ்சில் ‘உண்டாக்கப்பட்ட சங்காகளங்கத்தை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே ‘நெடுந்தூரத்தில் நின்றும் இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ணத்ருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்லவல்லோம்; கேளாய் கொற்றவனே!” என்று தொடங்கினவாறே” அவ்வரசன், முன்பு கொக்கரித்த சைவர்களையும் வரவழைத்துப் பெரிய ஸபையாக்கி சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதயுத்தம் நடக்குமாறு நியமித்துத் தான் தடஸ்தனாயிருக்க, வெருகாலம்வரை வாதப்போர் நடந்ததில் சைவர்களுடைய தூர்வாதங்களை யெல்லாம் எம்பெருமானாள் ப்ராமாணிகமாகக் கண்டித்து வெற்றிபெற்று விளங்கினார். [இந்த வாதப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் ஷே ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸ மாலையில் அறுபத்தைந்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக்யார்த்த ஸரணியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன; அங்கே கண்டு கொள்வது.]

எம்பெருமானுடைய அற்புதமான உபபாதங்களைக்கேட்ட மன்னவன் கலக்கம்நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை

விஷ்ணுக்ஷேத்ரமே யென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலே யென்றும் ஐயந்திரிபற அறுதியிட்டு “ இந்த ஸ்ரீராமாதுஜர் ஸாமான்ய புருஷரல்லர்; அவதார புருஷரேயாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாதுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜனங் களுக்கும் தண்ணிய நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்யவும் வல் லர்; அங்ஙன் செய்ய இவரை வேண்டிக்கொள்வோம் ” என் றெண்ணி, “ ஸ்வாமிந் ! யோகீச்வரரே !! தேவரீர் நிரூபித்துக்காட் டிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கேட்டுப் பரமாதந்தமடைந்தேன் ; திரு மாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணர்ந்தேன் ; ஸம்சய லேசமுமில்லாமல் சிக்கனத் தெளிவுபெற்றேன் ; ஆயினும், மஹா புருஷராயும் அதிமாதுஷ சேஷ்டிதராயுமிராகின்ற தேவரீர், பண் டிதரோடு பரமரோடு வாசியற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதா நோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக்கடுமேல் நன்று ” என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் ‘ புராணப் பொருள்களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக்காட் டினவளவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண தருப்தியை அடையவில்லை போலும் ; அதிமாதுஷமானதொரு கார்யம்செய்து காட்டவேணு மென்கிறான் ; ஆயிடுக ; இங்ஙனேசெய்வோம் ;— ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதினோராவது அத்யாயத்தில் எம் பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து ப்ரதிஜ்ஞை செய்தருளி யிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமான மண்டபாதிகளைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்வீகரித்தே தீருவதைலால், நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திவ்யாயுதங்களையும் எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கக்கடுமே ; ப்ரார்த்தித்தாகிலும் ஸ்வீகரிக்கச் செய்திடுவோம் ; இல்லையெல் மஹத்தான அநர்த்தம் நேரிடும் போலிருக்கிறதே ! இவ்வரிய செயலினுல்தான் அனைவரும் விச்வ லிக்கவேணும் என்று திருவுள்ளத்திற் சிந்தித்து, அப்படியேசெய் திடுவதென்று அறுதியிட்டு, மன்னவனை நோக்கி, “ நான் எம் பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிஹ்நங்களான திருவாழி திருச் சங்குகளைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து பகவத்ஸந்நிதியிலே வைத் திடுகிறேன் ; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத்துக்குரிய பாசம் அங்குசம்முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து வைத்திடுக ; எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம் ” என்றருளிச் செய்தார்.

இதைக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு ‘இப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே; பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆக்ஷேபம் இருக்கப் பரஸக்தியில்லையன்றோ; நல்லது; அப்படியே இருவகுப்பினரும் செய்யக்கடவது’ என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து ஒருநாள் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்குவந்து இரவில் திருவேங்கட முடையானுடைய ஸந்ரிதி கர்ப்பக்ருஹத்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப்பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கிலச்சினை செய்வித்துக் காலையளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாம்படி தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தைசெய்து கொண்டிருந்தனர்.

எம்பெருமானார் தமது யோகமஹிமையினால் உள்ளேயுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து “பரமபுருஷ! முன்பு நீ வாயோலைசெய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படியே உனது அஸாதாரணசிஹ்நங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்துகொள்வித்து க்ருதக்ருத்யராயினர்.

பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யுரதவ மன்னவன் நித்யா நுஷ்டாநங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவாதிக்ருடனும் ஸந்ரிதிக்குச்சென்று திருக்காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமானை ஸேவிக்குமளவில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரமபோக்யமார்க ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனாகி, குத்விதவாதம்பண்ணிக் கொக்கரித்துக்கிடந்த சைவர்களையும் தண்டித்து ராஜ்யத்தில் நின்றும் துரத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்—என்கிறவிதுவே அவ்விடத்து இதிஹாஸம். இந்த வ்ருத்தாந்தங்களை நேரில் ஸாக்ஷாத்கரித்தவரான அனந்தாழ்வான் மிக விரித்து கத்ய ரூபமாகவும் பத்ய ரூபமாகவும் ப்ரபந்தீகரித்து அருளிச்செய்து வைத்திருக்கும்போது தடுமாறுவதென்னோ?.

திருமலையில் சைவவைஷ்ணவ விவாதமும் அதற்கு அடியான ஸந்தேஹமும் உண்டாவதற்கு ப்ரஸக்தியே யில்லாமலிருக்க இவ்வளவு கதையும் கட்டுக்கதையாகவே எழுதிவைக்கப்பட்டதென்று

கருதிப் பூர்வபுகழிகள் எழுதியுள்ளவை, ப்ரமாண சரணராயிருப் பார்க்குப் பரிதாப ஜநகமேயாம்.

ஸ்ரீ வடுகநம்பியும் தாம் அருளிச்செய்த யதிராஜ வைபவத் தில் (90, 91, 92 ஆகிய) மூன்றுச் ஸ்லோகங்களில் இந்த இதிலா ஸத்தை ஸங்க்ஷேபமாக உரைத்தருளினர். “ ஹதா து தஹக்ஷணஸம் வஹக்ஷஃ ஸ்ரீ ஸ்ரீ நிவாஸஃ ” என்று—பரமபக்தனாயிருந்த தொண் டைமான் சக்ரவர்த்திக்குத் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருவேங் கடமுடையான் தந்தருளிவிட்டான், அதனால்தான் ஒரு கால விசேஷத்தில் ஸந்தேஹமும் விவாதமும் நேர்ந்தது என்று ஸ்பஷ்ட மாகக் கூறிப் பிரக்கிரார். இக்கதை ஸ்ரீ வேங்கடாசல மாஹாத் மியத்தில் பரக்கக் காணத்தக்கது ;—தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ஷத்ரிய ஜாதியானாயினும் தவவொழுக்கத்திற் சிறந்து முனிவரை யொக்கும் பெருமைவாய்ந்து திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் பக்தி மேலிட்டு அப்பெருமானை எப்பொழுதும் ஸேவித்துக்கொண்டு திருமலையிலேயே வலித்து வருவதையுணர்ந்த பகையரசர்கள் அவனது நாட்டைக் கைக்கொள்ள, தொண்டைமான் அதனைத் திருவேங்கட முஷ்டயான் ஸந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து வணங்கி நிற்க, பெருமான் தனது சங்கு சக்கரங்களைக் கொடுத்து ‘ இவற்றைக்கொண்டு நீ பகையரசரைத் தவறாது வென்றிகெ ’ என்று சொல்லியருள, தொண்டைமான் அங்ஙனமே பகை வென்று அரசு பெற்றனன் என்பதும், பின்பு அவனது வேண்டு கோளால் அத்திருவாயுதங்களை அங்கு விக்ரஹ ரூபத்தில் வெளிப் படையாகக் கைக்கொள்ளாதிருந்தனன் என்பதும், ஆனது பற்றியே சைவர்களுடைய தூர்வாதங்களுக்கு அவகாசமுண்டா யிற்று என்பதும் இனியாகிலும் உள்ளத்திற் பதியவேணும்.

திருவரங்கத் தழுதனருடைய \$ திருக்குமாரரான திவ்யகவி பிள்ளைப்பெருமனையங்கார் பாடிய திருவேங்கடத் தந்தாதியில் 48, 53-ஆம் பாட்டுக்களிலும் இக்கதை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “ சங்கோடு அணியாழி நீங்கி நின்றாள் வேங்கடேசனை யாதரித்தே ” என்றும், “ முனித் தொண்டைமான் கையிற் சங்காழி நல்கி ” என் றும் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

இந்த வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ளாதே பிறர் எழுதியுள்ள தூஷணங்கள் அதுவாதத்திற்கும் அநர்ஹமானவையென்று விட்டிடோம்.

இந்த சரித்திரத்தைக்கொண்டே சேஷாவதாரத்வத்தை ஸ்தாபிப்பார் ஆருமில்லை. திருமலையில் சேஷரூபத்துடன் கோமுகை வழியாய் துழைந்தாரென்று பலரும் பகரக் கேட்டிருப்போமாகிலும், இதிலாஸமலை, யதிராஜ வைபவம், ஆரூயிரப்படி குரு பரம்பரா ப்ரபாவம், ராமாதுஜார்ய திவ்ய சரிதை முதலிய நூல்களில் அங்ஙனம் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. “ஹவாநு ராரிநு ஜஃநி: ஸ்யொமஹிநி ஸ்ரீநிவாஸ ஃவஸ்யஸு” என்று—எம்பெருமானார் தமது யோகசக்தி ப்ரபாவத்தால் திருவேங்கட முடையானை அணுகினதாகத்தான் இதிலாஸமலையிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மற்ற நூல்களில் அதுவுமில்லை. ஆகையால் இந்த இதிலாஸத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு உடையவருடைய சேஷாவதாரத்வத்தை யாரோ ஸாதிப்பதாகத் தாமாகவே நினைத்துக்கொண்டார்கள் போலும். அந்தக் கதையே அஸம்பாவிதமென்று பூர்வ பக்ஷிகள் எழுதியுள்ளமையால் அது முற்றிலும் யதார்த்தமே யென்பதை மாத்திரம் இங்கு முதலிக்க முன்வந்தோமேயன்றி இந்த வரலாற்றை சேஷாவதாரத்வ ஸ்தாபக ப்ரமாணமாக நிரூபித்தோமல்லோம். நித்ய ஸூரிகளிலே ஆரேணு மொருவருடைய அம்சமாகத் திருவவதரித்தவர் எந்த வடிவையுங்கொண்டு வியாபரிக்க வல்லார் என்பது கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களின் கொள்கை.

இதற்குமேல், “மைஸூரில் நடந்த சரித்திரத்தையும் விசாரிப்போம்” என்று தொடங்கி, “அனேகமாயிரம் கணக்கான ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர்களையும் ஒவ்வொன்றே நாசம் செய்தவைகளான ஐந்து ஆயுதங்களும் சேர்ந்த ஒரு அவதாரத்துக்கு ஆயிரம் வாதிகளுக்கு ஏககாலத்தில் பதில் சொல்லுவது அஸாத்யமான காரியமாகுமோ? இதற்கு ஆதிசேஷராகவே வரவேண்டுமோ? ஸ்ரீசகரத்துக்கு ஸஹஸ்ராரம் என்று திருநாமம் இல்லையோ? ஆயிரம் துனிகளையுடையதாதலால் ஒவ்வொரு துனியும் ஒவ்வொரு முகமாயிருந்து பதில் சொல்லி யிருக்கலாம்” என்று

எழுதியிருப்பவர்க்கு என்ன சொல்லவல்லோம். இனி ஒருகால் எம்பெருமானாரை நேரில் ஸேவித்தே இதனைக் கேட்கவேணும். “தேவரீர் திருவாழி யாழ்வானுடைய ரூபத்தைக்கொண்டு துர்வாதிகளுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்திருக்கலாமே, ஏதுக்காக சேஷ ரூபமெடுத்தது?” என்று கேட்போம். நடந்த சரித்திரத்தை முன்னோர்கள் எழுதிவைத்திருக்க யார்மேல் ஆபத்தி கொடுப்பது? ‘பெருமாள் தசரதற்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்து இராவணனைக் கொன்றார்’ என்று ஒருவர் சொன்னால், ‘அவர் தசரதற்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கவேவேண்டா; ஸர்வ சக்தரான அவர் தம் முடைய திருவாழியை அனுப்பிய காரியம் நடத்தவல்லர்; அப்படியேதான் நடத்தியிருக்கவேணும்’ என்று மற்றொருவர் சொல்வதைப்போலிருக்கிறது இக்கூற்று. விரலுக்குத்தக்க மோதிரம் பண்ணுவதோ, மோதிரத்துக்குத் தகுதியாக விரலைச்சீவுவதோ.

பஞ்சாயுதாழ்வாருக்கு அபாரமான சக்தியுண்டென்பதைப் பற்றி ப்ரமாணங்கள் காட்டிப் பரிசீரமப்படுவதும் வீண். சக்தி இல்லையென்று யாரும் சொல்லவரவில்லை, பெரிய திருவடிக்கும் அளவற்ற சக்தியுண்டு. அவற்றை யெல்லாம் எடுத்துரைப்பது காடுபாய்ந்த உபந்யாஸமெனப்படும். ஆயிரம் அரங்களினால் ஆயிரம் வாதிகளுக்கு உடையவர் உத்தரம் அருளிச்செய்தாரென்று இதுவரையில் யாரேனுமொருவர் எழுதிவைத்திருப்பின் இவர்கள் சொல்வது, ‘சிறிதாகிலும் ஏற்கும். அரம் என்பதற்கு துணியென்று பொருள்கூறத் தலைப்பட்டது அற்புதங்களினும் அரிய அற்புதம். “லவணமென்றால் எனக்குத் தெரியாதோ? எருமைச்சாணியன்றோ” என்றவட்கு இவர்கள் உபாத்தியாயர்போலும். சும_{௧௦} [அக்ரம்] என்பது அரமெனத்திரிந்ததென்று கூறவும் துணிவார்கள் போலும்.

வகைநம்பிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமாதுஜ—அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்தரத்தில்—

“ஸ்ரீஹ்ரு_ணயாஜிவ_ணபி_ணனெ-ஸ_ண: விஷ்ணுவய-நாக்ஷக்_ண।

வளடியா_ணவைஸஹஸ்யா_ணஸ_ண: ஸெஷா_ணபி_ணவ பூ_ணடிஸ_ணக்_ண.”

[ஸ்ரீபக்தக்ராமபூர்ணேச: விஷ்ணுவர்த்தநாக்ஷக:—

பௌத்தத்வாந்த ஸஹஸ்ரர்ம்சு: சேஷரூப ப்ரதர்சக:.]

என்ற இருபத்துமூன்றாம் ச்லோகத்தை ஸேவித்தாகிலும் தெளிவு பெறலாமே. இற்றைக்கும் தொண்டனாரில் எம்பெருமானார் திருக்கோலம் ஸேவை ஸாதிக்கிறபடியைக் கேட்டுணர்ந்தாகிலும் தெளிவுபெற விரகுண்டு.

இந்த சரித்திரத்தைப்பற்றி யாம் இங்கு இவ்வளவு எழுதிற் றும் ‘சரித்திரத்தின் உண்மை இது’ என்று காட்டுதற்காகவே யன்றி, இதைக்கொண்டு எம்பெருமானாருடைய சேஷாவதாரத் வத்தை ஸ்தாபிக்கவல்ல கிடர்.

“பிற்பட்டவர்களுடைய வார்த்தை * அடையார்கமலத்தென் கிற அமுதனார் பாசரத்துக்கு விருத்தமாக இருந்தால் பூர்வர்கள் செய்திருக்கும் வித்தாந்தத்துக்கு விருத்தமாதலால் அபவித் தாந்தமென்னும் தோஷத்துக்கு உள்ளாகும்” என்றதும் ஆசார் யாபசாரத்திலே பர்யவஸித்ததாகும். ‘விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிர பூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:’ என்ற ஸ்ரீதேசிகனுடைய யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகார்த்தம் அபவித்தாந்தமென்று ஸ்தாபிதமாகியே. “தேசிகன் எம்பெருமானாரை விஷ்வக்ஸேநராக உத்ப்ரேக்ஷித்திருக் கலாம்” என்றதும் முகமஸ்தீதி பாஷணமேயாம். அந்த ச்லோகத் தில் உத்ப்ரேக்ஷாலிங்கம் ஒன்றுமில்லாமையை விவேகிகள் கண்டறி வார்கள். * அடையார் கமலமென்கிற இப்பாசரந்தான் உத்ப்ரே கைஷயா யிருக்கலாகாதோ? என்று கேட்போமாகில் வாய்திறக்க வுண்டோ வழி.

இனி, உத்ப்ரேக்ஷையென்றால் என்னவென்று விமர்சித்தல் நன்று. வாஸ்தவார்த்தமல்லாமல் கவியின் புத்திசமத்காரத்தாலே ஏறிட்டுச் சொல்வதுதான் உத்ப்ரேக்ஷையென்று ‘பூர்வபக்ஷிகளின் கருத்தாகக் காண்கிறது. அப்படியாகில், ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத் தில் ஸ்ரீதேசிகன் தமது வரலாறு அருளிச்செய்யு மிடத்தில் “வணாஹரெஸ்ஸிஜநிஷ்ட யஜாதநெகி—உதெக்ஷுதெ வுய ஜநெநரூபவதிஹதி” என்று தம்மைப் பண்டிதர்கள் திரு மலைமால் திருமணியின் திருவவதாரமாக உத்ப்ரேக்ஷிப்பர்க ளென்று அருளிச் செய்துள்ளமையால் அதனை அயதார்த்தமென் றிசைய வேண்டிற்றாகும். ஆகையாலே உத்ப்ரேக்ஷா சப்தார்த்தத் தைப் பூர்வபக்ஷிகள் நிஷ்கர்ஷிக்கவல்லரல்லர். ஆனபின்பு “தேசி

கன் உடையவரை விஷ்வக்ஸேநராக உத்ப்ரேக்ஷித்திருக்கலாம்” என்றது அவிம்ருஷ்ட ரமணீயம்.

“சுவயுக்ய திவன்யநயநெவ-வ்யயெ வஹ்விராய-
யெ-ரா-ரா-ரா” [அப்ருதக் ப்ரதிபந்நயந்மயத்தை: வவ்ருதே

பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:] என்றயதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகத்தை உதாஹரித்து “இதன் அர்த்தமாவது” என்று தொடங்கிப் பூர்வபக்ஷிகள் எழுதியிருக்கும் பொருள் பண்டிதர்களால் ஆராயத்தக்கது. வவ்யயெ [வவ்ருதே] என்றது ஹாவெவ்யயொம [பாவேப்ரயோக]மேயன்றி கர்த்தரிப்ரயோகமன்று. கோரமாதவஞ் செய்தாலும் கர்த்தரிப்ரயோகமாக நிர்வஹிக்க வழியில்லை. “முராரே: பஞ்சபிராயுதை: அப்ருதக் ப்ரதிபந்நயந்மயத்தை: வவ்ருதே” என்று அந்வயித்து பாவேப்ரயோகரீதியில் பொருளுரைக்க வேண்டியிருக்க அங்ஙன முரையாது “ஒன்றாப் ச் சேர்ந்து எந்த பாஷ்ய காரர் ரூபத்தையடைந்த பகவானுடைய ஐந்து ஆயுதங்களுடைய அம்சங்களாலும் வ்ருத்தியை யடைந்தாரோ” என்று பொருளுரைத்திருப்பது ஒருபடியாலும் பொருத்த முடைத்தன்று. ஸாஹிதீவ்யுத்பத்தியின் ஸளஷ்ட்டவத்தை விளக்கின வீறு வியக்கத்தக்கது. வவ்ருதே என்பதற்கு ‘வ்ருத்தியடைந்தாரோ’ என்று பொருள்கூறு மிவர்கள் ச்லோகத்தின் கருத்தை எங்ஙனே உபபாதிக்க வல்லர்களோ, அறியோம். (வ்யுத்தி) வ்ருத்திக்ரீயை பஞ்சாயுதநிஷ்டமேய்ன்றி யதீந்த்ரநிஷ்டமன்று. ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யாதா இப்படி கர்த்தரிப்ரயோகமாக உரைத்திருப்பதை வழிகாட்டியாகக் கூறமுற்படுபவர்கள் “சுநூஸ்ய ஜாத்யுநூந யஷ்டி-யயெ.” என்கிற நியாயத்தை நினைப்பூட்டினார்களாமத் தனை. மற்றொரு மணிப்ரவாள வ்யாக்யாதா கர்மணிப்ரயோக ரீதியில் பொருளுரைத்துவிட்டு “இது பாவேப்ரயோகம்” என்று உபஸம்ஹரித்தார். ஹண்! ஃஸ்யாஸு வெ-விஷ்யயெ-யெ-யெ. இதுகிடக்க.

ஆக இவ்வளவும் சர்ச்சிக்கப்பட்டுவந்த இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகச் சொல்லவேண்டிற்றொன்றுண்டு. எம்பெருமானார் சேஷாவதாரராயினும் விஷ்வக்ஸேநாவதாரராயினும் மற்றும் யாரேனுமொரு நித்யஸூரியின் அவதாரமாயினும் அதில் நமக்கு விப்ரதி

பத்திலேசமுமில்லை: ஸ்ரீதேசிகனைப்பற்றி ஸ்ரீநயனாராசார்யர் “வேங்கடேசாவதாரோயம். தத்தண்டாம்சோதவா பவேத்-யதீந்த்ராம்சோதவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம்.” என்ற ச்லோகத்தால் “இவர் திருவேங்கட முடையானுடைய அவதாரமோ! திருமலைமால் திருமணியின் அவதாரமோ! எம்பெருமானுருடைய அவதாரமோ! என்றிப்படி பலவாறாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுவர் தேசிகன்” என்று ஒரு நிஷ்கர்ஷ மில்லாததுபோல் அருளிச் செய்திருக்கச் செய்தேயும் சரித்திரநூல் மூலமாகத் திருமணியவதார மென்னுமிடமே நிர்த்தாரிக்கப்பட்டிரா நின்றது. ஸுஸ்பஷ்டமாய் சங்காலவலேசத்துக்கும் இடமில்லாமலே திருமணியவதாரமாக அறுதியிடப்பட்டுள்ள தேசிகனை “ஸ்ரீவெங்கடாஹாய்ஸவணாஸாய ஶீஹாதநெ. வெஷானாஹாய்வயஸாய வெங்கடேஸாய ஶீம ஷு.” என்று சொல்லி ஏத்தலாமாயிருக்க அப்படி ஏத்தாது விதர்க்கமேயுள்ளதாக விளம்புகின்றார் நயனாராசார்யர். “விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம்” என்ற அந்த ச்லோகத்தைப் பூர்வபக்ஷிகள் எங்ஙனே நிர்வஹிக்க நினைப்பார்களோ அறியாம். அதனை நன்குபொருத்தி நிர்வஹிக்கும் வகை நமக்கோ எளிது. எங்ஙனே யென்னில்:—

சரித்திரநூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ரநூல் என்பது வேறு. அவதாரரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கப்படுவது சரித்திர நூல்களில். ஸ்தோத்ரநூல்களிலோ வென்னில், கவிகளின் புத்தி சமத்காரத்துக்குத் தக்கபடி ப்ரசம்ஸாப்ரங்களான பலவகை வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். அவற்றைக்கொண்டு சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப்படுகிற அவதாரரஹஸ்ய தத்துவங்களை உபமர்த்திக்க வொண்ணாது. தேசிகன் திருமணியவதார ரென்னுமிடம் சரித்திர நூல்களால் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விஷயமாதலால் அதற்கு மாறுபாடாக ஸ்தோத்ர நூல்களில் உள்ளவை ப்ரசம்ஸோத்திகளாகக் கருதப்பட வேண்டுமேயன்றி, அவற்றையே முக்கியமாகக் கொள்வதானால் ஒருவகை நிஷ்கர்ஷமுமில்லாமே எல்லாம் வ்யாகுலங்களா யொழியும்.

அப்படியே எம்பெருமானுருடைய சரித்திர நூல்களில் அவருடைய அவதார ரஹஸ்யம் எவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ அவ்வாறே கொள்ளப்படவேண்டும். இதிஹாஸமாலா, திவ்யஸூரிசரிதம், யதிராஜ வைபவம், உபயகலா ஸம்ப்ரதாயஸ்த குரு

ப்ரம்பராப்ரபாவங்கள், ப்ரபந்நாம்ருதம்—இவைபோன்ற பல க்ரந்தங்கள் சரித்திர நூல்களாயுள்ளன. இவற்றில் சேஷாவதாரத்வமே ஒரு மிடறாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் அதுவே யதார்த்தமாகக் கொள்ளற்பாலது. இராமாதுச நூற்றந்தாதி, யதிராஜஸப்ததி—இத்யாதிகள் ஸ்தோத்ர நூல்களையன்றி சரித்திர நூல்களல்ல. அவற்றில் கவி புத்திசமத்காரத்துக்கேற்பவும் ப்ரதிபாத்யர்களுடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களுக்கேற்பவும் வெவ்வேறு வகையாகவும் உல்லேகித்துச் சொல்லக்கூடும். “விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ்த்ரிதண்ட்” என்று தேசிகன் உத்ப்ரேக்ஷித்தாரென்று இவர்கள் கூறியபடியே நூற்றந்தாதியில் * அடையார் கமலப் பாசரமிதனில் அருளிச்செய்ததும் ஒரு உத்ப்ரேக்ஷா ப்ரகாரமேயென்று கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்து.

திருவனந்தாழ்வானே எம்பெருமானாகத் திருவவதரித்தானென்று வாய்விட்டு அருளிச்செய்தவர்களும்

“கிம் ஹொமிராஜோவததார ஹ்ருயஃ வெநாயிரா
யஸூவிவாதாதிஃ | வஹாயாய் கிம்ஹ வஹ்ருவ,
ஜஜெஹு ஸ்ரியஃ வதிவெஹி விதகஹ்ரு குலீகஃ.”

[திருவனந்தாழ்வானே மீண்டு மிங்ஙனே திருவவதரித்தாரோ? பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் தாம் திருவவதரித்தார்களோ? அன்றி எம்பெருமானானே திருவவதரித்தானே? என்று விகல்பிக்கும்படியாக விளங்கினார் எம்பெருமானார்] என்றும் ஒரு புடை சொல்லி வைத்தனர். “சேஷாவர்ஸைந்யநாதோவா ப்ரீபதிர்வேதி ஸாத்விகை:—விதர்க்யாய மஹாப்ராஜ்ஞைர்யதிராஜாய மங்களம்.” என்று வடுகநம்பியும் அருளிச்செய்து வைத்தார்.

ஒருபடி நிர்த்தாரணமிருக்கச்செய்தே பலபடியாக விதர்க்கிப்பர்களென்று சொல்வது என்கொண்டென்னில்; வைபவவிசேஷங்களைப் பார்த்தால் பலபடியும் சொல்லலாயிருக்கையாலே. இஃது எம்பெருமானார் விஷயமொன்றிலுமேயன்று. ஆழ்வார்கள் விஷயத்திலும் மற்றுமுள்ள பல ஆசாரியர்கள் விஷயத்திலும் இப்படியே விதர்க்கங்கள் காண்கின்றன; இன்ன ஆசிரியர் இன்ன அவதாரந்தான் என்று இன்று நாம் நிர்த்தாரணம்செய்து ஆகவேண்டியதொன்றுமில்லை. ‘எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரர்’ என்று ஒருவர்க்குக் கொள்கையாயின் அதனை மறுத்துரைக்க வருவாராருமில்லை. பெரிய திருவடியின் அம்சமென்று மற்றொரு

ஸ்ரீ:

பேருளான் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.



ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

நமஸ்கார தத்துவம்.

ஸ்ரீ ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம்

ஸ்ரீ ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம்

ஸ்ரீ ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம்

ஸ்ரீ ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம்

ஸ்ரீ ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம்

ஸ்ரீ ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம் ஜமதீதஸ்ரீரார்ஹம்

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர
ரத்நத்தில் இருபத்தோராம் ச்லோகம்.

நமோ நமோ வாஜ்நஸாதி ஹ்ருதயே

நமோ நமோ வாஜ்ந ஸெக ஹ்ருதயே ।

நமோ நமோ நன ஸ்ரீ வர் விஹ்ருதயே

நமோ நமோ நன ஹ்ருதயே விஹ்ருதயே॥

நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
 நமோநமோ வாங்மநஸைக பூமயே,
 நமோநமோநந்த மஹாவிபூதயே
 நமோநமோநந்த தயைகஸிந்தவே.

ப த வு ரை.

வாங்மநஸ அதிபூமயே	{ (ஸ்வதந்த்ரர்களு டைய) வாக்குக் கும்மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாதவனான உன் பொருட்டி	நமஃ நமஃ—; அநந்த மஹா விபூதயே நமோ நமஃ	{ எல்லையில்லாத பெரிய ஐச்வரியங் களையுடைய உனக்கு நமஸ்காரம் ;
நமஃ நமஃ	{ நமஸ்காரம் நமஸ்கா ரம் ;		
வாங்மநஸ ஏகபூமயே	{ (அந்தரங்கர்களு டைய) வாக்குக் கும்மநஸ்ஸுக் குமே விஷயமாயி ருக்கிற உன் பொருட்டி	அநந்த தயா ஏக விரிந்தவே நமோ நமஃ	{ எல்லையில்லாத கருணைக்கே கடலாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம்.

***-[நமோ நமஃ.] கீழ் எம்பெருமநனுடைய பெருமையைப்
 பரக்கப் பேசினபின் அந்தப் பெருமைக்குத் தோற்றுத் தொழுகின்றாரிதில். வாங்மநஸாதிபூமயே (துப்யம்) நமோ நமஃ=ஒருவருடைய வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எம்பெருமான் எட்டாதவன் என்று பொருளல்ல; அப்போது அடுத்த 'விசேஷணம்' பொருந்தாது; வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களும் கட்டுக்கதைகளாய்விடும். ஆகையாலே, 'ஸ்வப்ரயத்நத்தால் அறிந்து கொள்ளப் பார்க்கும் மவர்களுடைய வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவன்' என்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

வாங்மநஸைகபூமயே (துப்யம்) நமோ நமஃ=கீழ்ச் சொன்ன விசேஷணத்திற்குத் தப்பான பொருள் கொள்ளக்கூடு மென்றெண்ணி இவ்விசேஷணமருளிச் செய்தாரென்க. தன்னுடைய நிறேஹ துகவிஷயீகாரத்திற்கு யார் பாத்திரமாகிறார்களோ, அவர்களுடைய வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்குமே விஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி.

கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு விசேஷணங்களுக்கும் பொருத்தமாக மேலே இரண்டு விசேஷணங்களருளிச் செய்கிறார்; அநந்த

மஹாலிபூதயே (துப்யம்) நமோ நம:—வேத வேதாந்தங்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அளவற்றிருக்கிற ஐச்வரியத்தையுடையவனாகையாலே, ஸ்வப்ரயத்நத்தால் காணவிரும்பும்பவர்களுடைய வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவனாயிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி.

அநந்த தயைகஸிந்தவே (துப்யம்) நமோநம:—நீ அநந்த மஹா விபூதி யுத்தனாயிருக்கச் செய்தேயும், அருள் என்கிற ஒரு சிறந்த மஹா குணத்தை உடையையாயிருக்கிறபடியால் அந்தத் திருவருளுக்கு விஷயமாகிறவர்களுடைய வாக்கையும் மனஸ்சையும் ஒரு போதும்விட்டுப்பிரியாதிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி. இவ்விடத்தில் 'தயா' என்கிற ஒரு குணத்தைக் கூறியது—வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் முதலான மற்றும் பல திருக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

இந்த ச்லோகத்தில் “ நமோ நம: ” என்று பல தடவை அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதால், ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்கிற ஸம்ப்ரதாயம் ஆதாரமற்றது என்று சிலர் எழுதிவைத்தார்கள். ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்களை ஆராய்ந்து பார்த்திருந்தால் அவ்வளவு ஸாஹஸமாக எழுத முன்வந்திருக்கமாட்டார்கள். இவ்விஷயமாகத் தனியே ஒரு ஸம்ஸ்கிருத க்ரந்தம் நாம் எழுதியிருக்கிறோமாகையால் இப்போது இங்கு ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் சில சொல்லுகிறோம்.

பெரியோர்களைக் கண்டால் சிறியோர்கள் தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த்தலையின் பெருமைக்கும் தகுதியாக நமஸ்காரம் செய்ய வேணுமென்று நூல்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. நமஸ்காரத்தின் ப்ரயோஜனம் இதுவேயன்றி வேறொன்றுமில்லையென்பது அஹிர்ப்புத்நய ஸம்ஹிதையில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நமச்சப்தத்திற்கு ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், பரம் என்று மூன்று அர்த்தங்களை யோஜிக்குமிடத்திலே (ஐம்பத்திரண்டாமத்யாயத்திலே) கண் திறந்து காணலாம். அங்குற்ற ச்லோகங்களை ஸ்ரீதேசிகனும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே மூலமந்த்ராதிகாரத்திலே பரக்க எடுத்துக் காட்டியருளுகிறார். ஆகவே, நமஸ்காரத்திற்கு நைச்சியத்தைக் காட்டிக் கொள்வது தவிர வேறொரு

பலன் கிடையாது. ஒரு முறை தொழுத மாத்திரத்தினால் அப் பயன் நிறைவேறு நிற்க, பலமுறை தொழவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கக் காரணமில்லை.

‘ஒருமுறை நமஸ்கரிப்பது கூடாது’ என்று வாய்திறந்து சாஸ்திரம் நிஷேதித்திருக்குமே யானால் ஸக்ருதப்ரணாமம் சாஸ்திர விருத்தம் என்னலாம். ஒருமுறை ஸேவிப்பது கூடாதென்று ஓரிடத்திலும் மறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அடிக்கடி தேசிகன் உதாஹரிக்கிற பிரமாணங்களில் “ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பது பாபம்; ஒருமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்வது பாபம்” என்கிற வசநங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளனவேயன்றி ஏகப்ரணாமம் கூடாதென்கிற வசநம் ஒன்றுகூடக் காட்டப்படவில்லை. இதற்கு நேர்மாறாக ஏகப்ரணாம ஸாதகவசனங்களையே காட்டியுமிருக்கிறார். “நமோ நம” என்கிற ப்ரக்ருதச் ஸோகத்தின் பாஷ்யத்திலேயே அந்த வசனங்களைக் கைகொள்கனியாகக் காணலாம். “ஊக் க்ருஷ்ண நமஸ்காரோ முக்திதீரஸ்ய தேசிக:” [எம்பெருமானே ஒருமுறை நமஸ்கரித்தல் முக்தி ஹேதுவாகும்] என்றிவை போன்ற நூலேந்து வசனங்களை ஸ்ரீ தேசிகன் உதாஹரித்துக் காட்டிவிட்டு, இப்படியிருக்க இங்கு “நமோ நம: நமோ நம” என்று பலகால் அருளிச்செய்வானேன்? என்று சங்கித்துக் கொண்டு தாமே அழகாக ஸமாதானமும் அருளிச் செய்திருக்கிறார் தேசிகன்;—‘புஸம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேபிச. ப்யேச விஜயே சைவ பெளந: புந்ய மலங்க்ருதி:” என்கிற ஒருச் ஸோகத்தை எடுத்துக் காட்டி முடித்திருக்கிறார். இந்தச் ஸோகத்தின் பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். இந்தச் ஸோகத்தின் பொருள் யாதெனில்; ஸ்தோத்ரம் செய்யும் போதும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யும்போதும் அமும்போதும் வெருட்டும்போதும் அச்சந்தோற்றச் சொல்லும்போதும் வெற்றி தோற்றச் சொல்லும்போதும் ஒரு சொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வதானது அலங்காரமாகும் என்பதே இதன் பொருள். ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது கூடாதென்கிற திருவுள்ளம் தேசிகனுக்கு இருக்குமேயானால் இந்தச் ஸோகத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்டப் ப்ர

ஸக்தியேயிராது. பின்னை எப்படி சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்னில்; “சாஸ்த்ரங்கள் ஸக்ருத்ப்ரணமத்தை நிஷேதித்து அநேக வாரப்ரணமத்தை விதித்திருப்பதால் அதற்கிணங்க நமோநம: நமோநம: என்கிறார்” என்று தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும். அப்படி அருளிச்செய்யாததோடு அந்த அபிப்பிராயத்திற்கு நேர் எதிராகவும் அருளிச் செய்தார். ஒருவன் அழுகிற காலத்திலும் அஞ்சின காலத்திலும் ஒன்றையே திருப்பித்திருப்பிச் சொல்வதை நாம்காண்கிறோம். “பாம்பு பாம்பு பாம்பு” என்று பலமுறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பேயல்லது பல பாம்புகள் வந்துவிடமாட்டா; அங்குப் பலமுறை சொல்வதோடு இங்கு நமோநம என்று பலமுறை சொல்வதோடு வாசியில்லை என்று தேசிகன் தாமே அருளிச் செய்தாரானபின், வாய்திறக்க வுண்டோ வழி?

தேசிகனருளிச் செய்த ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் மூன்றாமதிகாரத்தில்—“நமஸ்காரமும் ப்ரதக்ஷிணமும் ஒற்றைப்பட்டதாகச் செய்யலாகாது; இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டு என்றிப்படி இரட்டைப்பட்ட எண்ணிலே அமையும்படி செய்யவேண்டும்; அப்படியே சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே” என்று கருத்தாகும்படி ஒரு சிறிய வாக்கியம் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும், ப்ராசீந தாள கோசங்களில் இவ்வாக்கியம் கிடையாதென்றும், இதிலாஸ புராண பாஞ்சராத்ராதிக்ரந்தங்களில் அவரவர்களுக்குத் தோன்றினபடி பல பல ச்லோகங்கள் ஊடே சேர்த்து அச்சிடப்பட்டிருப்பதுபோல் இவ்வாக்கியமும் முத்ராபகர்களான நவீநர்களால் கைச்சரக்காகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டதென்றும் பண்டே நிரூபிக்கப்பட்ட விஷயம்து. ஒற்றைப்பட்ட நமஸ்காரம் கூடாதென்று ஒரு சாஸ்த்ரத்திலும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கக்காணோம். பிரதக்ஷிண விஷயத்தில் மாத்திரம் இங்ஙனே சாஸ்த்ரவிதியுண்டு. அதை நமஸ்கார விஷயத்திலும் ஏறிட்டுக்கொள்வது அபிமான க்ருத்யமத்தனை. “ஊகெந வாணிநா யஜ்ஞ ப்ரணஜெதூரூ ஷோதஜி நூ யஜ்ஞஸ்ய காரஜெஜ ஐதி வெஷவிஷா விஷ: ||” [எம்பெருமானை ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பவனுடைய கையைத் துணிக்கவேண்டுமென்று வேதவித்துக்கள் கூறுவர்] என்றும், “ஊகஹஸ்யபூணா ஜிஜ் ஊகஹாவி ப்ரதக்ஷிணம்” [ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பதும் ஒரு முறை பிரதக்ஷிணஞ் செய்வதும் அபசாரம்] என்றும்

இப்படிப்பட்ட பிரமாணங்களையே ஸ்தோத்ரபாஷ்யம் முதலியவற்றில் தேசிகன் அடிக்கடி உதாஹரித்தருளக்காண்கிறோம். மற்றைப் படியான வசனங்கள் கவநசதுரர்களின் கற்பனைக்கற்றே.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருச்சித்திரகூடத்தேறச் சென்று பெருமாளுடைய பாதுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டுவரும் வழியில் பரத்வாஜமஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திலே இறங்கி பாதுகாப்ரபத்தியை விஜ்ஞாபித்துவிட்டு மஹர்ஷிபக்கல் விடை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டி அவரை நமஸ்கரித்து ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து புறப்பட்டாணென்பதை ஸ்ரீராமாயணத்தில் அயோத்யாகாண்டத்தில் நூற்றுப் பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில், [18-19. ச்லோகங்களில்] சொல்லும் போது, “சூரீஞ்ஞயிதௌ ஶாரொலெ ஶரணாவௌவமுஹுஷாதக: ஸ்ரூக்ஷிணம் க்ருதா ஶரஶாஜம் ஸௌந: ஸௌந:॥” [பரதாழ்வான் பரத்வாஜரை நமஸ்கரித்துவிட்டுப் பலமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்தான்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் வியாக்கியானஞ்செய்த மஹான்கள் “நமஸ்காரம் ஒருமுறை செய்ய வேண்டுமென்றும் பிரதக்ஷிணம் பலமுறை செய்யவேண்டுமென்று முள்ள சாஸ்த்ரார்த்தம் இவ்விடத்தில் நன்கு வெளியிடப்பட்டதாயிற்று.” என்று ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில், அருளிச் செய்திருப்பதை அனைவரும் காணலாம். ஸ்ரீராமாயணமூலத்திலேயே இவ்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறபடியை வித்வான்கள் விவேகிப்பார்கள்.

பண்டொரு ஸம்வத்ஸரத்திலே ஸ்ரீமெய்யும்பூதூரில் நின்றும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி கச்சிக் கெழுந்தருளித் திருவைகாசித் திருநாளிலே கங்கைகொண்டான் மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிராநிற்க, பூர்வாச்ரமத்திலே அவர் பக்கல் சிஷ்யவ்ருத்திபண்ணி சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் கற்று மஹாமஹோபாத்யாய விருதுபெற்று ப்ரஸித்த பண்டிதோத்தமராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயலே. திருப்புட்குழி அப்பாஸ்வாமி விநீதராய் வந்து ஜீயரை ஒரு முறை தண்டனிட்டுக் கைகூப்பி நிற்க, ஜீயரும், “என்காணும்! தேசிகன் திருவுள்ளத்தை இன்றுதான் அறியப் பெற்றீரோ?” என்று கேட்க, அப்பாஸ்வாமி “கேள்விக்குக் கருத்தறிந்திலேன்” என்ன; “உம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை மறந்து ஒருமுறை தொழுது நின்றீரே, அத்தைப்பற்றச் சொன்னேன்”

என்று ஜீயர் பணிக்க; “இங்ஙனே திருவுள்ளமாவது என் கொண்டு?” என்று அப்பா கேட்க; “ஸப்ததி ஓதினதில்லையோ? மதிராசன் எதிராசற்குப் பிச்சைகொடுத்த ச்லோகம்பார்த்திலீரோ? “புணாஃ லக்ஷணஃ” நி: ப்ருதிமுஹாது ராஜிகம்=ப்ரணாமம் லக்ஷ்மணமுநி: ப்ரதிக்ருஹ்ணது மாமகம்” என்றபடி கண்டீரே!” என்று ஜீயர் பணிக்க; அப்பாசாஸ்த்ரஜ்ஞராகையாலே ஜீயரெடுத்துக் காட்டின விஷயத்தை உள்ளபடியே அறிந்துவைத்தும், பற்றினது விடமாட்டாமையாலே யஜ்ஞோபவீதத்தை உருவிக் கொண்டே “ப்ரணாமம் என்று ஏகவசநமிருப்பது உண்மையே; இது ஜாத்யேகவசநமாய் ப்ரணாமபஹுத்வ போதகமாக வழியில்லையோ?” என்று விஜ்ஞாபிக்க, ஜீயர் “ஓம்! நீர் பண்டிதர்; ருஹ்ணீ திலாஷணம் பண்ணாதே கொள்ளும். “ப்ரணாமாந் லக்ஷ்மணமுநி: ப்ரதிக்ருஹ்ணது மாமகாந்” என்று அருளிச்செய்ய தேசிகனுக்குச் ச்லோகம் கூடாமற்போயிற்றே? ஸஹஸா தோற்றின தொன்றைச் சொல்லிவிடுகையன்றிக்கே ஊன்றியுணர்ந்து சொல்லீர்” என்று நியமித்தருள, அப்பா சற்றுப்போது வாதாடி ஏரண்டதைல் வாக்யார்த்தமாக உபஸம்ஹரித்துப் போனாரென்று பெரியோர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை.

இவ்விடத்தில் ஸாரமாகச் சொல்லவேண்டிற் றென்றுண்டு. பழைய நூற்கள் பலவற்றையும் நாம் பார்த்துக்கொண்டே போவோமாகில், நமஸ்காரம், ப்ரணாமம், ப்ரணிபாதம் இத்யாதி சப்தங்கள் சிலவிடங்களில் ஏகவசநாந்தமாகவும் சிலவிடங்களில் பஹுவசநாந்தமாகவும் மாறிமாற்றிக் காணப்படும். ஏகவசநத்திற்கும் பஹுவசநார்த்தம் கொள்ளக்காண்கிறோம். பஹுவசநத்திற்கும் ஏகவசநார்த்தம் கொள்ளக்காண்கிறோம். இரண்டுவகைக்குமிடம் தருகின்றதிறே சாஸ்த்ரம். ஏகவசநாந்த ப்ரயோகங்களைக் காணுமிடத்து ஜாத்யேகவசநாபிப்ராயமென்று கொள்வாரும், பஹுவசநாந்த ப்ரயோகங்களைக் காணுமிடத்துப், † பாசாதி கரணந்யாயத்தாலே ஏகவசநாபிப்ராயமென்று கொள்வாருமாய்த்

† பாசாதிகரணந்யாயமாவது—பூர்வமீமாம்ஸையில் ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாம் பாதத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட தொரு நியாயம். “சுஜிதி: வாஸாநு ப்ரஹ்மோக்து” என்ற வேத வாக்கியத்திலுள்ள பாச சப்தத்தின் மேலுள்ள பஹுவசநம் பன்மைப்பொருளுடைய தன்மென்றது.

தங்கள் தங்களதுஷ்டாநத்தைத் தாந்தாம் உபபந்நமாக நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே, ஜலைப்புறத்துவசநங்களை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்திட்டு, எங்ஙனே நமஸ்கரித்தால் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பாயிருக்குமென்றும் எது ஸ்வரூபாநுருபமாயிருக்குமென்றும் எது பூர்வாசார்ய ருசி பரிக்ருஹீத மென்றும் ஆராயப்புகுதல் நன்று. 1. “தொழுது மாமலர் நீர் சுடர் தூபங்கொண்டு, எழுது மென்னுமிது மிகை” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானே நமஸ்கரிப்போமென்று நாம் முயல்வதே அப்பெருமானுக்குப் பெரியதொரு தலைச் சமையாக ஆய்விடுகிறதென்கிறார். வேத புருஷனும் “ஹியிஷ்டாஃ தெநரி உக்திஃ வியெரி” என்கிறான்; நம: என்கிற ஓர் உக்திமாத்திரமும் எம்பெருமானுக்கு பூயிஷ்டமாய் விடுகிறது; அதாவது—பனத்துத் தோற்றுகிறது என்று பூருவர்கள் வியாக்கியானம் செய்தருளக் காண்கிறோம். ஸ்ரீ தேசிகனும் ரஹஸ்யத்தரய ஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்தில் நாராயண பதாநுஸந்தேய குணங்களை விவரித்தருளுமிடத்து, “க்ருதஜ்ஞத்வமாவது—... ‘ஃணம் ப்ரவ்ருஜிவ ரெ ஹுஜயாநூவஸவஃதி’ என்கிறபடியே அத்யல்பாநுகூல வ்யாபாரத்தையும் பரமோபகாரம் பண்ணினற்பேரிலே கொண்டு மறவா தொழிகை.” என்று அருளிச் செய்கிறார். கோவிந்த! என்று ஒரு கால் பாஞ்சாலி கதறினது கண்ணபிரான் திருவுள்ளத்தில் புண்கட்டுக்கிடந்து, தன்னுடைச்சோதிக் கெழுந்தருளும்போதும் நெஞ்சுளைந்து பேசும்படியாய்த்து. நாம் பல்லாயிரம் முறை நமஸ்காரஞ் செய்தாலும் செய்கிற காரியம் நல்லதேயொழியத் தீயதன்று; ஆயினும், அல்பஸந்துஷ்டனும் எம்பெருமான் திருமுன்பே நாம் பலகால் விழுந்தெழுவது அவனுடைய திருவுள்ளம் கன்றுகைக்குக் காரணமாமென்னத் தட்டுண்டோ? காதைப்பிடித்துக்கொண்டு தொப்பைக்கணம் போடுதல், தாடைமீது அறைந்து கொள்ளுதல், கன்னங்களில் குட்டிக்கொள்ளுதல் முதலிய கடுஞ்செயல்களைச் செய்யும் தேவதார்தாபகந்தரனைக் கண்டு சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் பகவத் விஷயத்திலே அப்படியெல்லாம் செய்ய முயல்கின்றார்கள். ஆராதனைக்கு மிகவு மெளியனான எம்பெருமான் விஷயத்திலே நாம் அதிப்ரவ்ருத்திகள் பண்ணுவது அவனுடைய

பூர்த்தியையும் நைரபேக்ஷயத்தையும் குலைப்பதாகவன்றோ ஆகிறது. ‘இங்ஙனாகில் ஒருமுறை நமஸ்கரிப்பதும் வேண்டாகாணும்’ என்பார்க்கு உத்தரம் கீழே உரைத்தோம். சேஷபூதன் தனது தாழ்ச்சியைத் தோற்றுவித்துக் கொள்வதற்காகச் செய்யும் செயலிறே நமஸ்காரமாவது. அதுதன்னை ஸாஷ்டாங்கமாகச் செய்யாவிடில் அலக்ஷ்யதாபுத்தியுள்ளதாகத் தோற்றுமாகையாலே சக்தியை வஞ்சியாமல் கௌரவந்தோற்றப் பூர்ண நமஸ்காரம் செய்வேணுமென்று சாஸ்த்ரங்கள் விதித்தன ஆகையாலே ஸ்வரூப லித்திக்காக ஒருமுறை பரிபூர்ண நமஸ்காரம் செய்யவேணுமென்பது உபபந்ம்.

“ஐயா ஹஜ்யபரிவெயுவம் நநரெயந்தூ கஸ்யவிசு” [இருபிளவாகப் பிளவுற்றுப்போவேனேயன்றி ஒருவன் காலிலே தலையைத் தாழ்த்தமாட்டேன்] என்ற இராவணனுடைய நிலைமையில் நிற்காதே சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தமை தோற்றத் தலை வணக்குமத்தனையையேயிறே எம்பெருமான் கணிசிப்பது. ‘ஒருமுறைக்கு நாலுமுறையாக நாம் வணங்கினால் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு இன்னமும் உகப்புதானே’ என்று நினைக்கலாகாது. ‘அளவுக்கு விஞ்சினால் அமுதமும் விடமாம்’ என்று கேட்டதுண்டே. “நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ” [பகவத்கீதை. 11--39.] என்று தொடங்கி அர்ஜுனன்போல்வார் அளவு கடந்து நமஸ்காரங்கள் செய்ததாகுப் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்படுகிறதே; அவற்றுக்குப் போக்கடி என்? என்று கேட்பார்க்குச் சொல்லவேண்டியதென்னென்னில்; அவ்விடத்து கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி, அதன்கீழ் தேசிகனுடைய தாத்பர்யசந்த்ரிகா ஸ்ரீஸூக்தி, சங்கராசார்ய பாஷ்ய பங்க்தி முதலியவற்றைக்காண்மின் என்னவேண்டியிருந்ததத்தனை. அங்குச் சொன்ன நிலைமைவாய்ந்து மெய்மறந்து தொழுமவர்களின் திருவடிகளே சரணம். அன்னவர்களுடைய அதுஷ்டாநம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தாதோ வென்னில்; படுத்தாது. “இவன் செய்கிறுனல்லன், இவனைப் பிடித்த பக்திப்பிசாசு செய்துபோருகிறது” என்றாய்த்து எம்பெருமான் உண்மை யுணர்ந்து உகந்திருப்பது. ‘ஒற்றைப்பட்டதாகாது, இரட்டைப்பட்டிருக்கவேணும்’ என்று குறிக்கொண்டு

க்ருகலாஸகிரஃ கம்பநங்கள் செய்துசெய்து எழுமவர்களுக்கு அர்ஜுநப்ரப்ருதிகளின் பக்திபீதி பரீவாஹசேஷ்டிதங்களை எடுத்துக் காட்ட என்ன உரிமையுண்டு?

தைத்திரிய காடக ச்ருதியில் “யஜெஞ்சாவலீதம் க்ருதா யொ
நிவவாத நஜோ நஜி ஐதி” என்று கூறப்பட்டிருப்பதைச் சிலர்
அஸக்ருதப்ரணம பக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாகச் சொன்னார்கள். அவ்
விடத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த வித்யாரண்யர் “ஜிஹத்ரா ஹத்ரா
நஜோ நஜி ஐத்யுஜாரயந ஹஜிள ஐஹவநிவவாத”
என்று வியாக்கியானம் செய்திருப்பதால் இந்த வேத வாக்
கியம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாக மாட்டாது. “நமோ நமஃ” என்று
வாயால் சொன்னதாக பாஷ்யகாரர் எழுதுகிறாரே யொழிய
இரண்டு தடவை கீழே விழுந்ததாக எழுதவில்லை. ‘ஒரு தடவை
தான் கீழே விழுந்தான்’ என்று விளக்குவதற்காகவே
“ஐணவஸ நிவவாத.” என்று அங்கே வித்யாரண்யர் உரைத்
தார். தடி கீழே விழுந்தால் அதைப் பிறர் எடுத்தால் எடுக்கக்
கூடுமே யொழிய அது தானாகவே எழுந்திருக்கமாட்டாதவாறு
போல, வேரற்ற மரம் விழுந்ததென்னலாம்படி சடேலென்று
விழுந்தானென்கிற அர்த்தமேயன்றோ “தண்டவத் நிபபாத”
என்கிற சொல் நயத்திலுள்ளது. இப்பொருளை உட்கொண்டே
நமஸ்காரத்தை “தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல்” எனப் பரிபுரையாக
வழங்கி வருகின்றனர் என்பதை ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர் உணர்
வர். தண்டமானது கீழே விழுந்தால் ஸகல பாகங்களாலும்
பூமியை ஸ்பர்சிப்பது போல், நாமும் ஸகல அவயவங்களும்
தரையில் நன்றாகப் படும்படி ஸேவிக்கவேணுமென்பதைக் காட்டி
வேண்டி ‘தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல்’ என்ற வ்யவஹாரம் உண்டா
யிற்றென்பதும் உண்டு. இதுவும் ஒரு கருத்தாக இருப்பதை
மறுப்போமல்லோம். இதுவேதான் கருத்து என்றாலுமென்மீன்.
இஷ்டாபத்தியே செய்வோம். எடுத்த ப்ரமாணத்தில் அஸக்ருத
ப்ரணி பதந் ப்ரதிபாதநம் இல்லையென்னக் குறையில்லையிறே.

மாககால்யமென்று ப்ரஸித்தமான சிசுபாலவத மஹாகால்யத்தில் பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில்-கண்ணபிரான். தருமபுத்திரரைத் தரையில் விழூந்து ஸேவித்ததாகவும், பெருமானுடைய திரு

முடி தரையில் படுவதற்கு முன்னமே தருமபுத்திரர் அப்பெரு
மானை வாரியெடுத்துத் தழுவிக்கொண்டதாகவும்

ஸூர|| வபுஷா வுராணபுரூஷ: வுர: கூழிதள

வரிபுஹ்ஜோந வ்யபுஹாரயஷிநா।

ஹவநெநந-தொவி விவிதாதுமளரவ:

புணநாஜி நாஜி ததயம் விதுஷஸு: ||

(8)

கிசுடாஸுராஜித வராஜித:

ஸ ந யாவடிவஸிரஸா கிவீதயம்।

கூழிதிவந தாவடிநவகூழிதகூஜி

ஹஜவஹ்ரெண ரஹாடிமுஹ் || (9)

என்கிற

சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த சுலோகங்களை ஓரடை
விலே ஸ்ரீதேரமுந்தூர் ஜீயர் ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலே விஜ்ஞாபிக்க
நேர்ந்தது. கேட்டருளிச் சுவடறிந்து அப்போதருளிச் செய்த
வார்த்தை:—“ இங்கு நம் ஆச்சரமத்திலே பல மஹான்கள் எழுந்
தருளி, காசையாடை முக்கோல் முதலியவற்றாலுண்டான கௌர
வாதிசயத்தையிட்டு அஸ்மத்ஸம்ப்ரதாயாதுகுணமாகப் பலகால்
தொழுவர்கள்; நான் வாய் திறந்து போதுமென்னுமளவும்
தொழுது துவளா நிற்பர்கள். நானும் சிறிதுபோதிலே போது
மென்பதில்லை; போரப் பரிசுரமப்படுத்தியே போதுமென்பேன்.
இன்று இந்த சுலோகரத்நங்களைக் கேட்கப் பெற்றேன்; செனி
குளிர்ந்து உள்ளமுங்கனிந்தது. ‘இனி தர்மபுத்ரருடைய அநுஷ்
டாநமே நமக்குமாம்படி பேரருளாளன் நன்மதி நல்கவேணும்’
என்று போர வித்தராயருளினார்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் “புணஜி உதா
யொதாய வுந: வுந: புணஜி” [ஸேவிப்பது எழுந்திருப்
பது மறுபடியும் ஸேவிப்பது எழுந்திருப்பது இப்படியே பலகால்
எழுந்தெழுந்து ஸேவித்து] என்றருளிச் செய்திருக்கிறாரே; இத
னால் பலமுறை நமஸ்கரிப்பதே சாஸ்த்ரீயமென்று விளங்க
வில்லையா? என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். மஹா மஹா வித்வான்
களும் இந்த வாக்கியத்தில் மிக்க ப்ரமமுடையராயிருப்பர். எம்
பெருமானார் இப்படி ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச் செய்திருக்கச்

செய்தேயும் தென்னுசார்யர்கள் தடுமாறுகின்றனர்” என்று மேற்புல் மேய்கின்ற வித்வான்கள் வாய்விட்டுரைக்கவும் கேட்டிருக்கின்றோம். அவர்களை இன்று தெளிவிப்போம்; அங்கு “ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந புந ப்ரணம்ய” என்றது ஓரிடத்திலேயே இருந்து கொண்டு பலமுறை ஸேவிப்பதைச் சொல்லுவதன்று; அந்த வாக் கியத்திற்கு முன்னே ‘: உ-ரொ-உ-வ — தூரத்தில் நின்றுமே” என்றருளிச் செய்திருப்பதால் எம்பெருமானைக் கிட்டுமளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அணுகவேண்டுமென்று அவ்விடத்தில் பொருள் படுமேயன்றி அஸக்ருத்ப்ரணமவாதிகள் சொல்வது போலவும் செய்வது போலவும் செய்யவேண்டுமென்று பொருள் படமாட்டாது. தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே வழியைக்கடந்து சென்று பெருமானைக் கிட்டின பிறகு ஒரே தடவை ஸேவிக்கவேண்டுமென்பது அவ்விடத்திலேயே அடுத்த படியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; “யாவஜாநஃ ஸ்ரணஜி சூதாநம் ஹவதெ நிவெடியெத” என்று அந்த வாக்ய ஸமாப்தியுள்ளது காண்க. இங்ஙனன்றிக்கே “ஸ்ரணஜி உத்யொதாய வுந வுநஃ ஸ்ரணஜி” என்றருளிச்செய்தது ஒரே இடத்திலிருந்துகொண்டே பலமுறை தொழுவதைச் சொல்வதாகக் கொள்ளுகிற பக்தமும் உண்டு. அதிலும் ஹாநி ஒன்றுமில்லை; கணக்கெண்ணி ஸேவிப்பதை விட்டுப் புருஷதந்த்ரமன்றிக்கே ஸாதநத்வ சங்கைக்கு மிடமின்றிக்கே பக்தி பாரவச்யத்தாலே மெய்மறந்து விழுவதெழுவதாகச் செல்லுகிற செய்தி “அத்யந்தபக்தி யுக்தாநாம் ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரமஃ” என்கிற ரீதியிலே நூல்வரம்பில் நிற்காமல் பாவசமாகச் செல்லுமாகில் அது புருஷார்த்த கோடி ப்ரவிஷ்டமிறே ‘பரமார்த்தமான பக்தி இல்லாவிடினும் “† பொய்யே கைம்மை சொல்லி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்” என்றற்போலே பக்தியை அபிரயிச்சிற விதத்தில் நாங்கள் பலமுறை தொழுகிறோம்” என்று சிலர் சொல்லப்படுவார்களாகில், அந்த வாதத்தைப் பரமஸந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளத் தட்டில்லை. ‘ஒருமுறை ஸேவிப்பது அசாஸ்த்ரீயம்’ என்று சொல்லுகிறவர்களின் வாதத்தை மறுக்கப் புகுவோமேயன்றி, பக்தி பாரவச்யத்தாலே க்படபக்தியின்

ப்ரயோஜனார்த்திகளாகச் சிலர் பலமுறை நமஸ்காரங்கள் செய்வதுண்டு. உத்தேசித்த பலன் கைபுகுமளவும், நூறு, ஆயிரம் என்று சில எண்களை ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு நமஸ்கரிப்பர்களாம். ஸ்ரீதேசிகனும் இப்படி அதுஷ்டித்திருக்கிறாராம். ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்தோத்ரத்தில் பத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில்— “ஸரெயிஷீரம் ஹவ வாஹவஷே ஸங்க்ஷுவிஞாமிணயஃ ப்ரணாமி” [ஸம்மதி ஹீரந் தவ பாதபத்மே ஸங்கல்ப சிந்தாமணயஃ ப்ரணாமாஃ] என்று அருளிச் செய்திருக்கையாலே ஸ்ரீஹயக்ரீவோபாஸந காலத்தில் அஸக்ருத்ப்ரணாமங்கள் செய்தருளினரென்று விளங்குகின்றதாம். “ஸங்கல்ப சிந்தாமணயஃ” என்று ஸ்பஷ்டமாகவே ப்ரணாம விசேஷணம் இட்டிருப்பதனாலும், அந்த ஸ்தோத்ரந்தன்னிலே (இருபத்தெட்டாம் ச்லோகம்) “விஸெஷவிதூரிஷ்டெஷு நாய விஹு மொஷீஸிராமமணெஷு ஜிஹீஷதொரெ கவிதாகி-கெஜாநு ஜிஹாமு-வலிம் ஹாஸநஜிஷு-பெயாஃ=விசேஷவித்பாரிஷதேஷு நாத! விதத்தகோஷ்ஸமரங்கணெஷு. ஜிகீஷதோ மே கவிதார்க்கி கேந்த்ரந் ஜிஹ்வாக்ரவலிம்ஹாஸநமப்யுபேயாஃ.” [வாதப் போர்களில் கவிகளையும் தார்க்கிகர்களையும் தோற்கடித்து வெற்றிபெற நினைத்திருக்கு மென்னுடைய நாக்கு துனியிலே ஹயக்ரீவரே!

எழுந்தருளியிருக்கவேணும்] என்று கவிதார்க்கிக விஜயமாகிற ஒரு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை விரும்பினபடிபைச் சோதிவாய் திறந்தே அருளிச் செய்திருக்கையாலும் ப்ரயோஜந நிமித்த ப்ரவ்ருத்திகளில் அஸக்ருத்ப்ரணமம் ஆவச்யகம் என்று சிலர் சொல்லிப் போந்தார்கள்.

ப்ரயோஜநகாமுகர்களுக்கு ஸாதநத்வேந அஸக்ருத் ப்ரணமம் ஆவச்யகமென்று கொள்ளினும்தேசிகளை அந்தக் கோடியிலே சேர்த்துப் பேசுவதும், அவர்தாம் அஸக்ருத் ப்ரணமம் அதுஷ்டித்தாரென்று கூறுவதும் செவிபுதைக்கவேண்டும் வார்த்தைகளேயாம். ஸ்ரீமஹா பாரதத்திலே பாண்டவ தூதனான கண்ணபிரான் விதுரர் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினபோது விதுரர் அந்நமனித்தாரென்பதையும், அந்த அந்நத்தைக் கண்ணபிரான் அமுது செய்தா னென்பதையும் சொல்லும் பிரகரணத்தில், “விதுர: அந்நமுபாஹரத்” என்று முதலிலே சொல்லி, “விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச” என்று பின்னைச் சொல்லிற்று. இங்கே ஆராய்மின் அறிஞர்கள்!; முந்துற அந்நம் என்று ஏகவசநமாகவும், பின்னை அந்நாநி என்று பஹுவசநமாகவும் சொல்லிற்றிறே. இங்ஙனேயான வசநவ்யத்யயத்திற்குக் கருத்தறிவீர்களோ? உண்கிற அந்நத்தில் ஏகத்வமாவதென்? பஹுத்வமாவதென்? “அந்நம் அத்தி” என்றும், “ஓதநம் புங்க்தே” என்று மிப்படியேயிறே பிரயோகங்களுள்ளது. இப்படியிருக்க, இங்குற்ற அந்நாநி யென்ற பன்மை எப்பொருளிலே வந்ததென்று ஆராய்வீராக.

விதுரர் அளித்த அந்நம் வாஸ்தவத்தில் சுவையற்றதாகையாலே அதன் புன்மை தோற்ற முதலிலே ஏகவசநப்ரயோகம் பண்ணிற்று. சுவையற்றதாயினும் பரமபக்தியுடனே நெஞ்சிளகி அளிக்கப்பட்ட அந்நமாதலால், “கணுவூவஹுதம் ஹதெ: ப்ரேமண ஸூர்யேவ மே பவேத்” [ஸ்ரீபாகவதம் 10-81-3.] என்னுமெம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தாலே அது சீரிதாய் விட்டமையால் அந்த கௌரவந்தோற்ற அந்நாநி யென்று பஹுத்வேந சொல்ல வேண்டிற்று என்றிறே அபியுக்தர்கள் நிர்வஹித்துப் போருவது. இங்ஙனமே ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரத்திலுள்ள ப்ரணம

பதபஹுத்வமும் கௌரவத்யோதனார்த்தமென்னக் குறையில்லை காணும். இக்கருத்துக் கொண்டிதே அனைவரும் யோகசேஷம் பத்ரிகாலேகநங்களில் “அநந்தமான தண்டன் ஸமர்ப்பித்துச் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்று தொன்றுதொட்டெழுதிப் போருவது.

ஸக்ருத்ப்ரணம வலித்தார்திகளும் தேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் பஹுப்ரணமங்களை அதுஷ்டித்தார்களாகத் தேறுகிறார்கள். தேசிகளும் அங்ஙனே அதுஷ்டிக்க நேரும் ப்ரணமங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணியருளின ரென்பது நன்கு பொருந்தும்.

ஸக்ருத்ப்ரணமம் கூடாதென்று சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்பஷ்டமாகவே மறுத்திருப்பதாகச் சிலர் சில வசநங்களை வாய் வந்தபடி சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறோம். நம் பூருவர்கள் எமித்தாளாத வசநங்களை அவரவர்கள் கவந சக்தியினால் கல்பநை செய்து சொல்லி விடுவதனால் பிராமானிகமான அர்த்தங்களுக்கும் அதுஷ்டாநங்களுக்கும் திரஸ்காரம் ஏற்படமாட்டாது. அஸக்ருத்ப்ரணமவாதிகள் உதாஹரிக்கும் வசநங்களெல்லாவற்றையும் யாம் ப்ரமாணமென்றே கொண்டு விடையளிக்கவல்லோம். அப்படியே வடமொழியில் விரிவான க்ரந்தமும் எழுதியுள்ளோம்.

மந்த்ராத்நமான த்வயத்தின் உபதேசம் பெறும்போது ஆசார்யனை மூன்றுமுறை ஸேவிக்கவேண்டுமென்று சாஸ்த்ரவிதியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். “நஸ்துத்யு மூரூநி ஸ்வபூணா ரெஷுவிராஜிதஃ=நமஸ்க்ருத்ய குருந் தீர்க்கப்ரணமைஸ் த்ரிபிராதிதஃ.” இத்யாதி வசனமும் காட்டுகிறார்கள். ‘உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலும் இங்ஙனே அதுஷ்டாநமிருக்கக் காணமையால் இந்த வசநம் அநதுஷ்டாநஸக்ஷண அப்ராமாண்ய பராஹதம்’ என்று சிலர் சொன்னார்கள்; அது வேண்டா காணும். பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பெறுதற்கு சிஷ்யன் ஆசார்யன் பக்கல் பிரார்த்திக்கச் செல்லும்போது ஒரு நமஸ்காரம்; தாப புண்ட்ர நாம ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்றபின் ‘அடியேன்.....தாஸன்’ என்று தாஸ்ய நாமம் அதுஸந்தித்துக்கொண்டு ஒரு நமஸ்காரம்; மந்த்ரோபதேசம் பெற்றபின் ஒரு நமஸ்காரம்—ஆக மூன்று நமஸ்காரங்கள் அதுஷ்டாநத்திலே உள்ளமையால் இந்த க்ரமத்தைப் பற்றவே “ப்ரண

(அத்=52.) வசநத்தையும் காட்டியருளுகிறார். ஆகவே, “ப்ரணுமைஸ் தீரிபி:” என்பதற்குக் கரணத்ரய நிஷ்பந்நப்ரணுமமென்று பொருள் கொள்ளுவதற்கு ப்ரமானோபபத்திகளும் சாலவுண்டென்றுணர்க.

இன்னமும், நமஸ்ஸு ஆத்ம ஸமர்ப்பணபர மென்னுமிடத் தைப் பல ப்ரமாணங்கள் கொண்டு தேசிகன் ஸ்தாபித்தருளுகிறார். மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி, பஞ்சபாண்டவர்களையும் த்ரௌபதியையும் நோக்கி ‘நீங்கள் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ப்ரபத்தி பண்ணுங்கள்’ என்று நியமிக்க, அதுகேட்ட அவர்கள் 1. “ஐளவஜ்ஜாஸஹிதாஸுவெ-நஸூகூ-ஜ-நாடி-ந” என்கிறபடியே நமஸ்காரம் செய்தார்களென்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை உதாஹரித்தருளுகிறார் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே. அந்த நமஸ்காரமேதான் ப்ரபத்தியென்று நிஷ்கர்ஷித்தருளுகிறார். அவர்கள் பண்ணின நமஸ்காரம் ஒரு முறையா? பலமுறையா? என்று கேட்போம். பலமுறையென்ன நாவெழாதிதே. ஒரு முறையே யென்றிசைய வேண்டிற்றுகிறது.

நமஸ்காரமே ப்ரபத்தி யென்றும் அது தானும் ஸக்ருதநுஷ்டேயமென்றும் சொல்லில், காலபேதத்தாலும் தேசபேதத்தாலும் ஸித்தாந்திகளுக்கும் நமஸ்காரபஹுத்வ முண்டாகையாலே இது உபபந்நமாகிறபடி யெங்ஙனே? என்று கேட்பீர்கள்; ப்ரபத்தியே என்கிற வர்த்தமான, நிர்த்தேசத்துக்குச் சொல்லும் பொருளை மறவேல்மினே. இன்னும் விஸ்தரித்துச் சொல்லவேண்டுமெவை பல கிடந்தாலும் ஸங்க்ரஹருசியாலே இப்போது நிற்கிறோம்.

எந்த சாஸ்த்ரத்தில் எப்படி சொல்லி யிருந்தாலும் ப்ரக்ருதஸ்தோத்ராத்ந ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் நம் தேசிகன் அருளிச் செய்தது ஒன்றே உண்மையுணர விரும்புவார்க்குப் போதுமானது. “வளந: வுநூலுக்ஷுதி: = பெளந: புந்ய மல்ங்க்ருதி:” என்று தலைக்கட்டியருளின மாண்பு மெச்சத்தக்கதன்றே.

பலமுறை தொழுமவர்களுடைய தொகையே உலகில் மேம்பட்டிருக்கிறதென்றும், ஸக்ருந்நமஸ்கார ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களின் தொகை ஏகதேசமே யென்றும் கூறி இதுகொண்டே சிலர் நமஸ்

கார ஆவ்ருத்தி பக்ஷத்தை அபிநந்திக்கின்றனராம். மணி மாணிக் காதிகள் ம்ருக்யமாய் கரீஷ்புரீஷாதிகள் கண்டவிடமெங்கும் நிரந்திருக்குமத்தனையேகொண்டு நிகர்ஷோத்கர்ஷங்களை மாறாடிச் சொல்லுவார்போலே யிருந்தது. இவ்விபூதியிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மிகச் சிறுபான்மையர் என்னுமளவாலே அவைஷ்ணவர்களுக்குண்டாவதோ ருத்கர்ஷமுண்டோ? ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு வருவதொரு நிகர்ஷந்தானுண்டோ?. எங்கும் சீரியது சிறிதேயிருக்குமென்றுணர்க.

எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தாலும், நமஸ்கார தர்மிக்ராஹக ப்ரமாணத்தாலும், அஸ்மத் ஸ்வரூப ஒளசிக்யத்தாலும், மற்றும் சாஸ்த்ரப்ரமாண சிஷ்டாசாரங்களாலும் ஸக்ருந்நமஸ்கார வித்தாந்தமே ஸங்கதமென்று தேறிற்றுகில், அஸக்ருந் நமஸ்காரம் செய்வதோரதுஷ்டாநம் எங்ஙனே விளைந்தது? பூர்வாசார்யர்களின் காலத்திலே இப்படிப்பட்ட அதுஷ்டாந மிருந்ததா இல்லையா? திடீரென்று இடையிலே ஒரு காலவிசேஷத்திலே உண்டானதோர் ஆசாரம் இது என்னக்கூடுமோ? என்றிப்படி சிலர் கேட்பார்கள். கேண்மின்; † “வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால் பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி, அவைய்வைதோறு அணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கிறபடி கண்டிரே. நல்லதோ கெட்டதோ எல்லாமும் அநாதியாகவே உண்டு. எம்பெருமானுடைய ப்ரபாவத்தன்ப் பிரகாசப்படுத்தவல்ல அதுஷ்டாநங்களிலே ஊன்றியிருப்பாரும், ‘ஸ்வப்ரயாஸங்களாலே பேறு’ என்று காட்டவல்ல அதுஷ்டாநங்களிலே ஊன்றியிருப்பாரும் நெடுநாளாகவே உண்டு. பட்டர் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்ய உபோத்காதத்திலே—‘ஆயாஸகரமான காரியங்களைச் செய்வதே நன்று, இல்லாவிடில் எம்பெருமானுடைய அதுக்ரஹம் பிறவாது’ என்று கொள்ளுகிறவர்களின் கொள்கையை அதுவதித்து, “தஜிஜிவிஜிதஹவதூஜாவஸு) மாஜஸஸு)

வெஸாஹம்” [இது எம்பெருமானுடைய ப்ரபாவமறியாத செங்கிடுகுட்டையின் பேதைமை] என்று பரிஹவித்தருளிச் செய்கிறார். ஆகையாலே, அதிக ஆயாஸரூபமான கருமங்களைச் செய்தால்

தான் நல்லது என்று நினைப்பவர்களும் அந்த நினைவுக்குச் சேர அதிகப்படியான காரியங்களைச் செய்பவர்களும் இன்று நேற்றல்ல; நெடுநாளாகவே உண்டென்று அறியலாம். ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் பட்டர் நம்பின்னை முதலான ஆசார்யர்கள் பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பரக்கப் பிரகாசிப்பிக்கையிலே நோக்குடையராயிருக்க, வேறே சிலர் அது தன்னைக்குறைபடுத்தி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி பாஹுள்யத்திலே நோக்குடையராய் பாரம்பர்யேண வாரா நின்றார்கள். பகவத்கிதையிலே “ஸூக்தகூடஸு மதீஹுதெஜமதஸூரஸுதெஜதே = சுக்லக்ருஷ்ணகதீஹ்யேதே ஜகதச்சாச்வதே மதே.” என்று பரஸ்பர விருத்தங்களான இரண்டு மார்க்கங்கள் சாச்வதமாகவே யுண்டு என்றப்போலே அவ்வழிகளிற் செல்லுகைக்கு உரியாரும் அவர்களுடைய நடத்தைகளும் சாச்வதமாகவேயுண்டு.

“நாமெல்லாரும் ஸர்வ சக்தியான எம்பெருமானையே பற்றி நிர்ப்பராய் மார்பிலே கைவைத்துறங்காநிற்க, வேறே சிலர் அசேதநக்ரியாகலாபங்களுக்கு அவ்வருகு அறியாதே அவற்றையே பற்றித் துவளுமாபோலே” என்று பிள்ளை பலகாலும் அருளிச் செய்கிறாரிறே.

“மதுரேண ஸமாபயேத்” ஆகையாலே இனிதாக ஒன்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறோம். அதிகாரிபேதேந கார்யபேதங்கள் சாஸ்த்ரங்களிலே வகுப்புண்டன. எம்பெருமானுடைய அல்ப ஸந்துஷ்டங்லும் முதலிய குணவிசேஷங்களிலே த்ருடவிச்வாஸ முடைய அதிகாரிகளுக்கு ஸக்ருந் நமஸ்காரமும் மிகையாய்த் தோற்றும். ஸ்வப்ரவ்ருத்திதன்னிலே மஹாவிச்வாஸசாலிகளான அதிகாரிகளுக்கு பரஸ்ஸஹஸ்ர நமஸ்காரங்களும் குறையாகவே தோற்றும். அதிகாராதுகுணம் கர்த்தவ்யமாகையாலே அவரவர்கள் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே ஒழுகப் பாரப்தம். வர்ணச்ரம தர்மங்கள் மாறாட வொண்ணாதுப்போலே அதிகார கருமங்களும் மாறாட வொண்ணாது. ப்ரஹ்மசாரியின் அதுஷ்டாநத்தைக்கண்டு க்ருஹஸ்தன் இகழப்போகாது. க்ருஹஸ்தாதுஷ்டாநத்தைக் கண்டு ஸந்ர்பாஸி இகழப்போகாது. ‘அவ்வோ அதிகாரிகளுக்கு அடைத்தவை’ என்று அவரவர்கள் தேறியிருக்குமாபோலே இவ்விஷயந் தன்னிலும் பரஸ்பரம் இகழ்ச்சியின்றியே தத்தததிகாராதுகுணம் என்று உகந்திருக்கை உரியது.

சிறிய திருமடலில் “செங்குறிஞ்சித்தாரார் நறுமாலைச் சாத் தற்குத் தான்பின்னும்நேராதனவொன்று நேர்ந்தாள்” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளாரின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை “தான் வகுத்த விஷயத்திலே ஓரஞ்சலி பண்ணினால் அது ஸாத நத்திலந்வயிக்கிற் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவதான்.....” என்றருளிச் செய்த அழகு காண்மின்.

ஆக இவ்வளவால் சொல்லிற்றாயிற்று—ஸக்ருந் நமஸ்காரிக ளின் அதிகாரமும் இதரர்களின் அதிகாரமும் பிந்நபிந்நமாகை யாலே இருவகுப்பினரும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்திற்கு அது குணமாகச் செய்து போருகிறார்கள். அதுஷ்டாநம் மாறவேண்டி அதுஷ்டாநம் மாறவேணும். அதுதான் மாறினால் தன்னடையே அதுஷ்டாநம் மாறக்குறையில்லை. “ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்ஸப:” என்று இழுவாடே பேசின எம்பெருமானுடைய குறை இன்றாகத் தீரப்போகிறதோ? “விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங் கண்டிர்.” அநாதி வாஸநையாலே ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயத்தைப் பரக்கக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பி நிற்குமதிகாரிகளுக்கு அஸக்ருந் நமஸ்காரம் அழகியதே. அதனை அணுமாத்திரமும் பழிப்போமல்லோம். “காம்பறத்தலை சிரைத்து உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ் சோம்பர்” என்னப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஸ்வாதிகாராநுகுணமாக ஸக்ருந் ப்ரணாமமே ஸமுசிதமென்றதாயிற்று. *

ஸூ || ஜமஹுவந்நனாயந்வயநாஹிவ்ஷ
 டயீநித்யஸெவாஸுயாஸூடியநு: |
 ஜந: கஸ்திரிஷெவம் நஸூராததம்
 ஹரெஸூஷிஹெதாராவநுஸூகிஸ ||

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

நமஸ்காரதத்துவம்

முற்றப்பெற்றது.

ஸ்ரீகீர்த்துஷு மூரொமல்வீரயுராம் வுரவுரீவஷு யாம்
 ஹோசுஸு பூணிநாய லாஷுரீதும் வெஹாஹஸுரி
 மஃபராம் | தஸுராம் விஸுவிவஸிஷிஹுஹுடியாநநுபுடியாம்
 வரொஃ, ப்ரோகூஹிஷணஷுஷுரீசு நிஹுஹெ
 ஸுஹெநிஹுராகூஹிஹெ ||

ஸுஹெஹிப திராஜவரபொ மிஹுஹெ.

ஹிஹ யாஷுமவஹாதி ரீ ஹிஹிஹவஃ |

நநு தாஷுமவஹாது நிமரீஹுமூரூராம்.

புஷுவஹுமஹெவி நிஹவஷுரீநிஹம் ||

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்னும் ஸ்தோத்ர ரத்நத்திற்குப் பூருவர்களில் பலர் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்தார்களெனினும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த மணிப்ரவாள வியாக்கியானமொன்றும், அதனைத் தழுவி ஸ்ரீமந்ரிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர பாஷ்யமென்கிற ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானமொன்றும் ஆக இவையிரண்டுமே ப்ரசாரத்திலுள்ளவை.

இவற்றுள், பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிய வியாக்கியானம் விசேஷ விஸ்தரமுடையதன்றியே யிருந்தாலும், ஸாரார்த்தங்கள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கி அதிகம்பிரஸரணியிலே வித்வத்ரவிக ஹ்ருதயங்கமமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதாம். இந்த வியாக்கியானத்திலே தேசிகன் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பரென்னுமிடம் அவருடைய ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் ப்ரத்யக்ஷரமும் புலப்படும். பெரியவாச்சான் பிள்ளை எவ்வெவ்விடங்களில் எந்தெந்த ப்ரமாணங்களை உதாஹரித்து எவ்வெவ்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை அருளிச் செய்தாரோ, அவ்வெவ்விடங்களில் அந்த ப்ரமாணங்களையே உதாஹரித்து அந்த அர்த்தங்களையே தேசிகன் வடமொழியாலே அருளிச் செய்துள்ள என்பது ஆயாஸமின்றி அறியத்தக்கதே. சிற்சில விடங்களில் அதிகப்படியாக ப்ரமாணங்களை விஸ்தரித்தும் யோஜநாபேதங்களைக் கூட்டியுரைத்தும் வைசத்யங்கள் பண்ணிவைத்திருக்கிறாரென்பதும் உள்ளதே. பெரும்பாலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவினே பாஷ்யமிட்டருளினர் என்பது நிர்விவாதம். ஸ்ரீபிள்ளை பக்கலிலே தேசிகன் வஹித்திருக்கும் கௌரவபுத்தி பாஷ்யப்ரக்ரியையிலே விளங்குவது மன்றியில்,

யதிராஜஸப்ததியில் ஆளவந்தார் விஷயமாகத் தாம் அருளிச்செய்த
 “விமாவெ யாஜநஞ்சீய-ஓ ஸாயுஷ்யாவநெ ஸூரிதம்।
 நிரஹ ஜிஹமஸுஸெ-யசு க்ருஷ்ண க்ருதாஹம்॥” என்ற ச்லோகத்
 திலும் நன்கு விளங்கும். பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 பாதர் என்றிறே திருநாமம்; உதாஹ்ருத ச்லோகத்தில் ‘க்ருஷ்ண’
 என்றது இவர் தம்மைக் கருதிபே யென்று ஸ்ரீவரதகுரு வியாக்கி
 யானித்தருளினர். “ஸோத்ராத்வாபூநஜுவெந யாஜ
 நஜநள புகாஸிதாஹொ ஹி ஸ்ரீ க்ருஷ்ண-ஹி” என்பது
 அவ்விடத்து வாக்கியம். சிலர் கண்ணபிரானென்றே பொருள்
 கொண்டு ஐதீஹ்யபுரஸ்ஸரமாக வியாக்கியாணிப்பர்களாயினும்,
 ச்லிஷ்டமான இவ்விடத்திற்கு ஸமானார்த்தம் கொள்வதற்காட்டி
 லும் வ்யக்திபேதப் பொருள் கொள்வதே ஏற்குமென்று வரதகுரு
 விவக்ஷிதம்.

பிள்ளை பக்கலிலே தேசிகனுக்கு கௌரவப்ரதிபத்தி கனத்தி
 ருக்கச் செய்தேயும் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வந்த்ரவிருது வஹிப்பதற்குச்
 சேர எம்பெருமானார் முதலானோருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் க்ருஷ்ண
 குறையப் பேசுங்கணக்கிலே இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஒன்
 றிரண்டிடங்களிலே குறையப்பேசுமிடமும் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே
 காண்பதுண்டு. அவ்விடங்களில் ப்ராமாணிகர் செய்யவகிப்பதென்
 னென்னில்; ஸ்ரீபத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் தத்வத்ரயசிந்தநாதி
 காரத்திலே—“தர்க்கபாண்டித்யத்தாலே நாம் நினைத்த தேல்லாம்
 ஸாதிக்கவல்லோம்” என்றருளிச்செய்த ஸூக்தியை யதுஸந்
 தித்து ஆறியிருக்க ப்ராப்தம். ப்ராமாணிகர் நிரூபிக்கப்புதந்தால்
 பெரியவாச்சான் பிள்ளை திவ்ய ஸூக்திகளில் அதுபபத்தி அணு
 மாத்ரமும் நிர்மாட்டாதென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தெழுதிய
 ஸ்ரீ. உ. வே. திருவஹீந்திரபுரம். பண்டிதபூஷணம். சேட்லூர்
 நரலிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி, அதன்முடிவில் “ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்னத்
 தில் சில ஆகேஷப ஸமாதானங்கள்” என்ற மகுடமிட்டு, “இந்த
 ஸ்தோத்ரத்திற்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை மணிப்ரவான ரூபமாக
 ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளி இருக்கிறார். அந்த வ்யாக்யானத்
 திற்கும் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திற்கும் சிற்சில இடங்களில் அபிப்ராய

பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன” என்ற பீடிகையுடன் ஐந்தாறு விஷயங்கள் வரைந்துள்ளார். “ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் சில ஆக்ஷேபஸமாதானங்கள்” என்று மேலே கொடுத்த மகுடத்திற்கும் அதன்கீழே வரைந்த விஷயங்கட்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் காணும். ஆக்ஷேபகர்த்தா யார்? ஆக்ஷேபம் எவ்விடத்திலுள்ளது? ஆக்ஷேபப்ரகாரம்யாது? இத்யாதிப்ரச்நங்கட்கு மறுமாற்றம் கிடைப்பரிதே. ஆகையால் அஸம்பத்த வாக்யார்த்த மென்பது தலையெழுத்து கொண்டே அறுதியிடக்கூடியதாம். இனி உள் விஷயங்களிலும் இறங்கி ஆராய்வோமாயின், எல்லாம் இத்தகைத்தேயென்பதை எளிதிலுணர்த்தினோமாவோம். ஆகவே இந்த நிருபணம் உபக்ரமிக்க நேர்ந்த தெமக்கு, மத்யஸ்தத்ருஷ்டிகள் இதனைப் பரிசீலித்துத் தெளியவருக்கும்.

—❧ முதல் விஷயம். ❧—

ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் நான்காம் ச்லோகத்தில் “போகாபவர்க்க ததுபாயகதீ” என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுமிடத்து, பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராயபேதம் விளைந்திருப்பதுண்டு. கைவல்யாநுபவமென்னும் ஆத்மாநுபவத்தை அபவர்க்க பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைத்தருளினர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. அதற்கு முந்தின ஹொம புத்தத்திற்கே அது அர்த்தமென்றார் தேசிகன். இஃது உண்மையே. ஆத்மாநுபவம் மோக்ஷமன்றென்றும், மீட்சியுண்டென்றும், ஆகவே இது அரித்ய புருஷார்த்தமென்றும் ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா தேசிகனுடைய திருவுள்ளம். நாதயாமுநயதிவராதிகளின் திருவுள்ளம் இதில் வேறுபட்டதே. ஆத்மாநுபவமென்பது மீட்சியற்ற மோக்ஷமேயென்று அவர்கள் கொண்ட கொள்கையையே பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் கொண்டு உரைத்தருளினர். நெடுநாளைய இவ்விவாத விஷயம் கார்யாதிகரணவாதம் முதலிய திவ்யகரந்தங்களில் மிகத் தெளிவாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே நாம் இங்கு அதிக பரிச்ரமம் கொள்ள வேண்டாவாயிருந்தது.

ஸ்ரீ தேசிகன் ந்யாயவித்தாஞ்ஜரத்திலே இவ்விஷயமாகச் சில சொல்லிக்கொண்டு போம்போது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகள் ஸ்வமதாநு

கூலங்களென்றும் கீதாபாஷ்யஸூக்திகள் மாத்திரம் தம் கருத்துக்கு இணங்கவில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி இறுதியாகச் சென்று

“வனகழி நயகமாவாரஸம்”

வெஹுமுந்நலராசிய முஹொ||”

என்ற வொருவாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்யஸூக்திகளுக்கு அஸ்வா
ரஸ்யம் கல்பித்தருளினார். ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்திகளையும் கீதா பாஷ்ய
ஸூக்திகளையும் ஒன்றோடொன்று வாசியற ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்
கப்போகாமையாலே அந்யதரக்ரந்தத்திற்கு அஸ்வாரஸ்யம் அவச்ய
கல்பநீயமாயிற்றென்று அர்வாசீநர் அபிமானிப்பார்கள்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யங்களில் அருளிச்செய்திருப்பவை அஸ்வாரஸ்யவலேசமின்றிக்கே நன்கு பொருந்தும் படியை நிரூபிப்போம் காண்மின் ;—

கீதாபாஷ்யத்தில் — பஞ்சாக்ரிவித்யாநிஷ்டனான கேவலனுக்கு ஐஹாதக்ஷுராக்ரதிவிபுதூதஹ்ஸரூபவாவாஸநத்தையும், ப்ராக்ரதிவிபுதூதஹ்ஸரூபவாவாஸநத்தையும், சுவி-பராஜிமதூர் வர்ஜவீஷ்ப்ராஜியையும் சுபு-நராவுதியையும் அருளிச்செய்துள்ளார். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்—“ சுபுதீகாஹம்பநாநயதீதி வொஜராயணம்” என்ற ஸூத்ரவிவரணத்தில் “ வஹாநிவிஷொவி சுவி-பராஜிநாமதஸ்ய ஐஹாபுதூபு-நராவுதிஸூவணாஹு| சுதவனவ தகூதாந்யாத் ப்ராக்ரதிவிநிஷ்டஹ்ஸரூபவாவாஸநத்தஹ்ஸரூபநுஸ்யாநம் லிப்தம்.” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியாகிற பலன் ஸ்ரீபாஷ்யோக்தமாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, கீதாபாஷ்யஸூக்தியும் ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியும் பரஸ்பரவிருத்தம்போல் தோற்றும். இந்த விரோதத்தை விலக்கமுயன்ற வேதாந்த தேசிகன் மதுவித்யாந்யாயத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டு ப்ராக்ரதிவிபுதூதாநுஹவத்தை அவாந்தரபலமாகவும் ப்ரஹ்மாதூபவத்தை ப்ரதாந பலமாகவும் கல்பித்துநிர்வஹித்தார். இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதாபாஷ்யஸூக்தியில் அவ்வாஸ்யம் ஏற்கின்றது. அவ்வளவேயல்ல; அவாந்தரபலனைக் கல்பிக்கவல்ல ப்ரமாணமும் தூர்லபம். மதுவித்யாந்யாயம் இங்கே

நியாமகம். ஸர்வகர்மவிநிர்மோகமுண்டானாலும் தத்தர்வாத்நியாயத்
தாலே ஸ்ரஹாதகஸூதாவாஸநத்துக்குப் பலமாக ஸ்ரஹாத
கஸூதாநுஸவத்தைத் தந்தருள்வதாக பகவத் ஸங்கல்பமாகை
யாலே, அந்த ஸங்கல்பமானது ப்ராயாநெநுந நேரும்ப்ரஹ்மாத
பவத்தைக் குலைக்கும். ஹவடிநுஸவ ப்ராயாநெத்துக்கு ப்ரதி
ஸ்யகமான அந்த பகவத் ஸங்கல்பத்துக்கும் ஸவக்ஷிவிநி
நெகாகத்தோடு கூடவே விநிநெகாகம் உண்டாகாதோவென்னில்;
பர்யங்காரோஹண ஸமயத்தில் தான் தாடிஸஸங்கல்பம் நசிக்கிற
தென்று அபியுக்தர் சொல்லிவைத்திருக்கையாலும், விரஜாதி
யைக் கடந்தவுடனே கைவல்யமோக்தம் வடிக்கையாலும், அப்
போது தாடிஸ ஸங்கல்பம் உள்ளபடியாலும் அப்ரதாந ப்ரஹ்
மாதபவமும் ப்ரதாந ஆத்மாதபவமும் கூடாநின்றது.

இப்படி நிர்வஹிக்கில் ஸர்வம்ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இங்ஙனன்
றிக்வே, ப்ரக்ரூதிவிபுக்ரூதாநுலவத்தை அவாந்தர பலனாகவும்
ப்ரஹ்மாநுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கல்பிப்பதுநிர்மூலமென்னு
மளவேயல்ல, கீதாபாஷ்ய, ஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்யகல்பகமாகவும்
முடிகின்றது. பஞ்சர்க்கி, வித்யாநிஷ்டனுக்கு ரூப-ஆநுநாயுராநி
ஷ்ணமும் சுவயயாநெநநமலஹாகூழும் ச்ருதப்ரகாகிகோக்தம்.

ஜாபகீகாபாக்யானத்தில் வ்யவயாநநவமபுராணியானதை
இங்கு நிதர்சிக்கவொண்ணது. ஜாபகனுக்கு நேர்ந்த ப்ரஹ்மகாய
நிஷேவண ரூபமான வ்யவயாநம் ஜிஹ்வாதாநிஷ்டிணப்யுபுத
மென்று உணரக்கடவது.

இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு எழுதுவதே ஸாரம். ஸரக்ராஹி களாயிருப்பார் இவ்வளவில்தானே தெரியக்கடவர்கள். ஆகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆத்மாநுபவத்தை அபவிர்க்க பதார்த்த மாக உரைத்தருளினது பொருத்தமுடைத்தே.

சூதபூவெடுதிதா ஸூநவாஸூக சூதபூவிஸூ
வதீ ஸூநவா ஸூக | கஸூநாஸூம் பூஹ யஜெஸிகெஷூ
நீதாஹவெடு, தநநம் க்ருணதீவ || என்று ஸம்பந்தாய வரித்தாஞ்
ஜநத்திலே சொல்லிவைத்தோம்.

இந்த கைவல்ய மோக்ஷத்தின் ஸ்தாநவிசேஷ நிர்ணயத்திலும் விப்ரதி பத்தி கொள்ளக் காணுநின்றோம். இது தன்னில் சொல்ல வேண்டிற்றென்னென்னில்; ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் த்வாதசோர்த்வ புண்ட்ரங்களுக்கு ஸ்தாநங்கள் காட்டிவரும் ப்ரகரணத்திலே திரி விக்ரமத்திருமண்காப்புக்கும் ஹ்ருஜிகேசத் திருமண்காப்புக்கும் “ஸூநயொஸு” என்றும், “ஹுஜேஷஷு ததஃஸுநே” என்றும், “ஜஞ்ஞஞ்ஞம்ஹுஜாயாஜி” என்றும் ஸ்கந்த சப்தத்தாலும் ஜத்ரு சப்தத்தாலும் ஸ்தாநநிர்த்தேசம் பண்ணியிருக்கக்கண்டவிவர்கள் ‘வலக்கழுத்திலே, இடக்கழுத்திலே’ என்று பொருள்வரையாரின் றார்கள். ஸ்கந்தபதமும் ஜத்ருபதமும் எவ்விடத்தைச் சொல்லு மென்பதை அமரகோசங் கொண்டறியலாம். அறிந்து வைத்தும், வலித்தாந்திகளாதரித்த ஸ்தாநவிசேஷத்திற்கு ப்ரமாணமாய் விடுகி றதேயென்று வருந்திப் பதார்த்தத்தையே மாறுபடுத்தாரின்றார் கள். ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்திலிவ்வள வானால், இனி ப்ரோக்ஷ விஷயத் தில் கைசலியார்களிறே. ப்ரத்யக்ஷபுண்ட்ர ஸ்தாநத்தை மாறாமெ வர்கள் ப்ரோக்ஷமோக்ஷ ஸ்தாநத்தை மாறாதிதல் வியப்பல்ல வென்று விச்ரந்தராவுதோம்.....*

—❧— இரண்டாவது விஷயம். —❧—

“த்வதாச்ரிதாநாம்” என்கிற இருபதாம் ச்லோகத்தின் வியாக் கியானத்தில் நித்யமுக்தர்களின் ஜகத்காரணத்வவிஷயமாகப்பெரிய வாச்சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராயபேதமிருப்பதாகப் பகர்கின்றனர். இதனை ஆராய்வோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியாவது—“[த்வதாச்ரி தாநாம்.].....தேவரை தூரநின்றாச்ரயிக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ரு ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் உபதேசக்ரமத்தாலே பெற்று ஸம் ஸாரவிமோசநத்தையும்பண்ண சக்தரானபின்பு, அநந்யப்ரயோ ஜராய் ஆச்ரயிக்குமவர்கள் அவற்றைச் செய்யப் பார்த்தால் லீலை யாகாநின்றது. முக்தர் தேவரோடே லீலாஸமதுபவிக்கும்போது ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்திறே அதுபவிப்பது; “ஸங்க லாபேவ தக்ஷுஸூதே:” “ஸங்கலாபேவாஸு” விதாஸுஜிதி ஷ்ணி” ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ப்ராப்தியில்லாமை போக்கி சக்தி

யில்லாமைபாலே தவிருகிறார். “ஜமஹுவார வஜ-ம்”
“ஹொமஜாசுஸாஜிவிம்மாஹு.”—என்பதாம். இதனை தேசிகன்
கண்டித்திருக்கிறாராம். இருக்கட்டும்; விஷயத்தை விமர்சிப்போம்.

வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் நித்யமுக்தர்களுக்கு ஒருவகையான
ஜகத்ஸ்ருஷ்டி அங்கீகரிக்கப்பட்டும் மற்றொருவகையான ஜகத்
ஸ்ருஷ்டி நிராகரிக்கப்பட்டும்மிரநின்றது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ரு
ஷ்டி யாதெனில்; ஹொஹொமஜாவநிஷத்தில் எட்டாவது ப்ரபாட
கத்தில் இரண்டாவது கண்டத்தில்—“ஸ யஜி விதூவொககா
ரொஹவதி ஸங்கஜாபெவாஸ்ய விதாஸ்யுதிஷ்ணி தெநவிதூ
வொகெந ஸம்பெநூ ஜஹீயதெ” என்று தொடங்கிப் பத்து
வாக்கியங்களால் ஒரு ஸ்ருஷ்டிசக்தி சொல்லப்பட்டிரநின்றது.
ஸத்யஸங்கல்பத்வப்ரயுக்தமான இந்த ஸ்ருஷ்டிசக்தியானது ப்ரஹ்
மஸூத்ர-தத்பாஷ்யாதிகளாலும் நிலைநாட்டப்பட்டதேயாம். ஸங்
கல்பாதிகரணம் காண்க. தேசிகனும் அதிகரணஸாராவனியில் ‘விஸு
ரெஸ்யுதஸ்ய ஜநஸ்யிதிவ்யாஹநா விஸுகத-ம்-ய-யா ஸ்யா
ஜிஹாஸனாந ஷேஜாநிய திரிஹ தயா நித்யுதிஷி யாணாம்”
என்ற ச்லோகத்தால் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் இதைத்
தான் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் த்வதாச்சரிதாநாமித்யாதிக்குப்
பொருளாகவருளிச் செய்தார்.

இனி, சாஸ்திரங்களில் நித்யமுக்தர்களுக்கு நிராகரிக்கப்பட்ட
ஜகத்ஸ்ருஷ்டி யாதெனில்; “ஜமஹுவாரவஜ-ம் புகரணாடி
ஸனிஹிதஹு” இத்யாதி ப்ரஹ்மஸூத்ர-தத்பாஷ்யாதிகளில்
இதன் விவரணம் காணத்தக்கது.

ஆக இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்
கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராய பேதமென்பது ஈஷத்துமில்லை.
ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் மறுக்கப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தை நித்யமுக்
தர்களுக்கு உண்டென்பார் ஆருமில்லை. “வளவேமுலகின்முத
லாய” என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தை விபாக்யானித்தருளா
நின்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை [இருபத்திலாயிரப்படியில்]
“முதலாய” என்ற விசேஷணத்தை வாநோரிறைக்கு அந்வயித்து
ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்தபின், வாநோர்க்கே அந்வயித்து மற்ற

றொரு யோஜனைபணிக்குமிடத்து, “ நித்யஸூரிகளுக்கும் காரணத்
வமுண்டோவென்னில்; அஸ்தரபூஷணத்யாயத்தின்படியே ஸ்ரீ
கௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும் ஸ்ரீவத்ஸத்
தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை தரிக்குமென்றுஞ் சொல்லு
கிறது.” என்றருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்தையும் நோக்க
வேணும்.

ஆனால், இவ்விஷயத்தில் ஸ்வல்பமான அபிப்ராய பேதமு
முண்டு, எங்ஙனே யென்னில்;—அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள் ஒன்
றான அர்த்தபஞ்சக மென்னும் ரஹஸ்யத்தில்—“ நித்யராவார் ”
என்று தொடங்கி “ ஈச்வரநியோகாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்
களைப் பண்ணவும் சக்திராய் ” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.
இவ்வர்த்தம் சிலர்க்கு ருசிப்பதில்லை. “ ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ”
என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டான கணக்கிலே நிஷ்கர்ஷிக்
கப்பட்ட பின் இங்ஙனே யொரு வாக்யார்த்தமுண்டோவென்று
மருள்கொள்வர். “ ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ப்ராப்தியில்லாமை
போக்கி சக்தியில்லாமையாலே தவிருகிறால்லர் ” என்ற பெரிய
வாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான ‘ஸூக்தியின் மேல்
தேசிகன் தர்க்கவாதஞ் செய்யக்காண்கிறோம். “ கேவலதர்க்கங்
களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாது ” என்றும், “ தர்க்க
பாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்
தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது ” என்றும்
பேசுமிவர் இங்கு தகெக்-கூய்-ஹொஷியிலே நிவிஷ்டரா
னதுஎன்னோ? முக்தர்களுக்கு ‘வஹுஸூராம்’ என்கிற ஸங்கல்ப
சக்தி உண்டானால்தான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் சக்தியுண்டாமென்
றும், ஸர்வ சரீரித்வமுண்டானால்தான் “பஹு ஸ்யாம்” என்கிற
ஸங்கல்ப சக்தியுண்டாகுமென்றும் கூறுமவரின் கருத்து அறி
யோம். ஏதுக்கு இந்த ஆபத்திகள்? எம்பெருமானுக்குப்
போலே இவர்களுக்கும் ஜகதுபாதாந காரணத்வாதிகள் உண்
டென்று சொல்லவந்தார் ஆரேனுமுண்டோ? ஸம்ப்ரதிபந்ஸ்ரஷ்ட
டாக்களான ப்ரஹ்மாதிகள் ஸர்வ சரீரித்வமும் ‘பஹு ஸ்யாம்’
என்கிற ஸங்கல்பசக்தியும் வாய்ந்தோ ஸ்ருஷ்டிப்பது? “ சுநெய்
உகம் ஹவநிநுடிநிஉகம்வா சுத-ஹ்-ஷுஷு கவிர்-ஹிடி

ஜநவாயெ” என்ற தம்முடைய குல கூடஸ்தரான விச்வாமித்ரபக
வார் ஸ்ருஷ்டித்ததும் இங்ஙனையோ? இவர்தாமே ப்ரக்ருத
ச்லோகபாஷ்யத்தில் “ஊவ்வா யொஜநா” என்று தொடங்கிச்
செய்தருளின போஜநையில் “ஹோதொகூரிஹ தெஷா
(ஹவூரூபூநா) ஹவடிநுமூஹண ஸுஷூரோஷி
வியதஸுகரதஸுமூநாயா” என்றதும் விஸ்வருதமாயிற்
றுப் போலும். எம்பெருமானுடைய நிபமநமுண்டாகில் செய்யவல்
லார் என்னுந்நிற்க, ஆகாசதாண்டவஸஹோதரங்களான இந்த
ஆபாதநங்கள் எங்கே விலைச்செல்லும்?

“ஐஃ ராநவராவதஃ நாவதஃ” என்றும், “நவ
புநராவதஃ” என்றும் ஒரு புறத்திலும் “ஐராவூரூகாந
காராநூகாரூபூநுஸஹூரூ” என்றும் “ஸுவெஷூரூ
கூஷூ காரூவாரூவதி” என்றும் மற்றொரு புறத்திலும் ஒதி
யிருந்தால், கர்மாதீநமான புநராவ்ருத்தியில்லையென்று முந்தின
ச்ருதிகளால் சொல்லப்படுகிறதென்றும், ஸ்வச்சந்தகைங்கர்யரூப
மான அதுயாத்ரார்த்தமாக நேரும் ஸர்வலோகஸஞ்சாரம் பிந்தின
ச்ருதிகளால் சொல்லப்படுகிறதென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நிர்
வஹித்த கட்டளை இங்குமொக்கும். நாரதீயமென்று ப்ரவரித்த
மான ஹரிபக்திஸுதோதயத்தில் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் (66)
“தெஹி காயூபூஷி ஜமதூயப ஸ்ய” என்று
சொல்லியிருப்பதையும், “தயாநிஸுஷூதஹரண” என்று
ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததையும், “ஸுஸாகூரூதாவூ வஜ
மஜநஸூகியஸூலிகெ ஸூகி விஷுகெந நுஸுஸூஸூ
தெஸூய” என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட
கத்ய ஸூக்தியையும், இவையித்தனைக்குமடியாக விஷ்வக்ஸேந மந்த்
ரத்தில் ‡ “விச்வஸ்ருஜே” என்றிருப்பதையும் மற்றும் பல ப்ர
மாணங்களையும் தழுவிப் பெரியவாச்சான்பின்னை அழகாக அரு
ளிச்செய்த நிர்வாஹம் பரமபோக்யமேயாம்.

மேற் குறித்தப்ரமாணங்களை தேசிகன் நயிப்பிக்கப்புகுந்து
இவையெல்லாம் ப்ரசம்ஸாபரங்களென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தி

‡ இதுதேசிகனும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் (42) உதாஹரிக்கப்பட்டது.

ஹம் கத்யபாஷ்யத்திலும் நிர்வஹிக்கிறார். ஸ்வரூபயோக்யதையைச் சொல்லிற்றுகலாமென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். இத்தனையே வாசியுள்ளது. “சக்தியுண்டு, ப்ராப்தி இல்லை” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸக்தி அஸங்கத மென்று கருதியதூப்புலம்மர்ன் “தயாவியஸக்திஸாலிநீ ததபுரா ஹிஸு டு-வ-ஹா” [சக்தியுண்டானால் ப்ராப்தியில்லை யென்னப் போகாது] என்று அவலீலையாகச் சொல்லிவைத்தார். “நித்யஸ்ய ஸுரா-பவபொமுகுதே மமொவயாநாவஸ்யு-ஹாவம்” என்கிற நையாயிகநியாயத்தில் ஊற்றமுற்றனர் போலும்.

சுகுருஷிவயெயம் || சதுச்சுலோகிபாஷ்யத்தில் “காரணதா லிபு-ஹுக்ஷணந்து வதிஜாசுமொஹம்” என்றும் “யயா ஸுகு ஸ்ய ஹவதா வராஸாரஜே ஸு-கிஸ்யதாஜிஹிஜேவி ஜமஹா வாரவஜ-ஜிதி ஹக்ஷணஹிதெராகாரெ ரெவெ-ஷஜி- ஸூப்யுதெ, தயா ஹஹாவிலவதி” என்றும் சொல்லிவைத்த வர்தாமே ந்யாயலித்தாஞ்ஜநத்தில் ஈச்வர பரிச்சேதத்தில் “ஜமஜ நகூதஸெஷித ஸாண-ஹிபு-தாஜிஸாரஜி-ஹி ஸாரஜிமிராம் நிவ-ஹொ வுகூ” என்று சொல்லிவைத்தார். பரஸ்பரவிருத்த மாக இங்ஙனையுள்ளவற்றை ஸமஸப்படுத்தப் புகுந்த பின்புள்ளார், ந்யாயலித்தாஞ்ஜநவ்யாக்யாநமான ரத்நபேடிக்கையிலும் ஸ்ரீதத்வ லித்தாஞ்ஜநத்திலும், “ஜெவீநிஷ-ஜம-தாரண-ஹி ஸுரா-பவபொமுகுதாஜாசுரா-பவ-நத-மமொவஹித வுராவாராதகம்” என்று எழுதி வைத்தார்கள். “சக்தியுண்டு, ப்ராப்தியில்லை” என்ற பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் நிர்வாஹ மொழிய வேறென்றும் சரணமாயிற்றில்லை.

“நித்யஸ்ய ஸுரா-பவபொமுகுதே மமொவயாநாவஸ்யு- ஹாவம்” என்ற நியமம் இப்போது எங்கே புக்கொளித்ததோ அறியோம்.

“முக்தாத்மாவுக்கு எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யாபத் தியை வேதம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் ‘ஜகத் வ்யாபாரவாஜம்’ என்று வைஷ்ணவம் ஸ்தாபித்ததுபோல் பிராட்டி

விஷயத்திலும் அது ஸ்தாபிக்கப்படவேணும்” என்றசதுச்ச்லோகி பாஷ்யத்தில்தேசிகனருளிச்செய்தது பொய்யோ? ஜகத்காரணத்வ விஷயத்தில் இங்ஙனே வைஷ்ணவம் கொள்ளவேணுமென்ற இவர் தாமே ‘ஜகத்காரணத்வத்தால் ஸாயங்கொள்ளவேணுமென்று ந்யாயவித்தாஞ்ஜநத்திலருளிச்செய்தது பொய்யோ? இவ்விரண்டு ஸூஸூக்திகளையும் அவிருத்தமாக நயிப்பிக்கவேண்டி சதுச்ச்லோகி பாஷ்யஸூக்தியை மஹொவஹிதவ்யாவாராஹித்யூதிவாடி நத்தில் நோக்குடையதாகவும் வித்தாஞ்ஜநஸூக்தியை ஸ்வருப யோக்யதாப்ரதிபாதநத்தில் நோக்குடையதாகவும் நிர்வஹித்தார்க ளென்றது பொய்யோ? பிராட்டியின் ஜகத்வ்யாபார விஷயத்தில் முக்தர்களின் ஜகத்வ்யாபாரத்தைத் த்ருஷ்டாந்தீகரித்த தேசிகனுக்கு “ஸூத்ராஸூதி ஸூத்ரிநாஸூதி” என்பது பிராட்டி திறத்தில் ஸம்மத மாம்போது முக்தர் திறத்தில் மாத்திரம் அஸம்மதமாயிற்றெங் னெனையோ? ஸங்கல்பஸூதியோதயத்தில் காட்டின ஸுஹமாஸி க்ஷுகந்யாயமேகிடர் இங்குநினைவுக்கு வாராரின்றது.

இவ்விஷயமாகவே சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் பேசும் போது “ஸூத்ராஸூதி” ஜமஹுவாரொஷ-உடாஸநூதித்யா வாதாஸூதிகவக்ஷோவி’ நிரூஹ:” என்று செருக்குடனுரைத்த தும் வித்யாஸூதிகவிஜ்ஞானித மென்னுமிடத்தைக் கீழ் விரித்த நிருபணங்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் அறுதியிடக்குறையில்லை.

—❧ முன்றும் விஷயம். ❧—

“தவாம்ருதஸ்யந்திரி” என்கிற இருபத்தேழாம் ச்லோகத்தில் “நிவேசிதாத்மா” என்றபதத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச் சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அணுமாத்ரமும் அபிப்ராய பேதம் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் பூர்வபக்ஷிகள் அஸ்தாநே ப்ரமித்து இங்ஙனே எழுதுகிறார்கள்—“நிவேசிதாத்மா என்கிற பதத்திற்கு ‘நிவேசிக்கப்பட்ட மனதானது’ என்று மனதையே கர்த்தாவாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அரு ளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பாஷ்யத்தில், அதில் ஏக தேசாந்வயம் முதலிய அஸ்வாரஸ்யங்களை நினைத்து, ‘வைக்கப் பட்டபுத்தியையுடைய நான்’ என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக் கிறது” என்று.

இந்த நிர்விஷயப்ரமத்தை நிருபகர்கள் தாம் ஆராயவேண்டும். நிவேசிதாத்தமா என்பதற்கு ‘நிவெஸிதஸூரஸுள சூதாவ’ என்று கர்மதாரயஸமாஸம் விவக்ஷித்து, “தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது” என்று மநஸஸையே கர்த்தாவாக்கிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரைத்தது உண்மையே. தேசிகனும் தமது பாஷ்யத்தில் இவ்வர்த்தத்தையே தழுவி இங்ஙனமே உரைத்தருளினரேயன்றி வேறொரு பொருளை நெஞ்சிலும் நினைத்திலர். “[நிவெஸிதாஸூர]ரக்ஷணோநுபெந டிஜாஸி ஸுஹ்யொமம் தஸு’ ஐத்யாஸிவாஸிநா துபெயவ டிஜாவஸூவிதா ஸுஹ்யித்யு-ம்.” என்றிறே ஸ்தோத்ரபாஷ்ய ஸுல்க்தியுள்ளது. “வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடைய நான்” என்று தேசிகனுரைத்திருப்பதாகப் பிறர்வரைந்திருப்பதற்கு அந்தோ! பாஷ்யத்தில் என்ன ஆதாரமுள்ளது? இச்சதி என்கிற கரியாபதம் ப்ரதமபுருஷனையிருக்கும்போது, நான் என்று தன்மையாக உரையிடுதற்குரிய ப்ரமம் பண்டிதபூஷணரல்லாதார்க்கு எங்ஙனே விளையும்? தாம்மருண்டதோடு பிறரையும் மருள்விக்கமுயல்வது மிகவியப்பே. “துபெயவடிஜாவஸூவிதா ஸுஹ்யி” என்ற மேற்குறித்த பாஷ்ய பங்க்தியில் காலே யொடித்தெறிந்து ஸமஸ்தபதமாக்கிக் கொண்டாலும் நான் என்பது விசேஷ்யமாவதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? அப்போது இச்சதி என்ற மடர்க்கையை யொழித்து இச்சாமி என்று தன்மையாக்கிக் கொள்ளவேண்டியதாமிறே. இனி, தாத்பர்ய விவக்ஷயா, ‘நான்’ என்றது என்று சொல்லப் பார்க்கில், ‘துஷு-து’ என்று ஒழிந்திடுவோம். “டிஜாவஸூவிதாஸுஹ்யி” என்று ஸமஸ்தபதமாகச் சிலர் அச்சிட்டபடி பாடங்கொண்டாலும், கர்மதாரயப் பொருள் பொருந்துமேயன்றி பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தம் ஸமஞ்ஜஸமன்று. மேல் பங்க்திகளை நோக்கினால் இது நன்கு விளங்கும் பஹுவ்ரீஹியே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமாகில் சுயூஹார்யமான கர்த்துபதத்தை அத்யாஹரித்திக்குாட்டி உரைத்திடவேண்டியிருக்க அங்ஙனமுரையாதது குற்றமாமிறே. இச்சாமி என்று உத்தமனாயிருந்துவிட்டால் அஹம் என்று அர்த்தாத்வித்தமாகும். இச்சதி என்று ப்ரதமனாயிருக்கையாலே ஏதேனுமொரு பதத்தை [புமாந் என்றோ ஜந் என்றோ] அத்யா

ஹரித்துக் காட்டவேண்டுமிதே. அங்ஙனே ஒன்றும் காட்டாமை யாலும் கர்மதாரயப் பொருளே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமென்பது திண்ணம். இன்னமும்; ஏற்கனவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அரு ளிச்செய்திருக்கும் கர்மதாரயப் பொருள் அஸம்பத்தமென்றும் பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தம் சொல்வதே ஆவச்யகமென்றும் தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பரேல் இக்கருத்து ஸ்பஷ்டமாக விளங்கு மாறு பன்னியுரைத்தே யிருப்பார். இங்ஙனே வசநவ்யக்தி விளைந் திராது.

கிංவஹுநா? பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தமே தேசிகன் திருவுள் ளம் பற்றினது என்று பூர்வபக்ஷிகள் கருதினபடியே நாமும் முழு மனமாகக் கருதியே விடுவோம். இங்ஙனே இருவர்க்கும் அபிப் ராயபேதமுண்டாய்த்தென்று கொள்ளில் குற்றமென்றோ? இரண்டு படிக்கும் சாஸ்த்ரம் இடம் தந்ததாகில், யதாருசி பரிக்ரஹிக்கக் குறையென்?. மேல் “ஸ்புரத் கிரீடாங்கத” என்ற (36) ச்லோகத் தில் “லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம்” என்றவிடத்து, லஸத்துலஸ்யா என்ற பதத்திற்கு, “லஸனீஹஸா துலஹீ” என்று கர்மதாரயமும், “லஸனீ துலஹீ யஸ்யாஸா” என்று பஹுவ்ரீஹியும் ஆக, இரண்டு ஸமாஸமும் சொல்லக்கூடியதா யிருக்கையாலே இங்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எங்ஙனே திரு வுள்ளம்பற்றினார் என்று ஆராய்ந்த தேசிகன், இரண்டுபடியும் அவருகந்ததேயென்று துண்ணிதின் உணர்ந்து தமது பாஷ்யத் திலே அவ்விருவகையான ஸமாஸத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தார். அங்கு இரண்டும் பொருந்துமாபோலே இங்கும் பொருந்தக் குறையொன்றுமில்லையே. இனி உபயவரிமுஹமோ சுநுதாவரிமுஹமோ வெனஹிக்மிதே. அவரவர்களின் இச் சையே இதில் நியாமகமானபின்பு ஆகேஷபமென்? ஸமாதாந மென்?

லஸத்துலஸ்யா என்றெடுத்தவிடத்திற்கும் இவ்விடத்திற்கும் வாசியுண்டென்று சொல்லக் கனவிலும் கருதவேண்டா. இங்கு ஏகதேசாந்வய மென்கிற சாஸ்த்ரதோஷம் உண்டென்று பூர்வ பக்ஷிகள் உரைத்திருக்கிறாரே; லஸத்துலஸ்யா என்றவிடத்தில் இந்த தோஷத்துக்குப் ப்ரஸக்தியில்லையே; ஆனபின்பு வாசியுண்டே

யென்னில்; பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா என்ற இவ்விடத்தில் ஏக தேசாந்வயம் தோஷமென்று சாஸ்த்ரஜ்ஞ கோஷ்டியில் மீண்டும் வாய்திறக்கவேண்டா; சாஸ்த்ரவாஸநையைச் சிறிதுமறியாதார் பக்கலிலே இதனைச் சொல்லிக் குணஸமாடலாமத்தனை.

இன்றுமக்கிந்த ரஹஸ்ய முரைப்போம், உணர்ந்து தெளிவீராக.

ஏகதேசாந்வயம் இருவகைப்படும். ஒரு விசேஷணபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் ஒன்று. ஒரு விசேஷ்யபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு பதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் மற்றொன்று. இவற்றுள் முந்தினதற்கு உதாஹரணம்— “உஜாஸுதம் ஸொக்ஷிநாஸகாரணம் நஜாஜி விஷ்ணுஸூரவாடிபக்ஷம்” என்பதாம். இங்கு உமாஸுதம் என்ற விசேஷணபதம், மேல் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமான விக்நேச்வரபதத்திலே அந்வயிக்க வேண்டியதாம். இந்த அந்வயம் சாஸ்த்ர தூஷிதம். சாப்தபோதம் பிறக்கமாட்டாமையாலே அபப்ரயோகமென்று இகழப்படும். இரண்டாவதான ஏகதேசாந்வயம் சாஸ்த்ரநுமதம். மஹாகாவ்யங்களிலும் பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளிலும் இது பெரும்பாலும் இடம் பெற்றேயிருக்கும்.

“ஸ்ரீஜதி விஷ்ணுநெ நுஜ்ஜஸஜ்ஜாநெதஸ்யம்” என்ற ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. “விஷ்ணு வடிபுணயிநீம் பிரஜாஜிபெஹம்” என்று ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ஆழ்வானும் இங்ஙனே ப்ரயோகித்தார். விஷ்ணு: என்ற விசேஷ்யபதம் மேல் ஸமஸ்தைகதேசமான பத சப்தத்திலிறே அந்வயிப்பது.

அத்தனை ஆரம் தேடவும் வேண்டா; இந்த ஸ்தோத்ரரத்நத் தன்னிலேயே “உதக்ரபீநாம்ஸ” என்ற (34) ச்லோகத்தில் “ஜுவஸிரியா” என்ற பதம் ந்யக்ஞுத என்ற ஏகதேசத்திலிறே அந்வயிப்பது. இவர்தாம் அங்கு வாய்திறக்கவுமில்லையே. நிவேசிதாத்மா என்ற இவ்விடத்தில் மாத்திரம் என்ன அநர்த்தம் விளைந்திட்டதோ அறியோம். இங்கு கர்மதாரயஸமாஸம் கொண்டால் ஏகதேசாந்வய தோஷம் விளைகின்றதென்றும், பஹுவீஹிஸமாஸங்கொண்டால் அது தணிகின்றதென்றும் கூறுமிவர் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பயின்ற

“ ஏகதேசாந்வயம் முதலிய ஆஸ்வாரஸ்யங்கள் ” என்ற பூர்வ பக்ஷிகளுக்கு “ முதலிய ” சப்தத்தாலே விவக்ஷிதமானவை இன்னம் எவையோ அறியோம். அதோஷமான இந்த ஏகதேசாந்வயத்தைப் பெரிய தோஷமாக நினைக்குமவர்கள் பஹு-வ்ரீஹி பக்ஷத்தில் கூட-பூவடியூஹராதோஷம் வலிதாக நிற்குமென்று நினைவாததென்னே?

[illegible]

அவ்விசேஷணம் ஸமஸ்தைகதேசமான கர்ப்பூரபதத்திலே அந்
வயித்தாலன்றி விவக்ஷிதம் வலித்திக்க வழியில்லை. வ்யாக்ங்க்யாதாக்க
ளெல்லாம் அப்படியே அந்வயித்தார்கள். இந்த ச்லோகந்தானே
ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலும் இரண்டாம் அங்கத்திலே அநுஸம்
ஹிதம். அங்கு தமிழரையுரைத்த நம் பண்டிதபூஷணஸ்வாமி—
“ருசி, வாஸனை இவைகளைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிற
கோஷத்தினால் பட்டணங்கள் பிளந்துவிடும்படியாக இருக்கிற பச்
சைக் கற்பூரத்தின் விலையை உப்புவ்யாபாரிகள் என்ன வென்று
நினைப்பார்கள்” என்று அழகாக அருளிச் செய்து வைத்தார்.
பொருள் போக்கியமே; மூல சப்தஸந்தர்ப்பமும் கம்பீரமே. அந்
வயம் அமைவது எங்ஙனையோ? “உமாஸுதம் சோகவிநாசகார
ணம் நமாம் 'லிங்கேச்வரபாதபங்கஜம்” இத்யாதி ச்லோகங்களும்
இனி சிரஸாவாஹ்யமே போலும். அந்தோ! இங்கு மதிசெலுத்து
வாரில்லையே. இவர்களுரைக்கும் பொருளை இந்த மூல முள்ள
படியிலே சாஸ்த்ரீயமாகப் பொருந்தவிடவல்லார் முன்வருவரேல்,
வாணஸ்முற்றும் அன்னவர்தாளிணையைச் சென்னிமேற்கொண்டு
திரிவேன்.

கண்விழித்து நோக்கவேண்டுமிடத்தே கண்ணுறங்கிப்போய்,
நிர்மலமான நன்னெறியிலே மயங்கிற்பார்க்கு நமோநமஃ. இதனி
லும்விஞ்சிய பரிஹாஸ்ய ப்ரஸங்கம் வேறொன்றில்லையென்று
* வெள்கிப்போய்த் தம்முள்ளே தாம் வில்வறச்சிரித்திடாரோ?

“நிவேசிதாத்மா” என்ற ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் கர்மதாரய
ஸமாஸமும் பஹுவீஹிஸமாஸமுமிரண்டும் பொருந்துமென்று
சொன்னோம். எந்த ஸமாஸத்திலே ஸ்வாரஸ்யாதிசயமுளதென்று
ஆராயில் கர்மதாரய ஸமாஸங்கொண்டு மநஸ்ஸைக் கர்த்தாவாக
ஆக்கியுரைப்பதிலேயே அஃதுள்ளது. உத்தரார்த்தத்தில் மது
வ்ரதத்ருஷ்டாந்தம் காட்டியிருப்பதற்குச் சேர மநஸ்ஸுக்கே
தார்ஷ்டாந்திகத்வம் இருக்கவடுக்கும் “நின்றவா நில்லா நெஞ்சு”
என்றும் “சஞ்சலம் ஹி மநஃ க்ருஷ்ண” என்றும் சஞ்சலமாகச்
சொல்லப்பட்ட மநஸ்ஸுக்கும், மலர்தோறும் நின்றவாநில்லாதே
திரிந்து சஞ்சரீகமென்றே பேர்பெற்ற வண்டுக்குமேயிறே உவமை
யொத்திருப்பது. “போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு,

உவஹாஸி யாநா யாரயதேவ । ந மஹாஸாஸ்திரநய-
க்ஷம்; தஸ்ய ஸஹயோயிகாரதாஸு । கஸ்யது ஸதஸ்திவா
ஸாஸ்யெஹ மவஹஸாயாரணாஸுஸிஸிஸித ஹமஸ்திவா
ஸதாஸு . மஸ்யஸொவி மவஸ்தஸாஸிஸவ மஸொஸித : மஸீ
யஸி கிஹஸிவாரிதம் ? யஸாஸு மஸீயஸி ப்ரபொமஸெவஸு
ஸொஸிதவ : ப்ரஸீததி, தஸா மஸீயஸிஸி வாவஸுஸிஸிஸெஸா
ஸிஸிஸெஸி .”

என்று விரிவாக அருளிச் செய்தவற்றையே குறிக்கொண்டு
தேசிகன் ப்ரஸங்கித்தாரென்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்தோத்ர பாஷ்ய
பங்க்திகள் அஞ்ஜலிவிஷயமென்றும், ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யஸூக்தி
கள் திருநாமஸங்கீர்த்தநவிஷயமென்றுங்கொண்டு அதற்கு மிதற்
கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை யென்பார் ஆராய்ச்சி யில்லாதார்.
“திருநாம ஸங்கீர்த்தநத்திற் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தது அஞ்
ஜலி” என்று தேசிகனருளிச் செய்தமை காண்மின். அன்றியும்
ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் “நநா யாரயநுக்யதே யஜநயஸெஸு”
என்றுதொடங்கி நாமஸங்கீர்த்தந விஷயமாகச் சோதிவாய் திறந்து
மருளிச் செய்தார். அவ்விடத்திலே பட்டர் ஸூக்திக்கும் தேசிக
ஸூக்திக்கும் பொருத்தம் குறையற்றதெயென்னில், அது பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை ஸூக்திக்கு மொக்குமாய்த்து. விஶ்ரோதோதபாவ
நமே அப்ரஸக்தமென்றொழிக, வாலாஸுஸி விஸுஸி.....*

—❧— ஐந்தாம் விஷயம். —❧—

மமநாத ! யதஸ்தி என்கிற ஐம்பத்து மூன்றாம் ச்லோக வியாக்
கியானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும்
ஆத்மாபஹாரதுஸ்யமாக அருளிச் செய்துவிட்டாராம்; இதில்
சாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாம் வியாகுலங்களாய் விடுகின்றனவாம்.
“அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பிதம்” என்று கீழ்ச்லோகத்திற்
பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்திற்கு, “மமநாத !” என்கிற இந்த
ச்லோகம் அதுதாபப்ரகாசகம் என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை
உரைத்தருளினது சாஸ்த்ரவிருத்தமாம். இது கீழ்ச்லோகத்
திற்கு விவரணமென்று தூப்புல்பிள்ளை நிர்வஹித்ததே பொருத்த

முடையதாம். சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கட்குச் செவ்வனே தெளிவு பிறக்குமாறு இங்கே பன்னியுரைப்போம்.

கீழ்ச்லோகத்திற் பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்றி இந்தச்லோகத்தில் அதுதாபப்படுகிறாரென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரைத்தருளினவிதில் குற்றங்குறை இறையுமில்லை. “ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு அதுதாபப்படுகிறாரென்று கொண்டால் அதுதாபயோக்யங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபந்தானே; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டு விடாதா?” என்பது பூர்வபக்ஷிகளின் ஆக்ஷேபம் இதற்கு இடமறும்படி பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வது பாரீர்;— “[தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி?] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீயமேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந் திரியமில்லை; ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூபயாதாதம் யஜ்ஞாந்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது.” என்ற ஹ்ருதயஹாரியான ஸ்ரீஸூக்தியைக் காண்மின். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக்கருத்தைக் க்ரஹிக்கவில்லாத தூப்புலம்மான் தம்முடைய பாவ்யத்திலே சில ஸூக்திகளைக் காடுமோடு பாயவிட்டார். ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதாகப் பொருள்கொண்டார்; பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனில்லையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித்தாரோ அறிபோம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணினதற்காகப் பிறகு அதுதாபம் காட்டுகையும் ஆகவிரண்டும் இவ்விபூதியில் மாறிமாறி நடந்தே தீரும் என்றருளிச்செய்திருக்க, “சுத்ர வ-உ-வ-ஹ-தஸூர-உ-வ-ஸ-உ-வ-ணா-ந-ஸ-யெ-ந த-ஷெ-வ-பு-தி-க்ஷி-வ-பு-த ஐ-தி வ-க்ஷ-ஹ” என்று தேசிகள் அநுவதிப்பது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால், கீழ்ப்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனால் அதுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அதுதபிக்கவேண்டுவது—என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாத்

பத்தாரும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே பகவானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்த வர்தாமே அடுத்த (47) “யிமஸூஹிவிநீதம்” என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் அப்படி ப்ரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அநுதர்பத்தை மூலத்திலேயே ஆவிஷ்கரித்தாரே ; அஃது என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்றோ கூடாது என்றோ எங்ஙனே நிஷ்கர்ஷிக்கின்றீர் ? கூறுமின் கூர்மதியீர் !.

ஸ்ரீ தேசிகன் தாமும் சரணாகதி தீபிகையெனனும் தீபப்ரகாசஸ்தோத்ரத்தில் (41.) “ஐதூம் துஷேக்ஸாரணெ ரநவெரவாப்யெ துக்ஸிஹெ ஸுஹயாவராயுந” என்று—பகவத்கைங்கர்யத்தை ஆசைப்படுவது மஹாபராதம் என்று வாய்விட்டருளிச்செய்கிறார். கைங்கர்யப்ரார்த்தனை அபராதகோடியில் ஆர்வயித்ததாகில் “நித்யுகிஃக்ஸரோ லவாநி” என்கிற ப்ரார்த்தனை எங்ஙனே கூடும். தப்பான காரியமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டபின் அதனை புத்திபூர்வமாகச் செய்யலாமோ ? ஸகல சாஸ்த்ரதத்வஜ்ஞரான தாம் “ஸ்ப்ருஹயா அபராத்யந்” என்றதற்கு முன்னும் பின்னும் பலகால் கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பண்ணிப்போந்தது எங்ஙனே ? “உலகுபடைத்துண்ட வெந்தை, அறைகழல் சுடர்ப்பூந்தாமரை குடுத்தோ, அவாவாருயிருருகியுக்க, நேரியகாதலன்பிலின்பின் தேறல், அமுதவெள்ளத்தானைச் சிறப்பு” என்று (திருவாசிரியத்தில்) பரமப்ராய்மமாகப் போற்றப்பட்ட கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை அபராத கோடியிலே நிறுத்திப் பேசலாமோ தேசிகன். பூர்வபக்ஷிகள் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியில் பண்ணும் சோதயங்களெல்லாம் முந்துறமுன்னம் இது தன்னில்பண்ணப் பராயம். சாஸ்த்ரங்களில் விஹிதமான கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பாபமாயிற்றாகில், ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அங்ஙனே பாபமாகக் குறையென்றோ ? அதற்குச் சொல்லும் ஸமாதானங்கள் இதற்கும் ஒக்குங்கிடர்.

அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானான பரமபுருஷனை நாம் நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் ஏத்துவதும் உடலால் திண்டப்பார்ப்பதும் மஹாபாயம் ! அவத்யம் ! நிறக்கேடு ! என்று ஒரு

புறத்தில் அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும், மற்றொரு புறத்தில் அவற்றையேசெய்து ‘இல்லையெனக்கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரே’ என்று கனிந்து கனித்துக் குணலமாடவும் காண்கிறோம்; இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவையெல்லாம் பரஸ்பரவிருத்தம்போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டுபடிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை யத்தனையினே. அதுபோல, முந்துற ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவதாகவும், பின்பு அதற்கு அநுதரிப்பதாகவும் பாசரமிடுகை சாஸ்திரார்த்தம் என்று அறுதியிட்டபின் விளையுங்குற்றமென்கொல்?

கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்தது இந்தச் ஸ்லோகம் என்று அருளிச்செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அநுதாப பரமாக வியாக்கியானித்தருளுகிற பெரியவாச்சாரன்பின் னே திருவுள்ளமும் பர்யாயத்: ஒக்குமேயன்றி வேறுபடாது. ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடையதேயென்று ஸ்தாபிப்பதேயினே ‘மமநாத! யதஸ்தி’ இத்யாதி அருளிச் செய்கிற ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம். இதனையே இரண்டு வ்யாக்க்யாதாக்களும் இரண்டு வழிகளாலே விளக்காநின்றார்கள். இருவருடைய லக்ஷ்யமும் ஒன்றேயாகையாலும், சாஸ்திரார்த்தத்தில் விப்ரதிபத்தியில்லாமையாலும் ‘மதபேதமென்பது இதில் இல்லை. “எனதாவிதந் தொழிந்தேன்” என்றும் “பேருதனிக் கைம்மாறுத் தோள்களையாரத் தழுவினென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்” என்றும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவே அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்தாமும் “உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில், அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது,.....எதுவுமொன்றுமில்லை செய்திங்குமங்கே” என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்திலராகவும் பேசுகிறார். இவை பரஸ்பரவ்யாஹதமென்னலாமோ? ‘ஆத்மாத்மீயமெல்லாமவனுடையதே’ என்கிற ஸ்தாபனத்திற்கு எங்குங்குறையில்லையென்னுமத்தனையினே ஸாரம். இந்தச் ஸ்லோகத்தை அநுதாப பரமாக வுரைத்திட்டால் மஹார்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் கருதினவர்தாமே ரஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் பேசும் போது ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலே—‘இதுக்குமேல் மமநாத

யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப் பற்ற அநுசயம் பண்ணிற்றும்” என்று பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தையே போரப்பொலியத் தழுவியருளினார்.

இவ்வாள்வந்தார் தாம் ஏற்கனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்த ச்லோகத்தில் உட்கண் விழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணது என்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் கூறுகின்றாரே ; ஜ்ஞாதாக்கள் இப்படியும் கூறலாமோ ? க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டுமிடத்து இங்ஙனேயிறே சொல்லிக்கொள்ளவேண்வது. “ப்ரபுத்ததீ” என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லிவைத்த சொல்லோ ? பெரியவாச்சான் பிள்ளை துழைத்த சொல்லோ ? அதற்கு இவர்தம்மாலும் வேறு பொருள் சொல்லப்போகாதிறே. இன்பமிருமாறாயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் எனதா வியுள் கலந்தபாசர வியாக்கியானத்தில்—“இப்படி எம்பெருமா னோடுகலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, இவ்வாத்மா தம்முடைய தன்றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தம்மோடுகலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறுகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து” இத்யாதி அருளிச் செய்தார். அந்த ஸ்ரீஸூக்தியையும் திரஸ்கரிக்கக் கருதுகின்றனர் போலும். மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்க்கு ஒருகால் விவேகமில்லையாகவும் ஒருகால் விவேகம் உத்பவித்ததாகவும் பிள்ளானுரைத்தது பொருந்துமாகில் இதுவும் பொருந்தத் தட்டுண்டோ ?

“தந்தரீ கொண்டாக்கினையே” என்ற ஆழ்வாரைப்போலவே ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்திருப்பரேல் மமநாதேத்யாதி ச்லோகம் கீழ் ச்லோகத்திற்கு விவரணமென்னப் பொருந்த ப்ராப்தமாம். வசநவ்யக்தி அங்ஙனில்லைகிடர். ‘அதவா’ என்றதையும் “கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி” என்றதையும் ஊன்றி அநுஸந்திக்கில் ஸ்வாரஸ்ய முணர்வீர். ஆழ்வாருக்கு ப்ரமமும் அநுசயமும் கூடுமென்றும் ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும்பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் ஐஸிஸம்ஐஸிஸாபிபாஜிமே.

நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் ப்ரமங்கள் கர்மோபாதிமன்
றிக்கே ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமாகையாலே அடிக்கழுஞ்சு பெறுமென்
னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் * எதிவரனார் மடைப்பள்ளிவந்த
மணத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றதில்லை போலும்.....*

—❧ ஆறாம் விஷயம் ❧—

“நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாத!” என்கிற அறுபத்தினுன்
காம் ச்லோகத்தில் ‘ஸக்ருதேவ’ என்பதற்கு ‘சீக்கிரத்தில்’ என்று
அர்த்தம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கிறாராம்;
தேசிகன் அதனை மறுத்திருக்கிறாராம். ‘ஒரு தடவை’ என்கிற
அர்த்தமே ஸ்வாரஸ்யமுடையதாம். இந்த ப்ரமத்தையும் பரி
ஹரிப்போம்.

“ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்கிற ஸ்ரீராமசரமச்லோகத்தை
நம் பூர்வாசார்யர்கள் ரஸமாக உபந்யஸித்தருளும்போது ஒவ்
வொருவர் ஒவ்வொருபடியாக நிர்வஹித்து அருளிச்செய்தார்கள்.
“சுவ்யாநாஜநெகாய-ஹ” என்கிற வசநபலத்தாலும் மற்றும்
நிகண்டுபலத்தாலும் ‘ஸக்ருத்’ என்னுமவ்யயத்திற்குப் பல
பொருள்களுண்டாகையாலே ‘ஸஹஸா’ என்பதான பொருளையும்
திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வான் நிர்வஹித்ததாகவும், எம்பார் ஒரு
வகையாகவும் பட்டர் ஒருவகையாகவும் இப்படி ஒவ்வொன்றிலே
ஒவ்வொருவர் ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நிர்வஹித்ததாக
வும் தனிச்லோக வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை
விரித்துரைத்தருளினார். “நநு ப்ரபந்ந:” என்கிற ஸ்தோத்ர ரத்ந
ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலும் அந்த நிர்வாஹங்களை ஸங்க்ர
ஹித்துள்ளார். “ஸஹஸைவ என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும்”
என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இதில் தூஷண ப்ரதிஸம்பந்திதவம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு இல்லை; ஆழ்வானுக்கே உள்ளது.
கைவல்ய விஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கும் அஞ்ஜலி விஷயத்தில்
பட்டர்க்கும்போலே இவ்விஷயத்தில் ஆழ்வானுக்கு ஸத்காரம்நேர்ந்
ததுக்ரமப்ராப்தமேயாம். ஸக்ருத் என்பதற்கு ‘ஒருகால்’ என்னும்
பொருளை உபேக்ஷித்தாராருமில்லை. ஒருபதத்திற்கு ஒரே இடத்
தில் ஒரே பொருள்தான் கொள்ளலாமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

யென்னலாயிருக்கு மென்னுமிடம் புநருக்தம். தேசிகனருளிய ஸ்தோத்ரபாஷ்யமும் 'அப்பொழுதைக்கப் பொழுதென்றாவழு தமே' என்று போற்றுதற்குரியதேயாம். அம்ருத கும்பத்திலே விஷபிந்து கலசுமாபோலே அஸ்தானே ப்ரமமும் அகாண்ட தூஷண மும் ஆங்காங்குச் சிறிதுசிறிது கலசுகின்றதெனினும் குணக்ராஹி களுக்குப் பரமபோக்யமே. ஸு^பஹி^ஹ ப்ர^பவெயநநு^பயத் தாலே பூர்வபக்ஷிகள் அநாவச்யக ப்ரஸங்கங்களை ப்ரஸங்கித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடவே "ப்ர^பஹலிகாடிளவ கடி^பலி^படி^ப து^ப ஸ^ப கும்" என்னுங் கணக்கிலே இங்ஙனே ஓரவஸரம் வாய்த்துப் பண் டிதரவிக ரஞ்ஜநமாகப் பரமார்த்தம் தெனிய வெளியிடலாயிற்று.

“இப்படி இன்னுஞ் சில வியாக்கியானங்களிலிருக்கிற அஸ்வரஸ்யமுள்ள அர்த்தங்களையும் இந்த பாஷ்யகாரரே ஆங்காங்கு நிரூபித்து ப்ரமாணங்களை யதுஸரித்து ஸரியான அர்த்தத்தை அருளிச் செய்திருக்கிறார் ” என்று பூர்வபக்ஷிகள் நிகமநம் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். ‘தேசிகன் செல்லும்வழி இது, பிறர் செல்லும்வழி இது ; இது உபபந்நம், இது அதுபபந்நம்’ என்று பகுத்தறியுமுபகரணமுடையார் பேசவேண்டும் பேச்சுக்களை அனைவரும் பேசுதல் தகுதியோ ? பரமகம்பிரமான தேசிகன் திருவுள்ளத்தை ஆய்ந்தறிந்தார்போல் அபிநயிக்குமத்தனையேயிறே உள்ளது. இதற்குக் கைகொள்களியாக ஒரு ஸர்க்ஷியங் காட்டி உபஸம்ஹரிப்போம்.

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தின் முடிவுச் ச்லோகத்திலுள்ள ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர பதத்தை விவரிக்கப் புகுந்த விவர்கள் 'ஸவெ-ஷு-தனோ-ஷு ஸூதனோ' என்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் பொருள் கொள்ள வேண்டியவழியைமறுத்துரைத்து 'ஸவ-பாணிதனோணி ஸூதனோணி யஸ்யஸம்' என்று பஹுவரீஹ்யர்த்தமே கொள்ள வேணுமென்று பரக்கப் பேசியிருப்பது தேசிகன் திருவுள்ளத்தை அறிந்தமைக்கு அடையாளமோ? தத்வமுக்தாகலாப முடிவில் ப்ரயுக்தமான ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரபதத்தை ஸர்வார்த்த லித்தி யில் தாமே விவரித்தருளுமிடத்து "ஸவெ-ஷு-தனோ-ஷு ஸூதனோ-தனோயவ" என்று தத்புருஷனே விவக்ஷிதமாகக் காட்டியிருந்தும், யாதவாப்யதய ப்ரதமஸர்க்க வ்யாக்யாநமுடிவில்

அப்பயதீக்ஷிதரும் இப்படியே உரைத்திருந்தும் அவற்றோடு முரண்படுமாறு “எல்லா சாஸ்திரங்களும் இவருக்கு ஸ்வாதீநம் என்று சொல்லுவதே ஸரியான அர்த்தம்” என்று நிகமிப்பது ஸ்வதந்த்ரப்படியிதே. பதவுரை வரையும்போது “ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரம்—எல்லா சாஸ்திரங்களிலேயும் ஸ்வாதந்திரியத்தையுடைய” என்றிட்டு “அதாவது—எவருக்கு எல்லா சாஸ்திரங்களும் ஸ்வாதீநப்பட்டதோ, அப்படிப்பட்டவராகிய” என்று விவரணம் காட்டியிருப்பதும் விஸம்யநீயம். இனி “ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா:” என்றால் ஸர்வ வர்ணங்களையும் சூத்ரராகவுடையவர் என்று பொருள் கொள்ளவும் ப்ராப்தமாம் போலும். *

“வித்ரும் வித்ரும் வதவத ! ஔஹித்ருஜெதஜிவித்ரும்
ஜாதொ ரெஷ்வாஷு விதவடிநாவஸ்வியாதா வியாதா !
யநிஜோநாம் வரிணதமயஸூ திராஸூஷநீயா
யஜெஷுதஸூரம் கவஹநகயாகொவிஷ: காகயொக: ||”

என்ற நுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டுவோம்.

ஸூ || சுவிஷ்டாதாவஹுதஸுஞ்சாவவி நுணாம்
சுஷுபூஜீதா ஹந: ஸவநி ஹிவிஸெஷா: |
லெகாராவெ லெய-லிவாதெ-விகநாஷ-
வெயுகா வுதிஸெதவலி ஹ்ஹெஜி ஹிஷாணாடி ||
வ-டுவ-வகிவவொராஸிரஸெஷாவெயுவரிவி: |
ஐகி சு-ஜெணாவிஷத-ஹ் ஹிஷாசூஜிஹ் ஹி-தடி ||

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
‘அண்ணங்கராசாரியர் அருளிய
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதநம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து.



ஸ்ரீ:

முகவுரை.

எம்பெருமானாரருளிச்செய்த கத்யத்ரய மென்னும் திவ்ய க்ரந்தத்திற்கு ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட ஸ்ரீமத். உ. வே. திருவஹீந்திரபுரம் சேட்டலூர். நரவிம்மாசார்ய ஸ்வாமிகள் அப்புத்தகத்தின் முகப்பில் “உபோத் காதம்” என்று தொடங்கி எழுதியுள்ள முகவுரையில் அநாவச்யக மாகவும் அதுபபந்நமாகவும் அநபிஜ்ஞரமணீயமாகவும் பல விஷயங் கள் அமைந்துள்ளனவென்பதை அறிவிற்கிறந்த ஆரியர்கள் நன் குணர்வர்.

அம்முகவுரையின் ஆரம்பத்தில் ‘எம்பெருமானார் சேஷாவ தாரர்’ என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸரணியை தூஷித்து எழுதி யுள்ள விஷயங்கள் பண்டித பரிஹாஸ்ய மென்பதை ஏற்கனவே நம் ஆசிரியர் வெளியிட்டருளின \$ “சேஷாவதாரச்சிற்ற்பு” என்னும் தூலினால் அறியாதாரில்லை. ஆகவே, அவ்விஷயமாக இப்போது ஸமாதானம் சொல்லவேண்டிய ஆவச்யகத்வமில்லையாயிற்று.

அம்முகவுரையில் இரண்டாவது விஷயம் யாதெனில்;—

“இந்த ஸ்ரீசரணாகதிகத்யத்திற்கு ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டர் என்கிற ஸ்ரீச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் ஸம்ஸ்க்ரு தத்தில் ஒரு வ்யாக்யானம் ‘அருளிச்செய்திருக்கிறார். அதில் ‘வாத்ஸல்ய’ என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமாக ‘ஷொஷெஷு மூணுதவஹி = தோஷேஷு குண த்வபுத்தி:’ என்று ப்ரமாண யுக்திகளுக்குப் பொருந்தா மலும், சில இடங்களில் புனருக்தமாகவும் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.....ஆகையினால் இவை யெல்லாவற்றையும் நீக்கி ஸத்ஸம்ப்ரதாயாகதமாய்..... மூலக்ரந்த கர்த்தாவின் அபிப்ராயத்தை அதுஸரித்து பூர்வோத்தர விரோதமில்லாமலும் புனருக்தமில்லாமலு மிருக்கும்படி இந்த கத்யத்ரயத்திற்கு ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்தார்.”

\$ இராமானுச தூற்றந்தாதியில் “அடையார் கமலத்து” என்னும் பாசுரத் திற்கு விரிவுரையாக ஸ்ரீ. ப்ர. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமிகளருளிச்செய்தது.

என்று அம்முகவுரையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனால், ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் முன்னோர்மொழிந்த முறைதப்பாமல்கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசின அர்த்தவிசேஷம் அஸம்பத்தமென்றும், தம்நெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி இது சுத்தவுபதேச வரவாற்ற தென்பாருரைக்கும் பொருளே சிறந்ததென்றும் வெளியிட்டவிது ஸாஹஸமென்று பல பெரியோர்களின் திருவுள்ளம் புண்பட்டிருந்தது. ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் ஸகல்ப்ரமாணங்களுக்கும் யுக்திகளுக்கும் நன்கு பொருந்தவே அருளிச் செய்த வாத்ஸல்யபதார்த்தத்தைப் ப்ரமணயுக்திகட்குப் பொருந்தாததென்று ஸஹஸா தூஷித்தவிவர் ஒருப்ரமாணத்தையும் ஒருயுக்தியையும் எடுத்துக்காட்டா தொழிந்தனர்.

உபயவேதாந்தவித்தமாயும் உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தக ஸ்ரீமந்நாதயாமுநயதிவராதி ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரம்பராப்ராப்தமாயுமிருக்கிற இவ்வர்த்தவிசேஷத்தின் ஸாரஸ்யத்தை அனைவரும் அறிந்துய்யுமாறு அருளிச்செய்ய வேணுமென்று பிரார்த்தித்த அடியோமுகு இரங்கி எம்ஆசிரியர் முதல் திருவந்தாதிக்கு உரை அருளிச்செய்து வருமடைவிலே “குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினும் குணங் கொள்ளும்” என்ற பாசுரத்தின் உரையிலே இவ்வர்த்தவிசேஷத்தைப் பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ள முகக்குமாறு ப்ரமணயுக்திபுஷ்கலமாகப் பன்னியுரைத்தருளினர். அஃது இப்போது தனிப்படவும் வெளிவருகின்றது. ஆரியர்கள் ஆராய்ந்து ஆநந்திப்பர்களாக.

முற்குறித்த முகவுரையில் ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளையின் கத்யவ்யாக்யாந ஸ்ரீஸூக்திகளிற் சிலவற்றை யெடுத்து மறுத்துரைத்த பகுதிக்கும் மறுப்பாக எம் ஆசிரியர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தி ரதநங்களும் விரைவில் வெளிவரும்.

ஆழ்வார்களுடையவும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கிவரும் ஆசார்யர்களுடையவும் திருவுள்ளக்கருத்தைச் சிறிதும் ஆராயாது ஸ்வதந்தரப்படியாக எதையேனும் எழுதிப் பாமராஜநப்ராந்திக் குடலாக வெளியிடுமவர்கள் இனி விச்ராந்தராகவேணுமென்று எம்பெருமான் திருவடிகளில் பிரார்த்தித்து நிற்கின்றோம்.

இங்ஙனம்:

தி. ச. ஸ்ரீவேங்கடதாஸன்.

(ஸ்ரீ. ப்ர. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் திருவடி.)



ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

க த ய வ் ய ர க் ப ர ந ர க்ஷ ண த் தி ல்

முதற்பகுதி,

வா த் ஸ ல் ய ர் த் த வி வ ர ண ம்.

ஸ்ரீ|| ஜமதித்ருஸாராஹாம் ஜமதாபாய-ப்யுஜாம் |

ஸ்ரீஜமதூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

ஸ்ரீஜமதூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

தஸ்யாம் வ்யாஸமூர்மபய-ஹாம் வநெ மூர்மவரம்பராம்||

சமுத்துக்கு மேற்படவே சில சொற்களை நாம் கபடமாகச் சொல்ல வல்லோம்; அப்படி மேலுக்குச்சொல்லுகிற வார்த்தையாயிருந்தாலும் அது பகவானைப்பற்றின வார்த்தையாக இருந்துவிடுமாயின் பயன்படும். எம்பெருமான் “**விசுவாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந**” [ப்ரீதியை பாவனைசெய்து வருபவனையும் கைவிடமாட்டேன்] என்று சொன்னவனாகையாலே நாம் மேலுக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும் அவன் கனத்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றித் தன்னுடைய வாத்ஸல்ய குணத்தை நம்மேல் ஏறிப்பாயிவிடுவன்; நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள் செய்தாலும் 1. “என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்னுமவனுடைய திருவுள்ளத்தில் அவையெல்லாம் நற்றமாகவே படும்; அவன் நமது ஆபிமுக்கியத்தை மாத்திரமே எதிர்பார்ப்பவனாதலால் நாம் மேலுக்குச்சொல்லும் வார்த்தையும் அவனுக்குக் கார்யோபயோகியாக ஆய்விடுங்காண்—என்றாராயிற்று.

ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நிதயர்களோடும் முக்தர்களோடும் கூடிப் பரிபூர்ணதுபவம் பெறுநிற்கச்செய்தேயும், அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனார் ஒரு மகன்மாத்திரம் தேசாந்தரத்திலிருக்க மற்ற எல்லாப்புத்திரர்களோடும் கூடி வாழாரின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபித்திருக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸம்ஸாரிகளான, அஸ்மதாதிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று, நம்மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் கரணகளேபரங்களை நமக்குத்தந்தருளி அவற்றைக்கொண்டு நாம் காரியஞ் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக்கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் பரத்யக்ஷமாக வந்து நின்றால் நாம் பொறுமைகொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் துரத்திவிடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர்கண்ணுக்குந் தோற்றதபடி, உறங்குகிற குழந்தையைத் தாயானவள் முதுகிலே ஆணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமானுந் தானறிந்த ஸம்

பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியா யிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மையொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமள வில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கைவைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்பமாட்டாமல் அதுமதிபண்ணி உதாவீநரைப்போலேயிருந்து திருப்புகைக்கு இடம்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது \$ நம்மையென்று பேரி டக்கூடியதாயிருக்குமோவென்று பார்த்துவந்து, அப்படிப்பட்ட தீமைகளைக் கண்டுபிடித்து “என் ஊரைச்சொன்னாய், என் பேரைச்சொன்னாய்” என்றிப்படி சில ஸுக்ருதங்களை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டுக் காரியம் செய்கிறானென்று இதிஹாஸ புராணங் களிலே காண நின்றோமாகையாலே, இப்படி அதுக்ரஹிப்பதற்குச் சிறிது வ்யாஜமாத்திரத்தை எதிர்பார்த்துத்திரிகின்ற எம்பெருமா னுடைய திருவுள்ளத்துக்கு இசைய “புறனுரையே யாயினும் போன்னழிக் கையான் திறனுரையே சிந்தித்திரு” என்றருளிச் செய்தாரிங்கு.

“குன்றனைய குற்றஞ்செய்யினுங் குணங்கொள்ளும்” என்ற முதலடிக்கு இரண்டுமையாகப் பொருள்பணிப்பர். (1) நாம் மலை மலையாகக் குற்றங்கள்செய்தாலும் எம்பெருமான் அவற்றில் திருக் கண் செலுத்தாமல் குணமாகவுள்ளவற்றையே கண்டுகொள்வன்— என்பதாக ஒரு பொருள்: (2) நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள் செய்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தான் குணமாகக்கொள்வன் (அதாவது) போக்யமாகக் கொள்வன்—என்பதாக மற்றொரு பொருள்: இவற்றுள், முதற்பொருளைவிட இரண்டாம் பொருள் சிறக்கும். குற்றங்களிற் கண்செலுத்தாமல் குணமாகவுள்ளதையே கொள்ளுகிறானென்னும் பொருளில், நம்மிடத்தில் குணங்களுஞ்

\$ விஷய ப்ரவணஞய் வேசிகளைப்பின்தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்படுகை; வயலில் பட்டிமேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் துரத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு ஓடுகிறவளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக்கோவிலை வலஞ்செய்கை; (சிசுபாலாதிகளைப்போலே) நிந்தை செய்வதற் காகத் திருநாமங்களைச்சொல்லுகை முதலியன.

சில உண்டென்று வெளியிட்டபடியாகும்: 1. “சுக்ருதஸுக்ருத க்ஷுஷுதரம் ஸுஹமுணவவெஸுஷுதரம் | சுஸுஹ முணவரஸுஹஸுராவுதம் வரஷுரஸுதயம் மதிம் தும் வுணை = அக்ருதஸுக்ருதகஸ் ஸுதுஷ்க்ருத்தரம் சுபகுணலவ லேசதேசாதிகம்—அசுபகுணபரஸ்ஸஹஸ்ராவ்ருதம் வரதமுருதயம் கதிம்த்வாம் வ்ருணை.” என்றற்போலே, குற்றங்களே கூடுபூரித் திருப்பதாகவும் குணமென்பது லவலேசமுயில்லையாகவும் அதுஸந் தித்துக்கொள்ளும் பெரியோர்களின் கருத்துக்கிணங்க, ‘குற்றங் களையெல்லாம் குணமாகக் கொள்வன்’ என்னும் பொருள் மிகச் சிறக்கும்.

குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்வனென்னு மிப்பொருளின் ஸாரஸ்யத்தைப்பற்றிச் சில சொல்லவேண்டிற்றுண்டு; கேண் மின்—இவ்வுலகின்கண் மதிவிகற்பால் பிணங்கும் சமயங்கள் பலபலவுண்டு; ‘எம்பெருமானே இல்லை’ என்கிற பாஹ்யஸமயி களும், ‘எம்பெருமானொருவ னுண்டென்றிசைந்து ‘அவனுக்குக் குணமில்லை’ என்கிற [நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாதிகளான] குத்ருஷ்டி களும் ஏற்பட்டிருப்பதுபோலவே, எம்பெருமானையும் அவனுக்குக் குணங்களையும் இசைந்துவைத்து ‘ஆனால் அக்குணங்கள் ஓர் எல்லையுடையன’ என்னுங் கொள்கையுடையாரும் சிலருண்டு. “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை யும், “சுநவயிகாதிஸயாஸுஷ்ய சுஷுராணமுணமணளவ ஶஹாணவ!” என்றருளிச்செய்த எம்பெருமானாரையும் வழிபடு கின்ற ஸாத்விகர்களின் வித்தார்த்தம் ‘எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களின் அதிசயத்திற்கு எல்லையில்லை’ என்பதேயாம். எம் பெருமானது எண்ணிறந்த குணங்களுள் வாத்ஸல்யம் என்பது ஒன்று. (அடியார்களின்) குற்றங்களைக் காணாதிருக்கையே வாத் ஸல்யமென்று சிலரது கொள்கை. அங்ஙனன்றியே, ‘தோஷங்களே யும் போக்யமாகக் கொள்ளுதலே வாத்ஸல்யம்’ என்பது ஸத்ஸம் ப்ரதாயவித்தார்த்தம். இங்ஙனே பொருளாகில் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் வ்யாகுலங்களாய் விடுமென்று பிரதிபக்ஷிகள் பகர்வதுண்டு; அஃது

எம்பெருமானுடைய குணத்திற்குக் குறை கூறினபடியாமத்தனை அடியார்களுடைய தோஷங்களைக்கண்டு வெறுப்புக் கொள்ளாதே அவர்களைக் கைக்கொள்வதற்கு அந்த தோஷங்களையே பச்சையாக்குகை—வாத்ஸல்யம்; என்னும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப் பொருளில் குறை இறையுமில்லை. ‘தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்வதென்பது குணமா? அன்று?’ என்று பொதுவாகக் கேட்கிறோம். எம்பெருமான் விஷயத்திலே இக்கேள்வி கேட்கிறோமென்று கொள்ளாமல் ஸாமான்யமாகக் கேட்கிறோமென்று கொண்டு விடையளிக்க வேணும்; “ஸம்ஸ்யநவியஸொஹிதெஷு ஸ்ரீதிஃ ஸ்லஹம்; யஸ்ய விவாகாஃ சுஸூநஹயஸங்கிதம், ஷொஷாநவஹாலம், ஷொஷெஷி மூணதஹுஸுஹிரித்யாடியம்.” [உறவினர்களிடத்து வைக்கும் அன்புக்குப் பல பரிபாகங்களுண்டு; அவையாவன: காரணமின்றியே பயத்தை சங்கிப்பது, தோஷம் தோற்றாதிருக்கை, தோஷத்தையும் குணமாகக்கொள்ளுகை முதலியன.] என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே அருளிச்செய்திருக்கையாலே, குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொள்ளுகையென்பது சிறந்த குணமேயாம் என்ன வேணுமேயன்றி, குணமன்றென்னவொண்ணாது. “வாஹ்யுநாஸி ஷொஷெஷி மூணதஹுஸுஹி” என்று ஸமந்வயாதிகரணச் ச்ருதப்ரகாசிகையிலுமுள்ளது. ஆகவே, குணமென்று ஏற்படுகிற விது எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்றால் அவனுக்கு ஒரு குணம் குன்றியதாகிறது. அப்போது, பகவத்குணங்களுக்கு இட்ட ‘உயர்வறவுயர்’ என்ற விசேஷணமும் ‘அநவதிகாதிசய’ என்ற விசேஷணமும் பழுதேயாம்.

உண்மையில் தோஷமானவற்றை குணமென்று க்ரஹித்தால் இது ப்ராந்திஜ்ஞாநமாகையாலே எம்பெருமானை ப்ராந்தனென்று சொன்னபடி யுகாதோவென்னில்; ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே வரும் ப்ரமமெல்லாம் † அடிக்கழஞ்சுபெறுமே. ‘உலகமடங்கலும் எனக்கு சரீரம், நானொருவனே சரீரி’ என்றுரைத்த பெருமான் தானே அதற்கு முரணாக “ஜ்ஞானீ து ஆத்மைவ மே மதம்” என்று கீதையில்ருளிச் செய்தானே: இதனையும் ப்ரமமென்ன வேண்

§ பச்சை—உபஹாரம்.

† அடிக்கழஞ்சுபெறுமென்றது—உத்தமோத்தமம் என்றபடி.

டாவோ ? தூப்புலம்மானருளிச்செய்த விரோதபரிஹார ரஹஸ்யத் திலே—“ ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதர்களைப்பற்ற சேஷமாயிருக்குமிருப்பு குணக்ருதமாய் ப்ரீத்யதிசயஹேதுவாகையாலே தோஷமன்று ” என்றுள்ளது கண்டீர்களோ ? 1. “ உன்ன தென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும் ” என்றவிடத்துக்கு ஆள வந்தாரருளிச் செய்யுமது அறிவீர்களோ ? ஸர்வரக்ஷகனான எம் பெருமானை ரக்ஷயகோடியிலேயாக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதும் ப்ரார்திகார்யமென்றிட்டு தூஷிக்கப்படவேணுமே. நோன்பு நோற்கை, காமன்காலிலே விழுகை, மடவூர்வேனென்கை முதலிய ப்ரபந்நஸந்தாநப்ரவ்ருத்திகளையும் ப்ரார்திகார்யமென்றுகொண்டு ஆழ்வார்களையும் இகழவேணுமே. 2. “ ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவு ” 3. “ ஸ்ஹோஷஸூ நரக்ஷாவஸூ விரஹயம் ஸாஜ-உக்ராவஸூ” இத்யாதிப்படியே * நல மந்தமில்லதோர் நாட்டிலுங்கூட இருள்தருமாஞாலத்திற்போல பய சங்கைபண்ணிக் கலங்குகின்ற அயர்வறுமமரர்களையும் அறிவிலாமனிசரோடொக்க நினைக்கவேணுமே.

“ ஸுளஸீஷ்யம் நாஜ—ஜநஸம்ஸுஷ்டஸாயாம் ஸுஜஹ தஸுபூராவிக்ரஹித்யம் ” [ஸௌசீல்ய குணமாவது—மந்தஜனங்களோடு தான் கலந்து பரிமாறும்போது, தான் மிகப் பெரியவன் என்கிற எண்ணத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுகை] என்று ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார் ; எம்பெருமான் ‘ மஹதோ மஹியான் ’ என்னப்பட்ட தன்னை மந்தனிலும் கடைகெட்ட மந்தனாக நினைத்துக்கொள்வது எங்ஙனென்கொல் பொருந்துவது ?

“ ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெல்லாம் அடிக்கமுஞ்சுபெறும் ” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்திக்கு இசைந்து, கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் உபபந்நமென்னும்போது இக்கணக்கிலேதானே ‘ தோஷேஷ்ட குணத்வபுத்தி ’ என்கிற ப்ரக்ருத விஷயத்தையும் பொருந்தவிட ப்ராப்தம்.

அமரலிம்ஹன் தான் இயற்றிய கோசத்திலே “ ஸ்ரீஹஸ்யம் வஹுஃ = வத்ஸலனென்றால் ஸ்நேஹமுடையவன் ” என்றானே யன்றி “ ஸ்ரீஹஸ்யம் வஹுஃ = ப்ரமமுள்ளவன் வத்ஸலன் ”

1. திருவய்மொழி 4-3-8.

2. நான்முகன் திருவந்தாதி—10.

3. ஸ்ரீகுணரத்னகோசம்.

என்றானில்லை—என்றொருகோடி சொன்னார் சிலர் ; குற்றத்தை நற்ற
மாகக் கொள்ளுகையென்கிற குணத்வஜ்ஞாநம் ஸ்நேஹவிபாகம்—
(அதாவது) அன்பு முற்றின அவஸ்தை என்று ச்ருதப்ரகாசிகை
யில் அருளிச்செய்திருக்கையாலே, பரமகாஷ்டாபந்ர [-முதிர்ந்த
எல்லையில் நின்ற] ஸ்நேஹமேயிறே வாத்தஸல்யமாவது. ஆகையாலே
அமரலிம்ஹன் சொன்னது பொருத்தமுடைத்தே. ஸ்ரோ || ஸ்ரோ
ஹோஹாயபடிஸாவராவயிதயா ஷோஷ மண்ணதமுஹோ
வ்யாஜஹேஹி ஸுடிஸ-நாய-மாராஹி: ஸ்ரீஹாஷ்டிகாக்ய
தள ! வனவனாஜிரலிம்ஹகொஸவரிதம் வரிமுதவாதயுபொ:
வய-பாயபுதிவடிமுநவியாரம் ஸஜாவடிதி ஸுடம்” என்று
ஸம்ப்ரதாயலித்தாஞ்ஜநத்திலும் சொன்னோம்.

தோஷத்தில் தோஷத்வமென்கிற தன்மை எப்போதும்
தோற்றிக்கொண்டேயிருக்க, தோஷத்தைக்கண்டு குணமென்று
காணிப்பது எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்கும் தத்வஜ்ஞ
தைக்கும் கொத்தையாம்—என்றும் ஒரு கோடி சொல்லுவர்கள் ;
அந்தோ !, ‘தோஷத்தைக் காணாதிருக்கை வாத்தஸல்யம்’ என்னுங்
கொள்கையுடையார் தாமும் இந்த தூஷணத்திற்குப் பரிஹாசம்
பண்ணித் தீரவேணும். ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அஜ்ஞானத்தை அங்கீ
கரிப்பதோடு அந்யதாஜ்ஞாநத்தை அங்கீகரிப்பதோடு வாசியில்லை
கிடர். ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடி அறிபாதவனவில், அடியோடு
அறியாமையும், ஸம்சயாத்மாவாய்த் திகைத்து நிற்பதும், விபரீத
மாக அறிவதும் ஆகிய எல்லாம் துல்ய யோக க்ஷேமமென்பது
விவாதமற்ற விஷயமாதலால், எம்பெருமானே இவர்கள் அஜ்ஞ
தைச் சொல்லுவதோடு நாம் அந்யதாஜ்ஞாநியாகச் சொல்லுவ
தோடு ஒரு வாசியில்லையே. [தோஷங்களைக் காணுனென்பது
அஜ்ஞனென்றபடி ; தோஷங்களை குணமாகக் கொள்வனென்பது
அந்யதாஜ்ஞாநியென்றபடி.]

ஸஹஸ்ரநாமத்திலே “பக்தவத்ஸல:” என்ற திருநாமத்
திற்கு பகவத்குண ஈர்ப்பணத்திலே பாஷ்ய மருளிச்செய்யா
நின்ற பட்டர் “தனூஹஸம்ஹிவிஷ்ணுதாநுக்ஷாஃ—ஹகவதஸ:”
[ஓரடியான் கிடைக்கப்பெற்ற பெருமையினால் மற்றதொன்றிலும்

ஆசைகொள்ளாது எல்லாவற்றையும் மறந்திருக்கை—பக்தவாத்ஸல்யம்] என்றார்: இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவையை ஆழ்ந்து அறிந்து அநுபவிப்பாரா? ஸஹஸ்ரநாமத்திலே “ஸஹஸ்ராம்சு:” என்னச்செய்தேயிடு “அவிஜ்ஞாதா” என்கிறது. [ஸஹஸ்ராம்சு:—ஸ்ர்வதோமுகமான ஞானத்தையுடையவன்; அவிஜ்ஞாதா—(அடியார் செய்யுங் குற்றங்களை) அறியாதவன்.] அஜ்ஞத்வ—ஸ்ர்வஜ்ஞத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயத்தை இவர்கள் நிர்வஹிக்கும்போது அந்யதாஜ்ஞாத்ருத்வத்தை நிர்வஹிப்பது தானே அருமைப்படும்?.

இங்கே ஸூக்தமமாக ஒன்று ஆராயவேணும்; எம்பெருமான் அடியார்களின் தோஷங்களைக் காண்பதில்லை என்கிற அர்த்தமும் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகிறானென்கிற அர்த்தமும் ஆக இரண்டும் நூல்களிலுண்டு; “ஸஹஸ்ராம்சு:” என்ற திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் ஈகாரயிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் ஷீ தோஷாதர்சித்வோக்திகாணலாம். ஆகையாலே, எம்பெருமானுக்கு தோஷ போக்யத்வமொழிய ஷீ தோஷாதர்சித்வமே கிடைபாதென்று வலித்தார்திகள் கூறுமவரல்லர். பூர்வபக்ஷிகளோவென்னில், தோஷாதர்சித்வமாத்மிசைந்து தோஷபோக்யத்வத்தை மறுக்கின்றனர்; இரண்டுக்கும் குறையிலல்லையென்பர் வலித்தார்திகள். தோஷாதர்சித்வமும் தோஷபோக்யத்வமும் விருத்த தர்மங்களல்ல; தோஷாதர்சித்வமென்பது ப்ரீதியின் ப்ரதம பர்வமென்றும், தோஷ போக்யத்வமென்பது ப்ரீதியின் சரம பர்வமென்றும் ஆசாரியர்கள் தெளியவைத்தார்கள். எம்பெருமான் சிலர் பக்கல் சிலகாலங்களில் தோஷங்களைக் காணாதவனாகவும், மற்றொருகால் அவர்கள் பக்கலிலேயோ வேறொருவர் பக்கலிலோ தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்பவனாகவுமுளன்—என்றிறே ஸத்ஸம்ப்ரதாயம். இதிலே விப்ரதிபத்திபண்ணில் கூடிமகுணமும் தோஷாதர்சித்வத்தோடு விரோதிக்கு மென்னவேணும். தோஷங்களைக் காண்பதே யில்லாவிடில் கூடிமிக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லையிறே. “கூடிகாஷ்டாலுத

வாஸுதயநெந சுஜிபுதா லவதி” என்கிறாரே கத்ய பாஷ்யத்தில் தேசிகன்.

ஒரு குணத்தைக்கொண்டு மற்றொருகுணத்தைக் கண்ணழிக் கப்பார்க்கில் பரத்வமொன்றுமே ஒங்கி நின்று மற்ற குணங்க ளடங்கலும் கடல்புக்கொளிக்கும்படி தார்க்க கௌசலம் காட்ட லாகும். * பிணங்கி அமரர் பிதற்றுங் குணங்கெழு கொள்கையி னானையி எம்பெருமானுடைய குணப்ரஸரத்துக்குக் கூடத்ர யுத்திக ளாலே கண்ணழிவு சொல்லப்பார்ப்பது வக்தாக்களுக்கே தோஷ மாம். எம்பெருமானுடைய ப்ரணயஸம் இருகரையுமழியப் பெருகப்புக்கால் அணையிட்டும் ஆணையிட்டும் தடுக்கவல்லாரில்லை கிடர். “சாஸ்த்ரங்களுள்ளாம் ஒரு தட்டும் அவனுடைய கல் யாண குணப்ரஸரம் ஒரு தட்டுமாயிருக்கும்” என்றிறே பிள்ளா னருளிச்செய்வது.

எம்பெருமான் தோஷ போக்யனாகில் சேதநன் அச்சங் கெட்டு தோஷங்களைச் செய்யவேண்டி வருமென்று கூறும் தூஷணம் தோஷாதர்சித்வபகூத்திலும் ஸமநம். எம்பெருமா னுடைய கூமராகுணத்தை யறிந்தவர்களும் அஞ்சாதே தோஷங் களைச் செய்யவேண்டி வருமன்றோ? நாம் தோஷம் செய்யாவிடில் எம்பெருமானுடைய கூமராகுணம் புகர்பெறுதென்று நினைத்துக் குற்றம் செய்யப்புகுமவர்களை எங்ஙனே விலக்கவல்லீர்? நாம் அநர்த்தங்களை வினைத்துக்கொள்ளா தொழியில் எம்பெருமா னுடைய ஆபத்ஸகத்வ குணம் நிறம்பெறுதென்று நினைத்துத் தன்னைத்தானே நலிந்துகொள்ளப் புகுமவனையும் எங்ஙனே மறுக் கக்கடவீர்? ஆக விவற்றால், குயுத்திகளைக்கொண்டு பகவத் குணத்தைக் கண்ணழிக்கலாகா தென்றதாயிற்று.

எம்பெருமானுக்கு அளவற்ற குணங்கள் உள்ளன; அவற் றுள் எந்த குணம் எந்த ஸமயத்தில் எந்த வ்யக்தியின்மேல் எந்த விதமாக ப்ரஸரிக்குமென்று நிலையிட வல்லாராருமில்லை. ‘அவ னுடைய வாத்ஸல்யகுணத்திற்கு நாமே இலக்கு’ என்கிற நிச்சய வுணர்ச்சி நமக்கிருக்குமாகில், தோஷங்களை புத்திபூர்வகமாகவே செய்யவேண்டி வருமென்கிற தூஷணத்திற்கு இடமுண்டாகலாம். “கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந”

| எனக்கே விருப்பமுண்டாம்போது நான் ஏதோவொரு ஸமயத்
தில் ஏதோவொரு வ்பக்தியைக் கடாக்கிப்பேன்] என்றருளிச்
செய்கிற எம்பெருமானை யறிந்துவைத்து ஒருவன் புத்தியூர்வக
மாகக் குற்றம்செய்ய முயலக்கூடுமோ? கூறுகிறமாகவும் அபுத்தி
யூர்வகமாகவும் ஆசிரிதர்க்களிடத்தில் ஏதேனும் குற்றங்கள் நோர்
திருந்தால் அவற்றை எம்பெருமான் காணக்கண்ணிட்டிருப்பன்—
கண்டாலும் பொறுப்பன்—போக்யமாகவுங் கொள்வன் என்ற
தித்தனை.

கடோபநிஷத்தில் [2—4—12.] “கும்பாஷாது: வாரூ
ஷோய்ய சூதநி திஷதி. ஸம்ஸாரநா ஸுதவஸ்ய
நததொ விஜுமஸ்தெ” என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய
முரையாநின்ற ரங்கராமாதுஜஸ்வாமி “ஸுதவஸ்யஸூதா
ஷெவ வாக்ஸூதாதிஸ்யாஷ ஷெஹமதாநவி ஷொஷாநு ஷொய்ய
தயா வஸ்யகீத்யு:” என்றாரைத்தார். ஸ்ரீதேசிகன் வரதராஜ
பஞ்சாசத்திலே “ஒளஷநதெ ஷெஹதிஸூதநி ஸாஸாரநெ
ஸூதவஸ்ய ஷெவஸூதநெ தஸ்ய: வரஸ்யநு! கஸ்ய:கஸெவாஸ்ய
ஸுஷாரம் ஸுஸுதஸ்யம் ஜாதம் கஸ்ய! கஸ்யாஸ்யாஸ்ய
தெ” [பரமபதம் முதலிய சிறந்த ஸ்தாநங்களையெல்லாம்
இகழ்ந்திட்டுப் பரம ஷெயமான பாவியேனுடலை போக்யமாகக்
கொண்டு வர்த்திக்கிறாயே!] என்றார். இப்படிப்பட்ட தோஷ
போக்யத்வமே வாதஸ்யமென்று இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்
கியானத்திலும் விசதமாக வரைந்தார்கள். இந்த தோஷபோக்ய
யத்வத்தை 1. “மங்கவொட்டின் மாமாயை” என்ற பாட்டிலே
ஆழ்வாரும் விளங்க வரைத்தருளினார்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்
திலே—“ என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தா
ரென்பர் போலும் என்றவிடத்தில் போலு மென்று சொல்லுகை
யாலே இது வஸ்து வ்ருத்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம்”
என்றருளிச்செய்திருக்கிறாரே யென்னில்;—“ பின்தொடர்ந்தோடி
யோர் பாம்பைப்பிடித்துக் கொண்டாட்டியை போலும்” “விளங்கா

யெறிந்தாய் போலும்” “வாரிவளைத்துண்டிருந்தான் போலும்” “மரமேறியிருந்தாய் போலும்” “நாகத்தினோடு பிணங்கி நீ வந்தாய் போலும்” “எந்தை பெருமானார் மருவி நின்றவூர் போலும்” இத்யாதிகளான பல்லாயிரமிடங்களிலே போலு மென்றதை இசைநிறையாகக் கண்டுவைத்தும், வடமொழியில் “கிதிவஹி ற்யுராரணா” “கயிவிவ வரியப-ஹா” இத்யாதிகளில் இவ சப்தம்போல இதுவும் தமிழில் ஒருவகை வாக்யாலங்கார மென் றறிந்து வைத்தும் விபரீதார்த்த வர்ணனம் பண்ணினது அபிரிவேச வசத்தாலென்று அடியவர்க்குமெய்யனார் பணிக்கும்படி.

தயாசதகத்திலே “ஐயி திஷதி ஐஹ்யதாம் ப்ரயாநே திதெஷாஷாநிதராநுவிவிநீதீஹி கவராயஸநெதரவபிண-க-கூகி: கஸுராகாஷபெ! கயம் ஹிதீ” என்றும் “ஒளஹு க்யவபிவ-ஹ்யஹ்யதூ ஹாவராயாநு ராத: ப்ரஸாடியிதா திஹதி நே நஹ்யாம் சூலிஹு தாந்நிரவஸெஷேஹ்யதூகி: தாஷ்யஸுஹொ வுஷயிரீஸயுதா டபெ! தாம்” என்றும் “ஹந்யாஸஹ்யுநபுஷவஹ்யந ப்ராஹ்யதஹ்யதாம்” என்றும் அழகாக அருளிச்செய்த ஆசிரியர் இவற்றுக்கு முரணும்படி ஒன் றிரண்டு வார்த்தைகள் எழுதிவைத்தாரென்றால் இதற்கு நாம் என் சொல்லவல்லோம்.

“அற்றமுரைக்கிலடைந்தவர்பாலம்புயைகோன், குற்றமுணர்ந் திகழுங்கொள்கையனே—எற்றே! தன் கன்றினுடம்பின் வழு வன்றோ காதலிப்பது, அன்றதனை சுன்றுகந்த ஆ.” என்று ஞான ஸாரத்திலே அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாருளிச்செய்த பாசரம். “வாஹ்யம்—ஷொஷேவி முணதஹ்யம்” என்று சரணுகதிகத்யச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீஸூக்தி. “ஸஹி விரம் வரியீயபோநெஷவி ஸாணாமதெஷு கஸ்யாவிஹெதா: ஸஷ்ய: ப்ரஸபிதெஷிவ வநெஷு ஸஹ்யக்ஷாரா: ஸபயஸு ஸவஸுநவெஷநா: கிணத-ஹ்யதாஹ்யா யெநவஹவ ஸஹ்யா தி.” என்று ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே வத்ஸலநாமவியாக்கி யானத்தில் பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. இவற்றுக்கெல்லாம் மூலமாக

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரப்ரஹ்மஸம்ஹிதையிலே “கூடும்நெருந விஜயாஃ
ஹ்ருஜை நவதுணாஹ்ரம்! யாநஜிவ்யுதி ஸா யெநம்: ஸுபொ
நிஜாரஜாம-த: || ஸுபொ ஜாதஸ்ய வஸுஸ்ய டேஹஜாலிந்யஸம்
வடி: | யயா விஹதி ஸொதூஸம் தயா ஜீவஸ்ய கஸுஷம்
ஹொம்யம் ३३ வ யக்ஷுராஸு விஜி வக்ஷஸம்ஹவ! ||” என்று பரக்கப்
பேசப்பட்டது.

இப்படி உபபத்திகள் பலபலவுண்டாகையாலே குற்றங்களை
நற்றமாகக்கொள்ளுங்குணம் எம்பெருமானுக்குக் கண்ணழிவற்
றதேயாம் * பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்
குடம்புமான நம்போலியர்களின் சரீரத்திலே விரும்பியுறகின்ற
எம்பெருமானை தோஷபோக்யனென்ன இசையாதார் சார்வாகாதி
களையே நல்லராக்கினார்களென்று ஞானப்பிரான் பணிக்கும்.
“இப்படி எம்பெருமானுக்குள்ள தோஷபோக்யத்வ குணத்தை
ஸாக்ரஹமாக இல்லையெய்யுமவர்கள் நிர்க்குணப்ரஹ்மவாதி கோடி
யிலே அந்தர்ப்பவிக்கை அழகிது” என்று எண்ணுவாரிடரைக்
களேவான்பிள்ளை பணிக்கும்.

முடிவில் ஸாரமாகவொன்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறோம்.
எம்பெருமானுக்குப் பல்லாயிரம் குணங்களிருந்தாலும், ஆச்ரிதர்
கள் பக்கலிலே அவன், அளவுகடந்த அன்புடையவன் என்னு
மிடத்தை நன்கு விளக்கவல்ல குணங்களே ப்ரதாநங்கள். உல
கத்திலே அன்பின்மிகுதியை நாம் எங்கனே காண்கிறோமென்றால்,
‘ஹா ஹா! தேவதத்தனுக்கு யஜ்ஞதத்தனிடத்திலே என்ன
அன்பு! என்ன அன்பு!’, இவன் எத்தனையபராதங்கள் செய்தா
லும் அத்தனையும் அவனுக்கு போக்யமாகிறதேயொழிய ஒன்றா
வது இகழ்வுக்கு உறுப்பாகிறதில்லையே; இவன்காலில் முள்ளைத்
தாலும் அவன் கண்ணில் நீர் பெருகுகின்றதே; இப்படியும் ஒரு
அன்பு இருக்குமோ!” என்று சொற்போக்குகளிருக்கும்படியை
எங்கும் காணுகின்றோம். ஆகவே, தோஷபோக்யத்வமும் பரதூக்
கதூக்கித்வமுமாகிற இரண்டு குணங்களே அன்பின்மிகுதியை
விளக்குவனவாம். இவ்விரண்டு குணங்களுக்கும் பூர்வபக்டிகள்
எம்பெருமான் திறத்திலே அவத்யம் சொல்லித் தீர்ந்தார்களான

பின்பு மற்ற குணங்களினுண்மையை இசைந்துவைத்தும் பயன் பெற்றார்களில்லை. ஜாமாதாவைப் புகழ்ப்புகுந்தானெருவன் “நம் மாப்பிள்ளைக்கு முப்பத்திரண்டு குணங்களில் இரண்டு குணங்கள் மாத்திரமே குறை; நன்மை தீமைகளைத் தானுமறியான், பிறர் சொல்லிலும் கேளான்; மற்றெல்லாக் குணங்களும் குறைவற்றன” என்னுமாபோலேயிறே இவர்கள் பண்ணும் பகவத்குணப் ப்ர சம்ஸையிருக்கிறபடி. ‘ஆசரிதர்களிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு அன்பு உண்டு’ என்று அவனுடைய ப்ரேமகுணத்தை இசைந்து வைத்தும் அதன் அதிசயத்தை ஸஹிக்கின்றிலராகையாலே “ஜபஸூ காநநஜீரெமஜீரமதுஷிகெஷொஃ காலாரஸதநி ஹதஸூவ கொ விஸெஷம்” என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திக்கு இவர்களும் இலக்காகக் குறையில்லை. ஆயிரந்தான் சொல்லிலும் குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்ளுகை ஆஹார்யஜ்ஞாநமேயாம் என்று மீண்டுமீண்டும் கலங்கிப்பேசுமவர்களைப்பற்ற ‘அந்தோ! கருவிலே திருவிலாமையே!!’ என்று இரங்கக்கடவதத்தனை.

இன்னமுமிங்கு விரித்துரைக்கவேண்டுமவற்றை பகவத்குண ரத்நபாண்டாகாரத்திலே விரித்துரைத்தோம், டுண்டுகொள்க.

ஸொ॥ ஐதம் வாழிலயங்காவஸீயாணம் மராய-ஸங்கவிதம்,
வாஸுயாய-விஸிஸ-ஸஹுடியஹுடியம் மஜிஸிராம் ஜீயாஸு ॥

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்

முற்றிற்று.



ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின்

ஸத்ஸம்ப்ரதாய உபந்யாஸங்களை வேளியிவேதோர்

ஸமயோசித ஸஞ்சிகை.

ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ரத்னமாலை.

ஐந்தாவது ரத்னம் :—

விதவாவபந வித்வம்ஸநம்.

இது,

சென்னை M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

விபவஸ்ரூ தையில் மகம்.

1929.

இதன் விலை 0—4—0

“திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, சென்னை.

ஸ்ரீ:
 ஸ்ரீதேஹயத் வாய நம:
 ஸ்ரீதொராஜாநுஜாய நம:
 ஸ்ரீகீரவாஜாநயெ நம:

விதவாவபந வித்வம்ஸநம்.

—❧— முகவுரை. —❧—

நிகழும் விபவஸ்ரீ புரட்டாசி மாதத்தில் வெளிவந்த வேதாந்த தீபிகைப் பத்திரிகையில், ப்ராஹ்மஸ்ரீ. மாயவரம்-நடேச சாஸ்திரிகளவர்களின் பெயரால் “ஹிந்து விதவைகள் தலைமயிரை நீக்கவேண்டுமா?” என மகுடமிடப்பெற்றதோர் வியாஸம் வெளிவந்துள்ளதைப் பல நண்பர்கள் கண்ணுற்றிருப்பார்கள். அதிற் சில விஷயங்களைப்பற்றி உண்மையை வெளியிட்டு உலகத்தாரைத் தெளிவிக்கவேண்டியது நமக்கு ஆவச்யகமாக நேர்ந்தமையால், பிரமாணயுக்திகளைப் பன்னியுரைத்து உண்மையான தூற் கொள்கையை உலகறிய விளம்ப விரும்புகின்றோம்.

மேற்குறித்த வியாஸத்தில், தென்கலை வடகலை வகுப்பினரைப் பற்றி ஏதோ நிரூபிக்கத்தொடங்கித் தம் மனத்தில் தோன்றிய வாறு எழுதியுள்ளார். வீரலுக்குத்தகாத வீக்கமென்னும்படி தாம் தலையிடக்கூடாத விஷயங்களில் அநாவச்யகமாகத் தலையிட்டுக் கொண்டு அவிவேசித ரமணியங்களான விஷயங்களை வரைந்திடுதல் விவேகிகளின் பணியன்று.

தமிழ்வேதமெனப்படும் திவ்யப்ரபந்தங்களையே பெருஞ் செல்வமாகக்கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தென்கலையா ரெனப்படுவர். ஸம்ஸ்கிருத வேதத்திலேயே ஊன்றியிருப்பவர்கள் வடகலையாரெனப்படுவர். ப்ராஹ்மணஜாதியிற்பிறந்த அனைவர்க்கும் ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தில் அவ்யயம் அவர்ஜநீயமானதே; ஆயினும் அதில் விசேஷித்த ஊற்றமின்றியே ஸகல வேதஸாரமான ஆழ்வார்களினருளிச் செயல்களையே அதிக ஆதரத்தோடு அபிமா

நிப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் கடமையாகும். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கிப் பூருவாசாரியர்களனைவரும் இத்தன்மையராகவே விளங்கினர். ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகனும் ஆசார்ய பரம்பரையில் இத்தன்மையராகவே விளங்கினவர். அவர்தாம் தம்மைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்ளும்போது தென்கலை ஸ்ரீவைஷ்ணவராகவே தம்மை நிரூபித்துக்கொள்ளுகின்றார். இவர் தாமருளிச்செய்த தமிழ்ப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றான பிரபந்த சாரத்தில்—“சந்தமிழு தமிழ் மறையோன் தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்த குருமொழிந்த பிரபந்த சாரம்” என்பதாகத் திருநாமப்பாட்டுள்ளது. இதனால் இவர் தென்கலை ஸ்ரீவைஷ்ணவரென்பது தெற்றென விளங்கும். “செந்தமிழ்த்தூப்புல் திருவேங்கடவன் வாழியே” என்ற பின்புள்ளாருடைய வாழ்த்தும் இதனை வற்புறுத்தும்.

பராஹ்மணர்கள் அபிவாதத்தில் கோத்ர ஸூத்ரங்களைச் சொல்லி “யஜுஸ்சாகாத்யாயீ” என்றோ “ஸாமசாகாத்யாயீ” என்றோ விசேஷணமிட்டு நாமோச்சாரணம் பண்ணிமுடித்தல் வழக்கமாகவுள்ளது. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனோவென்னில்; “த்ராவிட ப்ரஹ்ம ஸ்ம்ஹிதாத்யாயீ ஸ்ரீவேங்கடநாத சர்மா அஹ மஸ்மிபோ” என்றே ஆதுஸந்தித்து வந்தாரென்று வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் வகுக்கக் காண்கிறோம். “சந்தமிழுதமிழ் மறையோன்” என்றே அவர்தாம் தம்மை நிரூபித்துக் கொண்டாரிதே. எம்பெருமானாரைப்பற்றி நூற்றந்தாதியில் திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்யும்போது, “உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயு முயர்குருவும், வெறிதரு பூமகள் நாதனும் மாறன்விளங்கிய சீர்நேறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிந் நீணிலத்தோரறிதர நின்ற விராமாதுசன்” என்றதனால் எம்பெருமானார் தென்கலை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்குத் தலைவராக வீற்றிருந்தமை விளக்கப்பட்டது. இதனைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம். பூர்வாசார்யர்களில் ‘வடகலையாசிரியர்’ என்னத்தக்கவர் ஒருவரும் விளங்கிற்றில். எல்லாருமே தென்கலை யாசிரியராக விளங்கியே ஆசார்ய பதம் வஹித்தனர். ‘தென்கலை, வடகலை’ என்கிற இச்சொல் வடிவம் நூதனமாக ஒருவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று. “செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்தநாவர்” என்று திருமங்கையாழ்வா

ரருளிச்செயலிலுள்ளது. “வடகலை தென்கலை வடுகு கன்னடம்” என்று கம்ப ராமாயணத்திலு முள்ளது. இவற்றில் ‘கலை’ என்பதற்கு—பாஷையென்று பொருள். தென்கலையார் வடகலையாரென்ற வ்யவஹாரத்தில் கலையென்பதற்கு சாஸ்த்ரமென்று பொருள். அதாவது வேதம். வடமொழி வேதத்தைப்பற்றின ப்ராஹ்மணர்கள் நியமேந தென்மொழி வேதத்தையும் பற்றி யிருக்கக் காண்கிறிலோம். தென்மொழி வேதத்தைப்பற்றின ப்ராஹ்மணர்கள் அப்படியல்ல; வடமொழி வேதத்தை விட்டிரார்கள். உபயுக்த பாகங்களுையேனும் ஒதியேதீருவார்கள். மற்றையோரும் அருளிச் செயல்களில் உபயுக்தபாகங்களை ஒதியே தீருவர்களென்றே வைத்துக்கொள்ளுவோம். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் தொடங்கி வந்துள்ள நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் உபய வேதங்களையும் விடாது ஒதியிருந்தாலும் ‘ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களை நமக்கு ஸர்வஸ்வம்’ என்னுங்கொள்கை ஒவ்வொரு ஆசிரியருடைய திருவுள்ளத்திலும் பதிந்திருந்தமையால் அனைவரும் தென்கலையாசிரியர்க ளென்னுந் திருநாமத்திற்கே இலக்காகி விளங்கி வந்தனர். அவர்களுடைய காலத்தில் ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனுட்பட அனைவரும் தென்னாசார்யர்களென்றே கொள்ளப்பட்டு வந்தனர்.

இக்காலத்தவர்கள், நெற்றியிலிடும், திருமண்காப்பு ஸந்ரி வேசத்தின் வாசியை முன்னிட்டுத் தென்கலையார் வடகலையாரென்ற வ்யவஹாரபேதம் நிகழ்ந்ததாகக் கொள்வார்கள். இக்காலத்தில் இது ஒரு ஸங்கேத லக்ஷணமாக அமைந்துவிட்டாலும் முற்காலத்தில் இவ்வகையான பாகுபாடு ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் யோஜிக்கிற விஷயத்தில் ஏதோ ஸ்வல்ப புத்திபேதங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அதுஷ்டாந மார்க்கத்தில் அனுமாத்ரமும் பேதம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. ஒருகால் ஸ்வல்பம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அது குறிக்கொள்ளத்தகுந்ததாயுமிராது. ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்த ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தியென்னும் ரஹஸ்ய நூலில்—“ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய சிஷ்ய ஸம்ப்ரதாயங்களில் ஒன்றிலும் அர்த்தவிரோதமில்லை, வாக்க்யோஜநா பேதமேயுள்ளது; தேசகாலாவஸ்தா விசேஷங்களாலே வரும் அதுஷ்டாந வைஷ்ணவம் சாஸ்த்ராநுமதம்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது காண்க.

இக்காலத்தில் தென்கலையாரென்று வ்யவஹரிக்கப் பட்டு வரும் வகுப்பினர் எவ்வகையான திருமண்காப்பு அணிந்திருக்கிறார்களோ இவ்வகையானதே பூர்வாசார்யர்க ளனைவராலும் அணியப்பட்டதா யிருந்ததென்பதை நாம் நிச்சயிக்க அதிகபரிசரமங் கொள்ளவேண்டா; நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளென்று ப்ரவரித்தமாக வழங்கிப் போருகிற அநாதி திவ்ய தேசங்களிலெல்லாம் எம்பெருமான்களுகந்த திருமண்காப்பு எது? என்று மத்யஸ்தத்ருஷ்டிகளாய் ஆராய்ந்தால் எளிதில் உணரலாகும். “இன்ன வருஷத்தில் திருவெவ்வுணர் மாறுபட்டது; இன்ன வருஷத்தில் திருக்குடந்தை விகாரப்பட்டது; இன்ன வருஷத்தில் அஹோபிலத்தில் திருமண்சிலைகள் உடைக்கப்பட்டன; இன்ன வருஷத்தில் திருவஹீந்திரபுரம் ஆக்ரமிக்கப்பட்டது” என்றிப்படி ப்ராமாணிகர்கள் இதிஹாஸம் சொல்லிக்கொள்வது இன்னமும் மறையவில்லை.

ஆனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவவகுப்பினுள் இந்தத் திருமண மாறுபாடு எக்காலத்தில் ஏற்பட்டது? ஒருமுறை நமஸ்கரித்தல் பலமுறை நமஸ்கரித்தல், விதவைகள் முண்டநம் செய்து கொள்ளுதல் அது செய்து கொள்ளாமை—என்றிப்படிப்பட்ட ஆசாரபேதங்கள் எக்காலத்தில் ஏற்பட்டவை? என்றிங்ஙனே பலர் கேள்வி கேட்பதுண்டு. அவற்றுக்கெல்லாம் த்ருப்திகரமாகவே விடையளிப்போம் மேலே.

சாஸ்திரிகளின் வியாஸத்தில், ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளின் காலத்தில்தான் தென்கலைவகுப்பு ப்ராபல்யத்தையடைந்த தென்றும், ஸ்ரீ தேசிகரைப்பின்பற்றின வடகலையார்கள் ஸம்ருதிகளில் சொல்லிய ஆசாரங்களை உறுதியுடன் அதுஷ்டிப்பவர்களென்றும் காண்கிறது. ஆழ்வார்களின் காலந்தொடங்கியே தென்கலைவகுப்பு வீறுபெறத் தொடங்கிற்று. பிறகு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் காலந்தொடங்கிக் கிரமமாக வைபவம் பொலியப்பெற்று வளரத் தொடங்கி, “வான் திகழுஞ்சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேலன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்—மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமா நுசன்” என்னப்பட்ட எம்பெருமானார் காலத்தில் செழித்து வளர்ந்தும், “சேற்றுக்கமலவயல் சூழரங்கர்தஞ் சீர்தழைப்பப், போற்றித்தொழும் நல்லவந்தணர்வாழ விப்பூதலத்தே, மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனேல், ஆற்றில் கரைத்த

புனியல்லவோ தமிழாரணமே” என்னப்பட்ட மணவாளமாமுனி களின் காலத்திலே மிகச்செழிப்புற்றோங்கி வளர்ந்தும் வந்ததென் பது உண்மையே.

இனி, ஆசாரவிஷயங்களில் வந்தால், ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல் லப்பட்டுள்ள ஆசாரங்களை ஸ்ரீதேசிகரும் அவரைப்பின் பற்றின வர்களும் உறுதியாகப்பிடித்தவரென்றும் லோகாசார்யப்ரபுரு திகள் அதற்குமாறுபட்டிருந்தன ரென்றும் கொள்வதானது பூருவர்களின் அநுஷ்டான வைலக்ஷண்யத்தை ஆராய்ந்தறிய மாட் டாமையைக் காட்டவல்ல அபிமானவாதமேயாம். சாஸ்த்ரிகளை ஒன்று கேட்போம்; நித்யாஹ்நிகத்தில் ஸ்நானம் செய்தபிறகு தேவர்ஷிபித்ரு தர்ப்பணமும் வஸ்த்ரரிஷ்பீடநமும் எப்போது செய்யும்படி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்படுகிறது? ஸ்ரீதேசிகர் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரகைஷ்யில் மூன்றாமதிகாரத்தில் எங்ஙனே யெழுதி யிருக்கிறார்? அவரைப் பின்பற்றினவர்கள் எங்ஙனே அநுஷ டித்து வருகிறார்கள்? இவ்விஷயத்தை விமர்சித்திருப்பராகில் அங்ஙனே யெழுதியிருக்கமாட்டார். “ஹூதஸூட்சுவாலா ஸ்ரீ ஸ்வனவ ஷெவஷிவித்யுதவக்ஷணம் கௌயபாசு” என்ற விஷ்ணு ஸ்ம்ருதியை யடியொற்றியோ தேசிகர் பேசினார்? இனி வஸ்த்ர ரிஷ்பீடநத்தில் வந்தால், “ஹூதஸூட்சுவாலா வஸூஸம் ஸொயவக்ஷணம்” என்ற ஸ்ம்ருதியை அடியொற்றின துண்டோ? ஈரத்துணியுடனே தேவர்ஷிபித்ரு தர்ப்பணம் பண் ணும்படிக்கும் ஸந்த்யோபாஸநத்துக்கு முன்னமே வஸ்த்ரரிஷ்பீ டநம் பண்ணும்படிக்கும் ஸ்ம்ருதிகள் விதிப்பதை ஹூயெண இருகலையாருமே மறுத்து அநுஷ்டிப்பது நித்யக்ரந்தவித்தமாயும் நித்யாநுஷ்டானவித்தமாயுருப்பதை இனியாகிலும் சாஸ்த்ரிகள் தெரிந்துகொண்டு அபிமானத்தை அகற்றிக்கொள்வாராக.

கேவலப்ராஹ்மணர்களின் ஆசாரம் வேறு; ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணர்களின் ஆசாரம்வேறு. சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வடிக்கட்டி யெடுத்துத் திப்பியானவற்றைத்தள்ளி ஸாரமானவற்றைக் கைப் பற்றினார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். கேவல ஸ்மார்த்தாசாரங்களைப் பற்றுமவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டியிற் புகார்கள். ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் தொடங்கி ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளுள்ளிட்ட ஆசார்யர் கள் பரிக்காணித்தருளின அர்த்தங்களும் அநுஷ்டானங்களும்

துணிப்புல்மேயும் சிற்றறிவாளரின் புத்திக்குச் சிறிதும் கோசரிக்க மாட்டாதவை. சாஸ்த்ரங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகத் தோற்று மவற்றைத்தள்ளி உட்புகுந்து உள்ளமுதத்தைப்பிடித்துக் கொணர்ந்து உண்டும் உண்பித்தும் போந்த நம்மாசிரியர்களின் திருவுள்ளத்தினுழம் “சுஸீய-ஓ-விதவனவ வாநாஹெடு: = அப்திர் லங்கித ஏவ வாரபடை:” என்றிருக்குமவர்களுக்கு நிலமல்லகிடர்.

ஒரு மரத்தின்மீது நூறு காக்கைகள் உட்கார்ந்திருக்கையில் அவற்றில் ஒருகாக்கையை ஒருவேடன் சுட்டுவிட, பிறகு அம் மரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த காக்கைகள் எத்தனை? என்று கேட்டால் \$ தொண்ணூற்றென்பது என்று மயங்காதே விடையளிக்கும் மேதாவிகள் போன்ற மதாந்தரஸ்தர்கள் ஸாரதம் நிஷ்டர்களான தென்னாசார்யர்களின் அதுஷ்டாநங்களை ஆராய்வதற்கு என்ன அர்ஹதையுடையார்?

பிரகிருதம், விதவாமுண்டந விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி செய்வோ மாயின், முண்டநம் செய்துகொள்ளுகிற விதவைகளே பெரும் பான்மையென்றும் தலைமயிர்வளர்க்கும் தென்கலை விதவைகள் மிகச்சிறிய வகுப்பினரே யென்றும் சாஸ்திரிகள் சொல்லியிருப்பது உண்மையேயாயிடுக: மணிமாணிக்காதிகள் ம்ருக்யமாய் கர்ஷ புரீ ஷாதிகள் கண்டவிடமெங்கும் நிரந்திருக்குமத்தனையே கொண்டு நிகர்ஷோத்கர்ஷங்களை டிராடிச்சொல்லலாகுமோ? மேலும், பூமண்டலம் முழுவதிலும் கண்செலுத்தி, ப்ராஹ்மணஜாதியில் முண்டநம் செய்துகொள்ளும் விதவைகளின் தொகை அதிகமா? அல்லா தவர்களின் தொகை அதிகமா? என்று ஆராயப்புகின்; ஸ்ரீமான் ஆர். கிருஷ்ணய்யர் என்பவர் எழுதுவதாக நமது சாஸ்திரிகள் உதாஹரிக்கிறபடியே தென்னிந்தியாவில் ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் ளும் மஹாராஷ்ட்ரதேசத்தில் தக்ஷிணப்ராஹ்மணர்களுக்குள் ளும் மாத்நிரமே முண்டநாசாரமுள்ளதாகவும் இந்தியாவின் பல இதர பாகங்களில் இவ்வாசாரம் அடியோடு இல்லையாகவும் ப்ரத்யக்ஷமாக விளங்கும். பல பாகுபாடுகளுள்ள அஸங்க்யேயரான

\$ சுடப்பட்டது ஒருகாக்கையாயினும் அதனைக்கண்டு அடுத்த க்ஷணத்தில் மற்றுள்ள காக்கைகளெல்லாம் பறந்தோடிப் போமாதலால் ‘பிறகு மரத்தின் மீது ஒருகாக்கையுமில்லை’ என்றுவிடையளிக்க வேண்டிவது ஸூக்ஷ்ம புத்திகளின் பணியாம்.

கௌடப்ராஹ்மணர்களிலும் மற்றும் பலவகை ப்ராஹ்மணர்களிலும் இவ்வாசாரம் புகவில்லை. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸயங்காருடைய மனைவியாரால் உபந்யஸிக்கப்பட்டதாக நமது சாஸ்திரிகள் எழுதுகிறபடி முண்டநம் செய்துகொள்ளும் விதவைகளின் வகுப்பே தொகையிற் பெருத்ததென்று கொண்டாலும் குறையொன்று மில்லை.

பொதுவாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே இவ்விபூதியில் மிகச்சிறு பான்மையர் என்னுமளவாலே அவைஷ்ணவர்களுக் குண்டாவதோருத்கர்ஷமுண்டோ? ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்துக்கு வருவதொரு நிகர்ஷந்தானுண்டோ? எங்கும் சீரியது சிறிதேயிருக்குமென்பது இன்றாக நாம் வாய்விட்டுச்சொல்ல வேண்டியதோ? தொகையின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கொண்டே உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களை நிர்ணயிப்பதானால், இந்நிலவுலகம் முழுவதிலும் தேன்மாஞ்செடிகளின் தொகையையும் நாகதாளிச்செடிகளின் தொகையையும் கணக்கிட்டு ஏற்றத்தாழ்வுகளை நிர்ணயிக்கலாம்போலே யிருந்தது. ஆகையாலே அளவுகடந்த ஜநங்களாலாதரிக்கப்படும் ஆசாரமே சீரியதென்று கொள்ளுதல் சிறவாது. “ஔஹாஜஹொயெந மதஸூ பநூ” என்றதில் மஹாஜனம், என்றது பெருங்கூட்டத்தையன்று. மலைபுரைதோள்மன்னவரும் மரதரும்மற்றும் பலரும் நவகோடிநாராயணர்களுமாய்த் திரண்டவிடத்திலும் வெற்றியுண்டாகக்கண்டிலோம். “க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச” என்றிருந்தோர் மிகச்சிறு வகுப்பினரெனினும் “லாபஸ்தேஷாம் ஜயஸ்தேஷாம் குதஸ்தேஷாம் பராபவ:” என்ற பரிசு பெற்றுப் பொலிந்தனர். அங்ஙனமே, உபபத்திபாஹுள்யமுள்ள விஷயமே உலகில் மேம்பாடடையப் பொருந்துதலால் பிரக்ருத விதவாமுண்டநவிவாதத்தில் உபபத்திபாஹுள்யமுள்ள வகுப்பு இன்னதென்பதை ப்ராமாணிகபோக்யமாய்ப் பன்னியுரைக்கப் புகுகின்றோம்.

முகவுரை முற்றிற்று.



ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

வி த வ ர வ ப ந வி த் வ ம் வ ந ம்.

ஸ்ரீ || ஜமதிதருஸரிாரஹா ஜமஜெஸிகுயுரி ||

ஸ்ரீஜமஜுராவயநா வஜெ மராவராவரா ||

பூரவெநா நவடிஸாஸுநிரதெஸுதவபுடாயொதெகெ
ஜாநாநுஜிதிவஜெதெ: பூவலிதெநுஜாநஸுதெநி
ஜெவாநு யெவது யொஜபனி ஸஹஸா, தெஸுயஹஸு
ஜெதெ

ஜெதெநிஜமாதுவவ மலிதெ விபுனி நெந நஹ ||

ஸ்ரீயுதநெஸுஸாஸுநிரஸுநிதெ: பூகாஸிதெ யெவ ||

வூஜெதுராவாஸுஸாஸுநிரயெஸுயா ஸுஜிபதெ ||

பூதிவகிவகஸுஸிகுணகிஸாஸாகவாஜிஸாஸா ||

வியவாவவநவியநெநவாஜெஜெயிஹிரா ஜயது ||

1. விதவாமுண்டநம் சாஸ்தரவிஹிதமென்று நிருபிக்க முயன்ற சாஸ்திரிகள், “வியவாகவரீவநெநா உதேய வநாய ஜயதெ. சிரஸொ வவநம் தஸாசு காயம் வியவயா ஸஜா ||” என்கிற ஒரு தர்மசாஸ்தரவசநத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள்.

இஃதொன்று தானேவுள்ளது; இங்ஙனே பல பல வசநங்களை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். “ஆதம் உதாராபாடிய ஸ்ராவணீ வஹிபாவிஸெக | ஜீவனீவெக துக்ருகெஸா தவஸா சொஷ பெஷவஃ ||” என்பது முண்டு.

2. பராசரஸ்மிருதியில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில்—“ஸவ-பாநு
கௌபாநு ஸஹிஷ்டயத்ருமெடிபெடிஜம்^௧ லக்ஷயம்^௨ ஊவம் நாரீகூஜாரீ
ணாம் ஸிரலொஹிணநம் ஸ்விதஸு” (43) என்னும் ச்வேதாகத்
திற்கு வியாக்கியானமேமுதானின்ற மாதவாசார்யர்—“ஹ்ரிணாந்து
வபநெ விஸெஷஹிஹ—ஸவ-பாநிதி। நாரீகு-ஹநெநெநவ
கூஜாரீணாஹிவி கு-ஹநென் ஸ்விதெ வருயமுவாஹாநம் வியவா
ஸு வபநாந்தீகாரஹிதநாய-ம் |.....ததொ வியவாநாம்
ஸவ-பாநிதநா ஹிணாஹிமிக்யுதம் லவதி.” என்று ஸ்பஷ்டமாகவே
விதவாழுண்டநத்தைச் சொல்லிவைத்தார்.

3. பராசரஸம்ஹிதை மூன்றாமத்யாயத்தில்—“ ஸுபாசுக்ஷள
ரம் வியவாநாந்தம் ஸிரொஜாத்ரம் ஸுஜாஜ்ஜம், ஸிவாவஜ்ஜம்-
ஜாவிரிஜாவிரி சுநுஜ்ஜவம்-வியிஹம்-வெசு|| ” என்று சொல்லப்பட்டுள்
ளது. இவற்றின் பொருள்களைப் பின்னே விசாரிப்போம்.

4. 'ஐக்ஷம்'—“ஆதெ ஊத-ஊரி யா நாரீ கெஸாநு யார்
யதெயடி. ஸ யாதி ரளரவம் ஊத-ஊ நரகம் நாத் ஸம்ஸயம்”
வலிஷம்—“ஆதெ ஊத-ஊரி நாரீணாம் ஸிரஸொ வவநம்
ஸூதம். கெஸயாரணஜாதெண தஐத-ஊ நரகெ வஸெக்”
ஸாதாதவம்—“ஸகெஸாவியவா நாரீ யஹெ வத-ஊதெ
ஸஐ. தஐதஹம் நஸூதி க்ஷிபும் நாத். காய-ஊ விவாரணா”
ஊதூஜிஹி: ஸூதிவிஹாஜிணிஹி. காராயவீய ஸூதிஸாரஸம்
ஹதாதப-ஹி. கார ஸூதிஸாரநிவநுநெஷு ஹாரீதஐ
க்ஷயளஜிஸள நகவாலிஷாதி. வுரஸாஐஸூதிஹி: உஐஹு
தெம் வியவாகெஸவண நவதெம்: ஐக்ஷாஐஜிஹவதி-வவதெம்:
வியவாவவ நஜாவஸூகிதி ஸூதிவாஐதெ. 1' என்று எழுதப்
பெற்றுள்ளதொரு சிறிய ஒலைப்புத்தகமும் எம்மிடத்திலுண்டு.

5. அப்புத்தகந்தன்னிலேயே, 'வலிஷம் — "வியவாயாப் புவநாயா யடிஸூ ஹ்ஷ-ஔுணநம் | தநுஹம் ஹவஹெத் நெக்ஷுத ஸ்ரீதயெ ஹரம்||" வுாஸம்— "ஸரணாமதி நிஷாநாம் வியவாநாம் ஔீஷிலிம் | நிணீ-தம் கௌவவநம் நகாய-ஜிதி ஸவ-யா||" ஹாஸ்தஸூதள— "ஸவ்வெஹ ஸத்ரிணரீ வாநபூஸூஸூஸூய | புவஹவியவாநாம் நகாய-ம் கௌவணநம்||" வமெஸூஸஹிதாயாம் — "புயொஜநாஹாஸகூ வியவா வாவபெஹிர் | ஔுக்ஷு ய-ஜி ஸா தஸூ வவந-தம் நிஷியுதெ||" சுநஹஸஹிதாயாம்— "புவஹ ஹத்-ரஹிதா" நாரீ ஔுராவபெஸத: | நயாரயதி யாகௌந ஸாயாதி நாகம் யு-வம் || நகாய-ம் கௌவவநம் வெஹவூ ஹத்-ரஹிநயா | யஜிஜாநாத ரொதெஷா தநுஹம் நாவஹாகயெ|| ஹி-யாணா ஜயுதாஹி ஹத்-ரஹி வெதஸம் | வுராவஹாஹாகத்-வம் வாவநம் வெஹவீ துஜெ||" இத்யாதி வசநங்களையும் எழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறோம்.

6. ஆக இப்பிரமாணங்களினால் ஏற்படுவதாவது—ஸாமான்ய ப்ராஹ்மண விதவைகள் முண்டநஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமெனினும் முமுக்ஷு ஸ்ரீவைஷ்ணவ விதவைகள் அது செய்து கொள்ளலாகாது என்று சொல்லிற்றுகிறது. பின்னாலுதாஹரித்த வசநங்கள் கல்பிதங்களென்று வாய்கூசாதே சிலர் சொல்லிவிடக் கூடும். அவர்களையும் இசைவிக்கும் வழிகாட்டுகிறோம் காண்மின்:—

7. "ஔுதம் ஹத்-ரஹிதாய ஸூஹி வஹிஜாவிஸெ|| ஜீவஹிவெஹ துக்ஷகௌ தவஸா ஸொஷபெஹு-வம்||" என்று முதலிலே காட்டின ச்லோகத்தினால்— "விதவையானவள் உடன் கட்டையேறவேண்டும்; பிராணனில் நசையால் வாழ்ந்திருக்க விரும்பினாளாகில் தலையமுண்டநஞ்செய்துவிட்டு ஒடுங்கிக்கிடக்கவேண்டும்" என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்குச் சொல்லப்பட்ட உடன் கட்டையேறாதவனுடைய யார்க்கு ஒக்கும்? யார்க்கு ஒவ்வாது? எல்லார்க்குமே ஒக்குமா? என்னும் விஷயம் விமர்சிக்கப்படவேண்

மும். “புத்தஸூத்தரத்” வஜ்ஜஸூத்ரவிஸேஷண
 நிதீவசு” என்கிற கல்பஸூத்ரத்தினால்—நாயகனையிழந்த நாயகிக
 ள்னைவர்க்குமே உடன்கட்டையேறுதல் வேண்டுமென்று சொல்லப்
 படுகிறது. பராசரஸ்மிருதியிலும் நான்காமத்யாயத்தில்—“திஸு
 கொட்டொய்க்கொடி யாநி லொரோநி ராநுஷெ. தாவதூவ
 வஸெதமே லதாரா யாநுமஹதி || 30 || வ்யாஹுயாஹீ
 யயா வ்யாஹு வ்யாஹுஹுதெ விவாசு. வஸவஹீ வதிஸு
 ஹுதெ தெநெவ ஸஹ ரோஹதெ || 31 ||” என்கிற ச்லோகங்க
 ளாலும் இங்ஙனே சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்திற்கு வியாக்கி
 யானமுரைத்த மாதவாசார்யரும் இதற்குச் சார்பாகப் பல பிரமா
 ணங்களை யெடுத்துக்காட்டி உடன்கட்டையேறுதல் ஆவச்யக
 மென்றே ஸ்தாபித்தார். முடிவில் “வாயாவதூஹுமஹிணு
 சுஹுஷிதவஸுயா. ராஜஸூதாராஜஸூதெ நாரொஹணி
 விதாஸுஹ” என்னும் நாரதீயவசநத்தை யெடுத்துக்காட்டி, ராஜ
 குமாரி முதலான சிலர்க்கு அநுமரணத்தில் உரிமையிலையென்
 றுரைத்தார். இது நிற்க.

8. விஜ்ஞானேச்வரியத்தில் அநுமரணப் பரகரணத்தில்—பர்த்
 தாவை யிழந்த பெண்டிர் உடன்கட்டை யேறவேண்டுமென்று
 நெடுக உபபாதித்துக்கொண்டுபோய் நிகழ்ந்தில்—“தஸூஹி
 தூஹுஸூவஸுமாயுஸூயாவய்யொ நகதவ்யு உத்யுஸூ.
 சுதஸூ ரொஹுஸூஹுஸூ சுநிதூஹுஸூவஸுமாயிஸூநூ
 சுநுமஸூநு யுகூ. உதரகூரூநுஷூநவசு. உதிஸவஸூந
 வஹு ||” என்று முடித்ததனால் முழுக்ஷுக்களான பரமைகாந்தி
 ஸ்ரீவைஷ்ணவ பத்நிகளுக்கு உடன்கட்டை யேறுதல் ஒவ்வா
 தென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆகவே, பூர்வோதாஹ்
 ருதமான “ஹுதவதாரோஹ” இத்யாதி ச்லோகம் ப்ரயோ
 ஜநாந்தரபர ஸ்தீவிஷயமேயன்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்தீ பரமன்
 நென்பது நன்கு விளங்கிற்றாம். யார்க்கும் அநுமரணம் கூடா
 தென்று ராஜசாஸனம் ஏற்படுவதற்குமுன் பலவிடங்களில் பல
 ஸ்தீகள் அநுமரணம் செய்துகொண்டேயிருந்தனர். ஆனால்
 இவ்வாசாரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்தீகளில் எக்காலத்திலும் புக

வில்லை. கூரத்தாழ்வான் தேவிகள், (அப்பய தீக்ஷிதருடைய மாதா) முதலானோர் பலர் அதுமரியாதே ஜீவித்திருந்தமை இதிஹாஸ ப்ரஸித்தம். அதுமரண விஷயகமாக இப்போதுள்ள ராஜசாஸநம் ஒருகால் ஏற்படாதிருந்தால் நமது சாஸ்திரிகள் அதுமரணஞ்செய்யாத வைஷ்ணவிகளையும் இழித்துரைக்க முற்படுவர்போலும்.

9. தர்மசாஸ்த்ரங்களில் கலந்தகட்டியாகச் சொல்லியிருப்ப வற்றை ஆய்ந்து பகுத்துணரவேண்டிவது விவேகிகளின் கடமை. “கௌ வாராஸாரம் ஸூதம்” என்று இக்கலியுகத்திற்கு முக்கிய மாகச் சொல்லப்பட்ட பராசரஸ்மிருதியில் நான்காமத்தியாயத் தில்—“நவஷ்டயெதே ப்ரவ்ஜிதெ க்ஷீபெவ வதிதெ வதௌ। வஹ்ஸூவதௌ நாரீணாம் வதிரந்நோ விய்யதௌ 28”|| என்றொரு ச்லோகமுள்ளது. இதனால்—“பர்த்தா தேசாந்தரஞ் சென்று காணுதொழிந்தாலும் மரணமடைந்தாலும் துறவறம் பூண்டாலும் நபும்ஸகனாயிருந்தாலும் பதிதனய்விட்டாலும் இவ் வைந்து ஆபத்தாலங்களில் ஸ்த்ரீகள் மறுவிவாஹம் செய்து கொள்ளலாம்” என்று அதுமதிக்கப்படுகிறது. இதைக்கொண்டு விதவாவிவாஹக்கூதியை ஸ்தாபிக்க முயல்வாரும் ப்ரமாணந்தரங் களைக்கொண்டு விதவாவபநத்தை ஸ்தாபிக்க முயல்வாரும் ஸஹோ தரரே போலும்.

10. “ஸுகூலம் வணிகநம் லிக்ஷுஸிகூலம் ஧ுஹிணந்தயா। ஸகௌரம் வியவாங்குஷ்டா ஸவாஸா ஜலூவிஸெக ॥” என்று விஜய ஸம்ஹிதையிலுள்ளதாகச் சிலர் சொல்லுவர். இதில் உத்த ரார்த்தத்தில் “ஸகேசாம்” என்று ஒரு சாராரும் “லிகேசாம்” என்று மற்றொருசாராரும் பாடமாகக்கொண்டு போராடுவர்கள். ஸகேசாம் என்ற பாடத்தில் எமக்கு யாதொரு ஹாரியுமில்லை; பிரதிபகஷிகள் உகக்கும் அப்பாடத்தில் விதவைகள் நாள்தோறும் தலையை முண்டநம் செய்துகொண்டே யிருக்கவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டதாகத் தேறுகிறது. மயிர் சிறிது முளைத்தாலும் ஸகேசாத்வம் வந்துவிடுமாதலால் அங்ஙனாகமைக்காக நித்யவபநம் வேண்டியதாமன்றோ. இங்ஙனே விதியான பின்பு நித்யவபநம்பண்

னாதே மாவலிமாவலி பண்ணுவது சுந்யாக்ரதக்ரதம்ஹவதியாமத் தனை. நமது சாஸ்திரிகள் எடுத்துக்காட்டின “ஸிரஸாவவநம் தஸாதாய-ஓ வியவயா ஸடா” என்ற ச்லோகத்தில் ‘ஸதா’ என்ற பதத்திற்கு ஸ்வரஸார்த்தமும் நன்கு பொருந்துமாறு ஒத்தலொழிவின்றி வபநம் செய்துகொண்டேயிருக்கை அழகிது. “ஸூராக்ஷளரம் வியவாநா-ஓ ஸிரொஜாக்ரதம் ஸடாஹஜ” என்ற பராசரஸம்ஹிதாவசநத்திலும் ‘ஸடா’ என்றிறே உள்ளது. தயாவ தாடிஸராவரவத-ஓ நலீஷு-தாம் ||

11. கணவனுடைய காதலுக்குக் கொள்கலமாபிருந்த தாலி முதலியவற்றை ஒழிப்பதுபோலவே அப்படிப்பட்ட தலைமயிர்களையும் ஒழிக்கவேண்டியது அவசியமென்று சிலர் யுக்திவாதம் பண்ணினார்கள். கொங்கை, அதாம் முதலிய அவயவங்களே கணவனுடைய காதலுக்கு முக்கிய ஸ்தானமாதலால் அவற்றை முந்தறமுன்ன மொழித்திட்டுப் பின்னை கேசவிஸர்ஜனம் செய்வது தகுதியென்னலாம்.

12. நாயகனுடைய அன்புக்கு இலக்காயிருந்த வஸ்துக்களை விதவைகள் விட்டொழிக்க வேண்டுமென்பது உண்மையே; பதிஸம்பந்த ஜ்ஞாபகங்களாய் பதிஸம்பந்தத்தால் வந்தேறிகளான வஸ்துக்களை [திருமங்கலியம் முதலியவற்றை] நீக்கவேணுமென்று கொள்ளாது ஸஹஜமான கேசங்களையும் நீக்கவேணுமென்னில்; அப்படியே ஸஹஜங்களான கர்ணநாஸாதிகளையும் ஏன் நீக்க வேண்டா? அந்தந்த பூஷணமுகத்தால் அந்த அவயவங்களும் பதிஸம்பந்த ஜ்ஞாபகங்களாயும் பதிப்ரேமாஸ்பதங்களாயு மிருந்தனவன்றோ? ஆகவே, வந்தேறிகளான மங்களஸூத்ரம் முதலியவற்றை விடவேணுமென்னலா மத்தனைபோக்கி, ஸஹஜகேசங்களையும் விடவேணுமென்ன வொண்ணாது. ஆனதுபற்றியே அபரப்ரக்ரியையில்—“புத்தஸூ வதீ கணஸ-ஓ-ஓ கண-ஓவதெ-தூகூ புத்தஸூபரி நியாய வஸூதம் டாஹயெக. தயாவகாரிகா—‘கணஸ-ஓ-ஓ கண-ஓவதெ-தூகூ புத்தஸூ ஸஹியள. வஸூதஹயெ-தூகூ சுயவா டஸரெஹநி’ சுந்யா விஸெஷ-ஓ-ஓ டஸாஹகாலம் புவதனி கெலிக சுலீநி

ஸஹ்யவஹ்னி கௌகி | ஸவபுரஹ்ந வஹ்னி கௌகி வஹ்
ஸஸ-ஹ்நம் விஸுஜேஹ்நம் ||' ஹ்நி ||" என்று வந்தேறிகளையே
விடச்சொல்லிற்று போதாயநதம் ஸுத்ரத்தில் இரண்டாம்
ப்ரசநத்தில் முதல் அத்யாயத்தில் ப்ராயச்சித்த விசேஷம் சொல்
லிக்கொண்டுபோ மடைவில் (முடிவான) எழுபத்தோராவது
ஸுத்ரம் "ஹ்நதஹ்ந வஹ்நி கௌகி கௌகி கௌகி
வஹ்நம்" என்பதாம். அதாவது-"கீழ்ச்சொன்னவிதமாகவே
ஸ்த்ரீகட்கும் நியமம் கொள்ளவேண்டியது; ஆனால், தலையைச்
சுரைப்பதுமாத்திரம் ஸ்த்ரீகளுக்கு வேண்டா" என்று சொல்லப்
பட்டுள்ளது. இப்படி சொன்ன மஹர்ஷியின் உட்கருத்து
யாதென்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேணும். இது ஸுமங்கலி
ஸ்த்ரீகளைமாத்திரம் உத்தேசித்துச்சொன்னது என்றாவது, ப்ரா
யச்சித்தாங்கமாக ஸ்த்ரீகளுக்கு வபநம்வேண்டாவென்று மறுத்த
தத்தனையொழிய வைத்யப்பரபுத்தமான முண்டநத்தையும்
மறுத்ததாகாது என்றாவது சொல்லிவிடுவது ஜுவலஹ்நி திவ்யாஷண
மேயாம். விஷ்ணுஹ்நிவாஸகி.

13. "விதவாரோமவிஸ்வஹ்நி யாவஹ்நி ஹ்நாயவிநிஷ்வம் |
தாவஹ்நாகஸஹ்நாஹ்நி ததஹ்நாஹ்நி ஹ்நாயஹ்நி" என்ற ச்லோ
கத்தைச் சிலர் சொல்லுவார்கள். இன்று சுரைத்தாலும் நானைக்கே
குச்சு குச்சாக வளர்கின்ற மயிர்களினின்றும் ஜலபிந்துக்கள் பெரு
கியே தீருமே; 'உள்ளிதின்றும் உற்றோய் ஒழிந்தில்' என்றபடி
யாகுமே.

14. இனி, "விதவாரோம விஸ்வஹ்நி" என்ற விடத்தில்
'ரோம' என்றதற்கு மயிரென்று மாத்திரம் பொருளன்று; 'நீண்டு
தொங்குகின்ற கூந்தல்' என்றே பொருள் கொள்ளவேணும்.
ஆகவே மேற்சொன்ன ஆபத்திக்கு இடமில்லையென்று சிலர்
சொன்னார்கள்;—"தநாருஹம் ரோமலோம" என்ற அமரகோசத்
திற்படி ரோமமாவது உடம்பு மயிரேயன்றித் தலையிரேயன்று.
"விகுஹ்நி கௌகிவாஹ்நி கௌகி கௌகி கௌகி" என்று
வேறொரு ச்லோகத்தில் தலையிர்க்கு நாமங்கள் படிக்கப்பட்டன
வாதலால் ரோம மென்று உடம்பு மயிர்க்கே பெயராம். வ்யவ

ஹாரப்ராசர்யமுமிங்ஙனே யுள்ளது. ஆகவே, விதவைகட்கு தேஹம் முழுவதிலுமே ஒரு ரோமமுமில்லாதபடி ஸர்வாங்க வபநம் செய்விக்கவேணுமென்று தேறியதுபோலும். ஸ்வேச்சையாக ப்ரமாணங்களைக் கல்பிப்பதன் பயனும்து.

15. இதில் ஒரு விஷயம் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ள வேண்டிற்றுண்டு:—“வரம் ஸ்யஸதி யா நாரீ ஔநாவாகூயக்ஷ்ஹி, ஸா வதிஹீ வாவஹீ நாகஹாயிமஹதி॥” “வரெண வுஂஸா ஸஂஸ்யஷா வநிதா நிரயம் மதா। வதிஹீமஂதி ஞாதீஸ்யாஹிதி ஜாவாலி ரஸ்யவீக்ஷ॥” இத்தாதிசுளான பல்லாயிரம் ப்ரமாணங்களினால் பெண்டிர்க்குப் பரபுருஷ ஸ்பர்சம் பரமபாதகமென்பதை நன்கறிந்த விவேகிகளும் தங்கள் தாய்மார் முதலியோர்க்கு நாபித கரஸ்பர்சத்தை ஸஹிக்கின்றார்களென்பது மிக வியப்பே.

16. இதற்கு ஒன்று சொல்லக்கூடும்; பரபுருஷ ஸ்பர்சநிஷேதம்போலவே விதவாவபநவிதியும் சாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கையால் சாஸ்த்ரார்த்த பரிபாலனத்திற்காக அவச்யப்ராப்தமாகிற பரபுருஷஸ்பர்சம் வைத்யகரஸ்பர்சாதிசுள்போலே பாதகமாக மாட்டாது என்று;—இதற்குச்சொல்லுகோம். கேண்மின்; பரபுருஷ கரஸ்பர்சம்பெறுகிற பெண்டிர்க்கு யாதொரு தோஷம் [வதிஹீமஂதிபூவகஹூரபிவம்] சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த தோஷமே தலைமயிர் வாங்காத விதவைகளுக்கும் சொல்லப்பட்டுள்ளதாகக் கூறுகின்றார்கள்; அங்ஙனமே கொள்வோமாக. ஆகவே இரண்டு காரியங்களுக்கும் துல்யமான தோஷம் ப்ராப்தமாயிற்று; இதற்குமேல், “க்ஷ்ஹிநெகவிஸயெஸஂபூரெவ ஸாஸூவொஹிதெ। யொ ஷொஷ: வஂவஂத: பூரஹம் தஷொஷம் ஸஂக்யஜெஹ்யம்॥ தெந ஸாஸூவிரொயொ நெக்யாஹதௌக்ஷ்ஹமாஹவள॥” என்னும் ஸ்ம்ருதி வசநத்தைக் கொண்டு நோக்குங்கால், நாபித கரஸ்பர்சமின்றியில் முண்டநம் அஸாத்யமாதலால் பரபுருஷ ஸ்பர்சமாகிற தோஷம் முந்துற ப்ராப்தமாகையாலே அதுதான் த்யாஜ்யமாகத்தேறும். ஆகவே சிஷ்டச்ரேஷ்டர் அதனை விலக்குகின்றனர்.

17. மேலும், பரபுருஷஸ்பர்சமில்லாநிடில் வதிஹுமதிப்ராபணரூபமான தோஷம் ஸம்பவியது; முண்டநம் செய்து கொண்டாலும் கேசமூலம் அருதாகையாலும் மறுநாளே மயிர் வெளிப்படுமாதலாலும் பதிஹுமதிப்ராபணரூபமான தோஷம் அபரிஹார்யமாகவே நிற்கும். “ஊகிதெவி ஹுநெ நஸா னொ வ்யாயிஃ.”

18. ஸாமான்யமாக “ஜாஹிஸ்ஸூத்வாலஹுதாநி” என்று ஹிம்ஸாநிஷேத மிருந்தாலும் “கூதீஷொஜீயம் வஸுஜாஹுதெ” என்ற விசேஷவிதியினால் யாகபசுஹிம்ஸை ஸர்வசிஷ்ட ஸம்மத மாவதுபோல, பரபுருஷஸ்பர்ச நிஷேதம் ஸாமான்யமாக இருந்தாலும் முண்டநத்துக்கு விசேஷவிதியுண்டாகையால் நாபிகரஸ்பர்சம் பாதகமன்றென்றே சிலர் போராடுவர்கள்; யாகபசு ஹிம்ஸையானது ஸ்பஷ்டச்ருதி விஹிதமாயிருப்பதாலும் மந்த்ர கலாபங்களினால் அதுஷ்டேயமாயிருப்பதாலும் அதில் சிஷ்டஸம் மதியுண்டாயிற்று; அப்படி நாபித கரஸ்பர்சத்தை நேரே விதியாமையாலும் காரியமும் அமந்த்ரகமாகையாலும், அபாய பஹுளமாகையாலும் இதில் சிஷ்ட ஸம்மதியுண்டாக விரகில்லை.

19. இங்கே சிலர்—“சூவாயஸ்பிஷுஸிராவி ஹஹம் நிக்ஷிபு ஜக்ஷிணகணெஃ ஜனூஜுவஹிஸெசு; ஸிஷெஜாவ்யாவயெஃ வஹிஷு ஜநுஸஹயாநஸூத்வாஜாவஹிவாஹிஸெசு” என்று போதாயந ஸூத்ரமிருப்பதால் சிஷ்யகோடியிற்சேருகிற பெண்டிர்க்கு நேரும் ஆசார்யகரஸ்பர்சமும் பரபுருஷஸ்பர்சமென்று இனி விலக்கப் படவேண்டும் என்று ப்ரதிவாதம் கூறுவர்;—“மூரூரெவ வரூஸ்யஹ மூரூரெவ வரூமதிஃ மூரூரெவ வரூ ஜாதா மூரூரெவ வரூவிதா” இத்யாதிப்ரமாணங்களை யறியாதார் எதையேனுஞ்சொல்லுக. இந்த ஆசார்யகரஸ்பர்சம் ஸமந்த்ரகமென்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

20. மற்றஞ்சிலர்;—சாஸ்த்ரங்கள் ஸாவகாசங்களென்றும் நிரவகாசங்களென்றும் இருவகைப்படும்; இவற்றுள் நிரவகாச சாஸ்த்ரம் ப்ரபலமென்று ப்ராஜ்ஞர்களால் நிர்ணீதம். ஸ்த்ரீ ஸாமான்யத்தை யுத்தேசித்து ப்ரவர்த்தித்திருக்கிற பரபுருஷ

கரஸ்பர்ச நிஷேத சாஸ்த்ரமானது ஸுமங்கலிகள் பக்கல் ஸாவகாசமாகப்பெற்றமையாலும் விதவைகளை யுத்தேசித்து ப்ரவ்ருத்தமான வபநவிதி சாஸ்த்ரம் நிரவகாசமாக வேண்டி வருதலாலும் விதவாமுண்டந விதாயக சாஸ்த்ரமே ப்ரபலமாகும்; ஆகவே முண்டந மதுஷ்டித்தேயாகவேணும் என்பார்கள்;—இஃது உண்மையே; இந்த சாஸ்த்ரமும் புபுக்ஷுவிதவைகள் பக்கல் லப்தாவகாசமேயாகிறபடியால் சில முமுக்ஷு விதவைகளிடத்தில் நிரவகாசமாகிறவளவால் வருவதொரு கேடில்லைகிடர் ஸ்த்ரீகளுக்கு அதுமரணத்தைவிதித்த சாஸ்த்ரங்கள் நிஷேதக சாஸ்த்ராது குணமாக புபுக்ஷுஸ்த்ரீகளிடத்தில் அவகாசம்பெற்று ப்ராமாண்யம்பெறுவதாக நிபந்தநகாரர்கள் நிர்ணயித்த நியாயம் இங்கும் ஒக்கும்.

21. “ஸூக்யநவகாஸஜொஷபுஸம்மஜ திவெநூநுஸூக்யநவகாஸ ஜொஷபுஸம்மாகு” என்ற ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸஹகாரங்கொண்டு நோக்குமளவில் ஆத்யந்திகமான அநவகாசமும் ஸஹ்யமாம்போது, ப்ரக்ருதவிஷயம் சில மதங்களில் ஸாவகாசமாயிருக்கையாலே விதிசாஸ்த்ர வையர்த்த்யதோஷ ப்ரஸக்தியில்லையென்றுணர்க.

22. நன்னெறி நிற்கும் மாதர்கள் நாபிதன்கையிலே தலையைக் கொடுப்பதென்னும் விஷயம் நினைவுக்கு வரும்போதெல்லாம் உடல் நடுங்குகின்றதென்று ஞானப்பிரான் வார்த்தை. உயிரொழியுங்காலமன்னுகும்போதும் மருத்துவனுடைய கரஸ்பர்சத்தையும் ஸாக்ஷாத் தாக ஸஹிக்கமாட்டாத குலஸ்த்ரீகள் ஒரு அம்பட்டப் பையல் கையிலே தமமூடுமிடத்திலும் தனியிடத்திலும் தலையைக் கொடுத்துத் தவிப்பார்களோ? பெண்டிர்க்கோ நாணமே பெருஞ்செல்வம்; முண்டநத்துக்கு வெளிமுற்றத்திலே பிறர் கண்பட உட்கார இசையார்கள்; ஏகாந்த ஸ்தலமே தேட்டமாகும். “ஹ்ருணாக்ரொநவயுதநயம் நாவிவா தாதவாடிம் நெவாபாயம் ந வகஸிவா வஹுஜீக்ஷேத காரெ” என்னு நின்றார்கள் கவிகள். முநிகளுமிங்ஙனே மொழிகின்றனர். “வ்யுதகூஜஸஜா நாஸி” இத்யாதிகள் முரசறையக்கேளாதாருண்டோ?

23. இதிஹாஸமுமொன்று கேண்மின் ; ஜமதக்நி முனிவருடைய தர்மபத்ரியான ரேணுகையானவள் தன்னுடைய பாதிவ்ரத்ய ப்ரபாவத்தாலே, நாடோறும் வெறுங்கையை வீசிக்கொண்டே நதிக்குச்சென்று அங்கு மணலையே பாணவடிவமாகவமைத்து அதிலே நீரை நிரப்பிக்கொண்டு ஆச்ரமத்துக்கு மீண்டு வருவது வழக்கம். ஒருநாள் இங்ஙனே வரும்போது, ஆகாசத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்த அழகிற்சிறந்த ஒரு கந்தர்வனுடைய நிழலை நில்த்திலே கண்டு அவ்வளவிலேயே நெஞ்சில் விகாரமடைந்து அந்த மாநலிகவ்யபிசாரத்தாலே பாதிவ்ரத்யம் குலைந்தொழிய உடனே இடுப்பிலிருந்த மணற்குடம் சூரிந்துபோக, வெறுங்கைய ளாய்க் குடிலுக்குச்சென்றனர். இவளுக்கு இங்ஙனே மாநலிகவ்யபிசார முண்டானபடியை யோகசக்ஷஸ்ஸாற் கண்டறிந்த மாமுனிவர் தக்கது செய்தார்—என்ற இதிஹாஸம் ப்ரவரித்தம். புராண புண்யஸ்தீகனின்கதியே இதுவானால் மற்றையோரைப் பற்றி வாய்திறக்கவுண்டோ வழி ? நிழல் தானே ஒரு பதிவ்ரதாஸார்வபௌமியை அப்பாடுபடுத்திற்றென்றால் தனியிடத்திலே தடவத்தடவத் தலைகுனிக்கும் தையலார் கதி என்னாங்கொல் ? “பூயஜே தாஜ்யிதி ஷெவெ வவநஸுதஸ்ய ஸ்வொதவொஜாதஃ.”

24. நநு, “ஹியாணாஜ்யுதாஃ வயுதாடிவி வெதஸஃ! வுரூஷாஹாகதஃவ்யம் வாவநம் வெவஷ்வீத்யுஜை.” என்று பூர்வோதாஹ்ருதமான வசநம் ப்ரமாணமாகில், இதில் சொல்லுகிற காரணம் வஸ்துஸ்திதியில் ஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருக்கையாலே இந்த நிஷேதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ விதவைகளை மாத்திரம் நோக்கி ஏன் அவதரிக்கவேணும் ; மற்றுள்ள ப்ராஹ்மண விதவைகளுக்கு வ்யபிசாரம் ப்ராப்தமானால் அது ஸஹ்யமோ? விசிஷ்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவ விதவைகளைமாத்திரம் நோக்கி நிஷேத சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்திக்கக் காரணமென்ன ? என்று கேட்கக்கூடும். கேண்மின் ; “விஹுஷொதிக்ரஜே ட்ணஹுயஸூம்” என்றது சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கட்குத் தெரியாமையில்லையே. “தவெஸ்யுதஃ நநுதம் வஷெஃ” என்று ஒரு அதிகாரி விசேஷத்தை நோக்கி

வேதம் சொல்லாநின்றது. இதனால், மற்றவர்களுக்கு ஸத்ய பாஷணவ்ரதம் வேண்டா வென்றதாகுமோ? விசிஷ்ய நிஷேத முள்ளவிடம்—அ திக்ரமே ப்ரத்யவாயப்ராசர்ய ப்ரகாசந பரமா மத்தனை. இங்கே இன்னமும் தோன்றும் சங்கைகளும் தத்ஸமா தானங்களும் விஸ்தரபீதியாலே விடப்பட்டன

25. இவ்விஷயங்களையும், இந்திரியங்களை அடக்கியாவது மிகவுமரிது என்பதையும் ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணர்ந்துவரும் மதாந் தரமாதர்களும் காலக்ரமேண நற்றெளிவுபெற்றுத் திருந்திவரக் காணுநின்றோம். முற்காலத்தில் சில திவ்யதேசங்களில் பெருமாள் திருவீதி யெழுந்தருளும்பாது அர்ச்சகர், ஆசார்யபுருஷரின் திருமாளிகை வாசலிலே அவர்க்கு ஸ்ரீசடகோபன் ஸாதித்து மரியாதைகள் பண்ணி அப்படியே உள்ளேகிடக்கும் அவரது தேவிகள்பாடும் போந்து மரியாதை செய்துவருகிற வழக்க மிருந்தது; இது நாளடைவில் அநர்த்தத்துக்குடலானபடியைக் கண்டு ஸ்த்ரீகளுக்கு மரியாதையெய்யும் முறைமை விலக்கப் பட்டது. அதுபோலவே அநர்த்தாவஹமான இவ்வாசாரமும் காலகதிக்கேற்ப விலகவேண்டுமென்று திருக்கோவலூர் ஸுந்தரராஜ சாஸ்திரிகள் உபந்யஸிக்கக்கேட்டோம். காலத்துக்கேற்ற கோல மென்பதுவேண்டா; நூலுக்கேற்ற கோலமென்றே கொண்டு விலக்கலாமென விடையளித்தோம். இது நிற்க.

26. மந்த்ரப்ரச்சந்தில்—“ஜா தூ விகெஸ்யுர சுவயிஷா” என்றுள்ளது. “விகெஸீஸதீ தூ உரொ ஜாவயிஷா” என்று விவாஹகாலத்தில் ஸுமங்கலியை நோக்கி ஆசாவிக்கிறவிதனில், ‘விகேசியாயக்கொண்டு மார்பிலடித்துக்கொள்ளும் வைதவ்யம் உனக்கு உண்டாகவேண்டா’ என்கையாலே வைதவ்யத்தில் முண்டநம் வித்தமென்பது ச்ருதியினாலேயே நிர்ணீதமாகிற தென்று சிலர் சொல்லவந்தார்கள். இந்த ச்ருதியிலுள்ள ‘விகேசீ’ என்ற பதத்திற்கு ‘விகீர்ணகேசா’ [விரிந்த கூந்தலையுடையவள்] என்று ஹரதத்த பாஷ்யம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கவும் இங்ஙனே மருள்கொள்வதென்னோ? “தூவ விகெஸீ—விலீண—கெஸா லு—தூ, உரொ ஜாவயிஷா—உரஜூவநம் ஜாக்ஷ—”;

தந்நிதிதம் தெ ஜாஹ்லி. ஜீவவதீஸதீ வதிமுஹே ஜீவ்யஸு
...ஐத்யாய-ஃ.” என்பது ஹரதத்த பாஷ்யபங்க்தி.

27. இன்னுஞ்சிலர் சொல்லுவார்கள் ;—ஸ்தீர்கள் கூந்த
லொழுங்கினாலேயே அழகுபெறுகிறார்கள் ; அதனாலேயே பிறரால்
காமிக்கவும் படுகிறார்கள் ; ‘கூந்தலார்’ என்றே இவர்களுக்கு
நிருபகநாமமும் வழங்குகின்றது ; இப்படிப்பட்ட கூந்தலைக் களைந்
தொழித்தால் ஸ்தீர்கள் செவ்வைப்படுவார்கள்—என்று. இதுவும்
ஒரு அபஹாஸ்யமான வார்த்தையே. முண்டநம் செய்துகொண்ட
விதவைகளெல்லாரும் குற்றமற்றிருக்கின்றனரென்றும், அங்ங
னல்லாதார் வ்யபிசரிக்கின்றனரென்றும் ஆணையிட்டுரைக்கவல்லா
ருண்டோ ?

28. ஏறுதிருவுடைய பிள்ளை பலகாலும் சொல்லுவதொன்
றுண்டு ; அதாவது, ஆண்களான நமக்கெல்லாம் தலைப்புறத்தில்
கத்திபடும்போது உடல் மயிர்க்கூச்செறிகின்றதென்பது கைகண்ட
விஷயமே. அப்போது மனம் சிறிது விகாரமுடைவதுண்டு.
மாதர்கட்கும் முண்டந ஸமயத்தில் இங்ஙனே யாமென்பதில்
தட்டுண்டோ ? ம்நோவிகாரமுமுண்டாகி இடமும் விவித்தமா
யிருந்திடப்பெறில் பிள்ளை என்சொல்லவேண்டும் ? “யந்யாக்யுதி
தந்நாவிதம் ஹ்லபொவி ஸ்வஸ்யாஜிவெசு யந்யா டஸா
வெவதனீ நாராயணா ! நாராயணா !!” என்னுமத்தனையே—
என்று.

29. புருஷர்கள் தீகைவளர்க்கும்போது ச்ருங்காரஸரணி
யில் அவ்வளவாக நெஞ்சு செல்லப்பெறுகின்றிலர் ; மழமழ
வென்று வபநம் செய்துகொண்டவுடனே ஒரு அநிர்வசநீயமான
உத்ஸாஹம் கிளரக்காண்கிறோம். ஸ்தீர்கட்கும் இங்ஙனே யாயிடு
மாகில், உறங்குவார்க்குத் துடைகுத்துமாபோலே பாதிவ்ரத்ய
ரக்ஷணத்திற்குப் பாங்குசெய்தபடி அழகிதாம்—என்று ஆமருவி
நிரைமேய்த்தவப்பன் வார்த்தை. இது நிற்க.

30. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்த திருமாலே
யில் “மேம்பொருள் போகவிட்டு” என்னும் பாட்டில் “காம்பறத்
தலைசிறைத்து உன் கடைத்தலையிருந்துவாழும், சோம்பரையுகத்தி
போலுஞ் சூழ்புனலரங்கத்தானே !” என்றருளிச் செய்யப்பட்

ள்ளது. இதில் “காம்பு அறத் தலைசிரைக்கை” யாவது நாபி தனைக்கொண்டு முண்டநம் செய்விப்பதைச் சொன்னபடியன்று. “காம்பு அற=உபாயந்தரங்களில் தனக்குண்டான தொற்று அற. தலை சிரைத்து=தன் தலையிலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி. தன் தலையில்கிடக்கிற ஸாதநாந்தரங்களின் தொற்றையறுத் தென்றபடி.” என்பது முன்னோர்களின் வியாக்கியானம். ஆகவே இதுபோலவே விதவைகளுக்குத் தலைசிரைக்கவேண்டுமென்றதும் அபிமாநமடங்கி யிருக்கவேண்டு மென்றபடியாமத்தனை—என்று போரேற்றுப்பின்னை நிர்வஹிக்கும் புடை. அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலேயே “தலைமயிராகிறதுதான் அபிமாந ஹேதுவிதே; கோமுற்றவர் தண்டிக்குமிடத்தில் தலையைச் சிரைக்கிறது அபிமாநத்தைப் போக்குகிறபடி யாய்த்து. ஏகாந்தியாயும் ஸந்ந்யாஸியாயும் வபநம்பண்ணுகிறது தன்னபிமாநத்தைத் தானே போக்குகிறபடி. தண்டமுகத்தாலே பிறரபிமாநத்தைப் போக்குவதும் இம்முகத்தாலே; ஸ்வாபிமாநத்தைப் போக்குவதும் இம்முகத்தாலேயிதே.” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே தலையைச்சிரைப்ப தென்பது அஹங்காரங்கழியவேண்டுவார்க்குத்தக்க தண்டனையே; இது விதவைகட்குப் பரபுருஷ ஸ்பர்சமின்றியே வடிக்குமாகில் பாங்காகலாமென்று பட்டர்பிரான் பணிக்கும்.

31. முன்னே உதாஹரித்த “ஸூக்ஷ்மக்ஷாரம் வியவாநாந்தா ஸிரொஜாக்ரம் ஸுஷாஸ்யஜ்ஜி ஜாவிரிஜாலி ஸிவாவஜ்ஜிநு தவஹியிஹ்வெக” என்ற பராசர ஸம்ஹிதா வசநத்தின் பொருள் யாதென்று விமர்சிப்போம். ‘விதவைகள் முதல்முதலாகத் தலைமுழுவதையும் முண்டநம்செய்து விடக்கடவர்கள்; பிறகு மாதந்தோறும் குடுமியளவுமாத்திரம் விட்டுவிட்டு மற்றதை வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பது விசேஷவிதி; மற்ற விதிகளெல்லாம் பொதுவானவை’ என்பதாகப் பொருள்தேறுகின்றது. அல்லது, முதலிலேயே குடுமியைவத்து மற்ற மயிர்களைச் சிரைத்து விடவேண்டும், இப்படி பிரதிமாதமும் (புருஷர்களைப்போலவே குடுமியைவிட்டு) விதவைகள் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்—என்றாவது பொருள்தேறும். இவ்வாசாரம் எந்ததேசத்தில் நடைபெறுகின்றதோ அறியோம். எடுத்த ச்லோகத்திற்கு இங்ஙனன்றி

வேறு பொருளில்லையே. உண்டாகிற் கூறுமின் கூர்மதியீர். அச்சப்புத்தகங்களில் எத்தனையோ கேஷாபங்களுண்டாயிருக்கின்றனவென்பது மாத்திரமேயல்ல; அதுஷ்டாநத்தில் உபயுக்தமாகாத சில விஷயங்களும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளனவென்று குறிக்கொள்ளவேணும்.

32. ஸுமங்கலிகள் ப்ரஸவந்தோறும் முண்டநம் செய்து கொள்ளவேணுமென்று ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லியிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறீர்களோ? பாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி வ்யாக்யாநத்திலே விஜ்ஞாநேச்வரரும் அப்படிப்பட்ட வசநங்களை உதாஹரித்து ‘இவ்விஷயம் அதுஷ்டாநத்தி வில்லையாகையால் யுகாந்தர விஷயமாகக்கடவது’ என்றுரைத்து வைத்தார்.

33. இக்கலியுகத்துக்கென்றெடுத்த பராசர ஸ்மிருதியில் மூன்றாமத்யயத்தின் முதல்ச்லோகத்தைக் காண்மின்; “ஐதஸ்யுஷ்டிம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஜநநெ ஜானெ தயா | ஐநகுபெண ஸுயுகி ப்ராஹ்ணாஃ ப்ரெதஸுபுககெ.” என்று பொதுவாக ப்ராஹ்மணர்க்குச் சாவு தீட்டு மூன்றுநாளையுள்ளதாகச் சொல்லிவைத்தார். ஜநநாசௌசம் மாத்திரம் பத்துநாளுண்டு என்று நான்காம் ச்லோகத்தில் சொல்லிவைத்தார். அந்த ஜநநாசௌசமும் அக்ரிமாயும் ச்ரோத்ரியயுமுள்ள ப்ராஹ்மணனுக்கு ஒரேநாளென்றும், கேவலம் வேதாத்யயநம்மாத்திரம் பண்ணின அந்தணனுக்கு மூன்றுநாள் தீட்டென்றும், அக்ரிகார்யமும் அத்யயநமுமில்லாத ஸாமான்யர்கட்கே பத்துநாள் தீட்டென்றும் ஐந்தாம் ச்லோகத்தில் சொல்லிவைத்தார். இவ்வளவையேகொண்டு அதுஷ்டாநங்களை மாற்றிக்கொள்ள முடியுமோ? மற்றுமுள்ள மஹர்ஷிகளின் வசநங்களையும் இணக்கி நோக்கி இவற்றுக்கெல்லாம் வேறு தாத்பர்யங்கல்பித்து மாதவாசார்ய ப்ரப்ருதிகள் நிர்வஹித்தார்கள். ஆகையாலே ஒரு மூலையில் ஒன்றிரண்டு வசநங்களைக்கண்டு கொக்கரிக்கலாகாது; எந்த அதிகாரியை நோக்கி இந்த சாஸ்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றென்று ஆராய்ந்துபார்த்து நிஷ்கர்ஷிக்கவேணும். ப்ரமாணந்தர ஸஹஸ்ர ஸஹக்ருதர்களாய்க்கொண்டு ஆராய்வார்க்கே சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷம் பிறக்க விரகுண்டு.

34. மற்றொன்றுக்கேண்மின் ; — “ வடிஜம்முவிவிஜெஹிஃ உரொவிந்யஜ்ஜகக்ஷரம் ” என்னும் ப்ரமாணம் கேட்டிருப்பீர்களே. இதில், சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு விரலையறுத்துத்தரவேணுமென்று சொல்லிற்று. இவ்விஷயத்தை ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் ஆராயத் தொடங்கின தேசிகன்—“ நவ சும்முவிவிஜெஹிஸ்யாவி பூஸம்மஃ; தஸ்ய சுநநுஷாநநிரஜ்ஜுதாஃ । ஸவ்-பெஸவதி-ஹிரநநுஷாநம் ஷுநி-ஸ்யபிதிவெசு, யயாஹிஷிநிர-பவணரிகு-லெஸ்யவ வகுவகாஃ. சுந்யாசதிபூஸம்மாஃ; வ்யாஹிஷி-பெஸ்யாநுஹிபூஸம்மாஃ.” என்றருளிச் செய்துவைத்தார்; அங்குளிவிச்சேதம் பண்ணவேணுமென்று சாஸ்த்ரமிருந்தாலும் (ஆத்மஹிம்ஸாருபமான விதற்கு) அநுஷ்டாநமில்லாமையினாலே இது பரிக்ராஹ்யமன்று என்றார். அவ்வளவோடும் நில்லாமல் “யஜிதஸ்யாபுநுஷாநம் க்ஷிக்ஷஸ்யாஃ ததஜ்ஜஸ்யாவி ந்யாயஸ்யா ஷுபாபெயபூதஜெவஸ்யாஃ.” என்றும் சொல்லிவைத்தார். அதாவது—அங்குளிவிச்சேதம் பண்ணுகிற அநுஷ்டாநம் என்கே யாவது காணப்படில் அதையும் பரிக்ரஹிக்கவேண்டியதே என்றார். இத்தால்—அநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமேயன்றி சாஸ்த்ரஸத்தாமாத்ரம் ப்ரமாணமன்றென்பது காட்டப்பட்டது. அங்குளிவிச்சேதம் பண்ணும்படி சாஸ்த்ரமிருப்பதால் அதை நாம் பரிக்ரஹித்தே யாகவேணுமென்று ஸமர்த்திக்க முன்வந்திலரே தேசிகன். “யஜி-ஜ்ஜஸ்யாவி-பூஜாணம்” என்று கொண்டார்த்தனை.

35. திருப்பாவையில் “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டு வன கேட்டியேல்” என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியான முரைத்தரு ளின் பூருவர்களும்—“யாதொன்றை யாதொன்றைச் ச்ரேஷ்டர்கள் ஆசரித்தார்கள், யாதொரு அளவு செய்தார்கள், அவ்வளவு லோக மநுவர்த்திக்குமென்று சிஷ்டாசாரமே ஸ்திர ப்ரமாணமென்று தேர்த்தட்டிலே நின்று சொன்ன நீ எங்களைக் கண்டவாறே மற்ற தாயோ? சாஸ்த்ரம் விதித்ததேயாகிலும் ச்ரேஷ்டரநுஷ்டான மில்லாத விடத்தில் தவிர்க்கண்டறியாயோ?” என்றருளிச்செய்து வைத்தார்கள்.

36. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்;—சாஸ்த்ரத்தைப் புறக்கணித்து அநுஷ்டாநத்தைக்கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள்

நிர்ணயிப்பதென்று கொண்டால், முர்க்கர்களான பலர்கூடி ஸ்வச் சந்தமாக ஒன்றை அநுஷ்டித்துவர, அநுவுமெல்லாம் அநுஷ்டாநமென்று உபாதேயமாய் விடாதா? அன்றியும், விதவாமுண்டநத்திலேயே சிஷ்டாநுஷ்டாநம் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுதலால் அநுஷ்டாநத்தை ஆதரிக்கிற வழியிலும் முண்டந பக்ஷத்திற்கேயன்றோ ப்ரமாண்யம் புலப்படும்—என்று;—இதற்குச் சொல்லுகிறோம் கேண்மின்;—

37. “தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்” என்றும் “மேலையார் செய்வனகள்” என்றும் சொல்லிற்றேயன்றித் தாந்தோன்றிகளின் அநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமென்றதில்லை. “வியயஸு வெஷிகா: தஜீயமஹீரஜநொநுவாரிணம்” என்கிறபடியே சிஷ்டாநுஷ்டாநங்களை சாஸ்த்ர ப்ரமாணங்களும் அடியொற்றியே நிற்கும். சிலவற்றுக்கு ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதியில்லாவிட்டாலும் அநுஷ்டாநத்தைக்கொண்டு மூலப்ரமாணத்தை அதுமிக்க வேணுமென்றும் மீமாம்ஸகர் சொல்லிவைத்தார்கள். அப்படிப்பட்ட மஹான்களுடைய அநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமாகுமேயன்றி ஸ்வச்சந்தசாரிகளின் அநுஷ்டாநமெல்லாம் ப்ரமாணமாகாது. அங்ஙனாகில், கேவல ப்ராஹ்மணர்களின் ப்ராயிகாசாரமாகிய நவெஸ்யூஹிஷ நாதிகள் ப்ரமாணமாக வேண்டிவரும்.

38. இனி, விதவாமுண்டநபக்ஷத்திலேயே சிஷ்டாநுஷ்டாந ப்ராசர்யமுள்ளதென்ற விஷயம் ஆராய்வோம். அதிகாரிபேதேந சாஸ்த்ரமும் பிந்நபிந்நமாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல்லாயிரம் ச்ருதி ஸ்மிருதி ப்ரமாணங்களாலே ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணம், ச்வேதம்ருத்திகாதாரணம், தப்தசக்ராங்கநம் முதலியன ஸ்பஷ்டப்ரதிபந்நமாயிருக்கவும் பஸ்கோடிக் கணக்கான ப்ராஹ்மணர்கள் அவற்றை அநாதரித்து ஸ்வஸமயமே கொண்டாடக் காண்கிறோம். “கூலிநிவெஸவஸீக்யுத வெதவாஹ்மஹிஷாஜிவி வஸஹவதி ஹரி:” என்று பரஸ்பரம் இகழ்ந்துகொண்டு காலங்கழியாரின் றோம். தப்தசக்ராங்கநத்திற்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார்யர்கள் நெடுநாளாகவே உதாஹரித்துவருகிற பல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களை மதாந்தரஸ்தர்களான வைதிகர்கள் அறியார்களோ? அவர்கள் காட்டுகிற ப்ரமாணங்களைத்தான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார்யர்கள்

அறியார்களோ? எல்லாமிருந்தும் அநாதியாகவே அதிகாரிபேத நிபந்தனமான ஸம்ப்ரதாய பேதங்கள் ஏற்பட்டு அதுஷ்டாந பேதங்களும் நிகழ்வனவாயின. எந்த அதுஷ்டாநத்தில் அதுஷ்டாந்ருபாஹுன்ய மிருக்கிறதோ அதுவே உபாதேயமென்று கொள்வது விவேகிகளின் பணியாகாது. அத்வைதிகளை அசிஷ்டர்களென்று த்வைதிகளும், த்வைதிகளை அசிஷ்டரென்று அத்வைதிகளும் இருவகுப்பினரையும் அசிஷ்டர்களென்று விசிஷ்டாத்வைதிகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அசிஷ்டரென்று மற்றையோரும், தென்கலையாரை அசிஷ்டரென்று வடகலையாரும், வடகலையாரை அசிஷ்டரென்று தென்கலையாரும், மடத்தாரை அசிஷ்டரென்று முரித்ரயத்தாரும், முரித்ரயத்தாரை அசிஷ்டரென்று மடத்தாரும் இழித்துரைத்துப் போருமிக்காலத்தில் ஸர்வாப்யுபகத சிஷ்டர்களாக யாரும் வெளிவர முடியாது. அவரவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயங்களில் அவரவர்கள் சிஷ்டரென்று அபிமாநிப்பது அநவத்யமாம்.

39. அநாதியாக நிகழ்ந்துவரும் மதக் கோட்பாடுகளை வேறு படுத்த முயல்வதும் பழிப்பதும் பாங்கன்று. 1. “வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால் பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி, அவையவைதோறு அணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய் இணங்கு நின்னோரையில்லாய்!” என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலைப் பேணும் பெரியோர் எதிலும் உவந்தேயிருப்பர்.

40. இப்படி யிருப்பதற்குக் காரணமேதென்னில்; உலகிலுள்ள மனிதரனைவரும் ஒரே விதமான குணத்தையும் ருசியையுமுடையரல்லர். அவரவர்களுடைய குணத்துக் கேற்பவும் ருசிக் கேற்பவும் விதிநிஷேதங்களைப் பற்றவேண்டி யிருக்கின்றது. உப்பு தின்பவனைப் பார்த்து வெல்லம் தின்பவன் இகழலாகாது; வெல்லம் தின்பவனைப் பார்த்து அமுதமுண்பவன் இகழலாகாது. அவரவருடைய அதிகாரத்திற்கு அவையவை தகுந்தவையென்று கொள்ள ப்ராப்தம். ஆனாலும், ‘அதைவிட இது நிக்ருஷ்டம், இதைவிட அது உத்க்ருஷ்டம்’ என்கிற உணர்ச்சி விவேகிகட்கு அவர்ஜநீயமாகையால் நிக்ருஷ்டத்தைவிட்டு உத்க்ருஷ்டத்தைப்

பற்ற விரும்புதல் அழகியதே. தனியிடந் தேடிவந்து நாடிதன் கையிலே தலையைத் தந்து தமோறிப்போவதிற் காட்டிலும் அஃ தொன்றைத் தள்ளி மற்றபடியுள்ள விதவா தர்மங்களைப் பரிபால நம் செய்வது போதுமென்று கொள்வாருடைய அதுஷ்டாநம் அழகியதாகையால் இதனையே பலரும் விரும்பிப்போருவது நன்று.

41. சாஸ்திரிகளின் வியாஸத்தில் “ விதவையான ஸ்த்ரீக ளுக்கு சிகைபை விஸர்ஜனம் செய்வதென்பது புராதனமும் நன்மை யைத் தரத்தக்கதுமான அதுஷ்டானமென்று நிச்சயிக்கவேண்டி யிருக்கிறது; இவ்வழக்கத்தை நவீன இந்திய ஸமுஹத்தார்கள் சென்ற சுமார் நாற்பது வருஷ காலமாக நிந்தித்து வருகிறார்கள் ” என்று காண்கிறது. விதவாகேச விஸர்ஜநாசாரம் சில வகுப்பின ரில் தொன்றுதொட்டே வருகின்றதென்பதை மறுப்போமல் லோம் இவ்வாசாரம் நன்மையைத் தரத்தக்கதென்றது மாத்திரம் விபரீத லக்ஷணையாகநிற்கும். எப்படி யிருந்தாலும் அவ்வாசாரத் தைப் பழிப்பது யார்க்கும் தகுதியன்று. விதவாகேச விஸர்ஜநம் செய்யாமையென்னுமேநாசாரமும் பலவகுப்பினர்பால் தொன்று தொட்டே வருதலால் அதனைப் பழிப்பவர்களுக்கு விடையளிக் கும் மாத்திரத்தால் முண்டநாசாரத்தைப் பழிப்பதாக மொழிதல் அழகன்று. * நவ்நிரந்தா ந்யாயமு மொன்றுண்டு காணும்.

42. கீழ்ப்படியில் நின்றும் மேற்படிக்கு ஏறவேணுமென்றே பலரும் பாரிப்பார்கள். உத்துங்க ஸ்திதியைவிட்டு நிஹீந ஸ்தி திக்கு வரவேணுமென்று ஆரும் விரும்பார்கள். இதுவரையில் நாம் உபபாதித்துவந்த விஷயங்களை நன்கு புந்தியிற் கொள்ளு மவர்கள் முண்டநாதுஷ்டாநமே உத்துங்க ஸ்திதியென்று நெஞ் சால் நினைக்கவுங் கூசவர்களென்பது திண்ணம். ஆனால் நமது சாஸ்த்ரிகள் “ வியவாகவரீஷெநா உத-ஸ்யூய ஜாயதெ । ஸிரவொவபநம் தஸூதாய-ஃ வியவயாஸஹா || ” என்று நிர் ணயவலிந்து முதலியவற்றில் உதாஹ்ருதமான வசநத்தை உறுதி யாகப் பற்றினவராகையாலே, ‘ முண்டநாதுஷ்டாநம் ப்ரமாண வலித்தமாதலால் அதுவே உத்துங்க ஸ்திதி ’ யென்று நினைத்திருக் கக்கூடும். அவருடை நினைவை நாம் பழிப்போமல்லோம். ஆனால், மேற்குறித்த வசநம் நிர்ணயவலிந்துவில் எவ்விடத்திலுதாஹரிக்

கப்பட்டுள்ளதோ அவ்விடத்திலேயே (முன்பக்கத்தில்) “ஸ்த்ரீணா மந்வாரோஹணம்” என்ற தலைப்பின்கீழ் கணவனோடுகூட அது மரணம் பண்ணியே தீரவேண்டுமென்று பல வசநங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதையும் சாஸ்த்ரிகள் நோக்கவேணும். அதில், “நஜ்யெத ஸஜிஹதா ஸ்ராஹணீ ஸொககஸித்தா, நஸுஹம திரோவொதி ராணாஜாதவா திநீ||” என்ற வ்யாக்ர பாதவசநத்தைக் காட்டி இதனால் அதுமரணம் நிஷேதிக்கப்படுகின்றதேயென்று சங்கித்து, தனிப்பட்ட சிதையில் ஏறக்கூடா தென்று அதற்குத் தாத்பர்யமேயன்றி வேறில்லை என்று ஸமா தாநஞ்சொல்லி ப்ராஹ்மண ஸ்த்ரீகள் அதுமரணம் பண்ணியே தீரவேண்டுமென்று திண்ணிதாகவே ஸ்தாபித்தார். அதற்குமேல் “சுழிவ்வெஸாஸகூளதௌ” என்று தொடங்கிச் சொல்லுமடை விலே “வியவாகவரீஷநு:” இத்யாதி வசநத்தை உதாஹரித் திருக்கிறார். ஆகவே நிர்ணயவலிந்துகாரருடைய தாத்பர்யம்—‘அது மரணம் பண்ணவேண்டியது முக்யபக்ஷம்; அதில் அசக்தர்கள் முண்டநம் செய்துகொண்டு நியமங்களுடனே யிருக்கவேண்டும்’ என்பதாகத் தேறுகிறது. இதனை ஸாரதம் சாஸ்த்ரநிஷ்டர்கள் யுக்தமென்று கொள்ளார்கள். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்த்ரீகளுக்கு அது மரணமே கூடாது என்கிற நிஷ்க்ருஷ்ட வார்த்தை விஜ்ஞானேச்வ ராதிகளுடைய வாக்கில்போலே இவருடைய வாக்கில் வரவில்லை. “ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கு அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது” என்றுப்போலே அந்வாரோஹணவர் ஜநம் அசக்திப்ரயுக்தமன்று; ஸ்வரூபவிரோத ப்ரயுக்தம் என்று நன்கு சொல்லவேண்டியிருக்க, நிர்ணயவலிந்துகாரர் அது சொல் லிற்றிலர். ஆகையாலே இவர் கேவல ப்ராஹ்மண ஸ்த்ரீகளின் தர்மங்களைச் சொல்லவந்தவரேயன்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீகளின் தர்மங்களைச் சொல்லவந்தவரல்லரென்பது நன்கு விளங்கிற்று.

43. சுதே டிவ்யெயம் || நிர்ணயவலிந்து முதலிய நிபந்தநங் களை யெழுதினவர் மஹர்ஷியல்லர். நம்மைப்போலவே ப்ரமப்ர மாதவிப்ரலிப்பைகளுக்குக் கொள்கலமானவர்களேயாவர். ஆனால் அவர்கள் நம்மைவிட அதிசயித்த ஜ்ஞாதாக்கள் என்பதை

மறுப்போமல்லோம். அவ்வளவு கொண்டே அவர்கள் சொல்
 விற்பெல்லாம் ஸர்வோபஜீவ்யமென்பதில்லை. வைதிகஸார்வபௌம
 ரென்று ப்ரவரித்தரான தோழப்பர் ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்ரேஸரரா
 யிருந்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் அவருடைய நிர்ணயங்களை
 ஸாகல்யேந ஆதரிக்கிறார்களென்பதில்லை அவர்தாம் ஸ்ம்ருதிரத்நாக
 ரத்தில் ஆஹ்நிகப்ரகரணத்தில், “யதௌ ஸ்ரீவிஷ்ணு^ஸவாராணே—
 ‘ஸௌவிக்ஷுயா^ஸஸூதஃ வரியாயாஜீரம் ஸௌ^ஸ। தெஷா
 ஜெவஹி தீயெ^ஸந கௌ^ஸபா^ஸடா^ஸடி^ஸகதவ^ஸண^ஸ’ ஐதி; தடிஸகூ
 விஷயம்। ‘ஸூதஸூ^ஸடி^ஸவாஸா^ஸ சுஜீ^ஸஸவ^ஸ’ ஐதி விஸெஷா
 லியாநாக். மஹஸூ^ஸநவிஷய^ஸவா^ஸ தஜீ^ஸந^ஸதி^ஸந^ஸ விஸாய^ஸ.”
 என்றெழுதி வைத்ததை அபிநந்திக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
 ஜி^ஸம^ஸரே. ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரபரமான வசநத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ண
 வர்தாமே அந்யபரமாக்குகிறார் காண்மின். இங்ஙனே பலவுள.
 ஆர்ஷ வசநங்களில் ந்யாயஸஞ்சாரம்பண்ணி அர்த்தசிஷைப்பண்ணு
 வதில் நிபந்தநகாரர்களுக்குள்ள அதிகாரம் நமக்கும் அவ்யாஹதம்.
 ஆனபின்பு “வியவாக்ஷஸீ^ஸஷந்” இத்யாதி வசநங்களுக்கு நாம்
 கிழே யுதாஹரித்த வஷிஷ்டாதி வசநங்களுக்கிணங்கப் பொருள்
 கொள்ளப் புகுமளவில், இவையெல்லாம் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரமாய்
 முமுகூ^ஸலிந்ந^ஸ வு^ஸகூ^ஸ ஸ்த்ரீ^ஸமாத்ரபரமாய் ஒதுங்கும்.
 இப்படிக்கே ந்யாயஸஹகாரமுமுள்ளது

44. “ஐஜியாணாஜியு^ஸதாஜு^ஸதா^ஸடி^ஸவி^ஸ வெதஸ^ஸ। வு^ஸரா^ஸ
 ஷா^ஸனாகத^ஸவ்ய^ஸ வா^ஸபந^ஸ வெ^ஸஷ^ஸலீ^ஸ து^ஸஜெ^ஸக^ஸ.” என்கிற
 விசேஷவசநத்தை ட்ரதிபக்ஷிகளும் அங்கீகரித்து, இது அப்ராஹ்
 மண வைஷ்ணவ விதவாமாத்ரபரமென்று ஒதுக்கவேண்டுமென்றார்
 கள். இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதோ அறிகின்றிலோம்.
 இங்ஙனையாகில் வைஷ்ணவ பதத்தைப் புரஸ்கரித்து விதிக்கப்பட்
 டுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணதிகளும் அப்ராஹ்மண வைஷ்ணவ
 மாத்ரோபஜீவ்யமாக ப்ரஸங்கிக்கும்

45. நமது சாஸ்திரிகளும் நிர்ணயவலிந்து முதலிய நிபந்தநங்
 களை முழுதும் ஆராய்வரேல் அதில் அநுஷ்டானோபயுக்தமாக
 வுள்ளதும் ஸ்வோபஜீவ்யமாக வுள்ளதும் அதிஸ்வல்ப பாகமே
 யென்று தெளிந்துகொள்வர்.

46. பெரும்பாலும் தென்னாட்டில், ப்ராஹ்மண ஜாதியில் ஒரு வகுப்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவ விதவைகள் தவிர மற்று எந்த விதவைகளும் முண்டநம் செய்யாதிருக்கக் காணவில்லை; அந்த சில விதவைகளுக்கு மாத்திரமேயோ முமுக்ஷுத்வமுள்ளது; மற்றை வகுப்பினரான விதவைகளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவிகள் தானே; அவர்களும் முமுக்ஷுக்களா யிருக்கலாமன்றோ; அவர்கள் மாத்திரம் ஸ்வாதிகாரவிருத்தமாக ஏன் முண்டநம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்? என்று பலர் கேட்கக்கூடும். இதற்கு நாம் உண்மையான உத்தரமுரைக்கப் புகுவோமாகில் “யதார்த்தவாதீ பஹுஜநத்வேஷீ” என்ற ஸோகோக்திக்கு இலக்காவோம். ஆயினும் “சொன்னால் விரோதமிதுவாகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினே” என்ற கணக்கிலே சொல்லித் தீருகிறோம்.

47. திருமலைமால் திருமணியாய்ச் சிறக்கவந்தவாரியர் தர்சநப்ரவர்த்தகராக எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் புறமதத்தவர்களை யும் திருத்திப் பணிகொண்டார். அங்ஙனே திருத்தப்பட்ட மதாந்தரஸ்தர்கள் விசிஷ்டாத்வைத ஸம்ப்ரதாயத்திலே வந்து புகும்போது, “நெடுநாளாக வேற்றுமைப்பட்டிருந்த இவர்கள் இன்று வந்து புகுந்த மாத்திரமேகொண்டு இவர்களோடு புரையறக் கலந்துகொள்வது பாங்கல்ல; இப்போதே இவர்களுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவைகார்திகமான ஸாரதம சாஸ்தாரார்த்தங்களையும் ஸாரதமாதுஷ்டாநங்களையும் நாம் கற்பிக்கலாகாது; அநாதி வாஸநையானது அல்பகாலத்தில் அழியாதாகையால் விளம்பித்தே இவர்கள் நிஷ்க்ருஷ்ட ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களாகவேணும்; அது காறும் இவர்களுடைய வேற்றுமை விளங்கும்படி பண்ணி வைப்போம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அடையாளந் தெரிவதற்காகவே சிறிது மூற்பாடான ஊர்தவபுண்டரஸநிவேசத்தை அவர்களுக்கு நியமித்து முன்னைய ஆசாரங்கள் சிலவற்றையும் விடாதே பற்றியிருக்கும்படி நியமித்து பூயாநபூதிதஞ்ஞாயிதங்களை மாத்திரம் முக்கியமாகக் கைப்பற்ற வுபதேசித்து எம்பெருமானார் தர்சநத்திலே நிஷ்டையைப் பிறப்பித்துப் புனிதராக்கினரென்று ஆர்யவ்ருத்தர் அருளிச்செய்து போருவர். அன்னவர்களுடைய பரம்பரையிலே இன்னமும் அருளிச்செயல் குடிபுகக் கூசுகை

யாலே ஆசாராநுவருத்தியும் அடியறாதே அங்ஙனே வாராநின்
றது. “ஸாடி-மொஹொக்ய விவாஹவொதொஷ்யாதீயபெஹை
தநுதெஸு தாவம்” என்றற்போலே அதுகரிக்க விரும்பியோ,
அல்லது ‘ஏகதேசிகள் மாத்திரம் கரும்பு தின்று கனிக்கின்றார்
களே!’ என்று கொண்ட. பொருமையினால் அதற்கொரு பங்கம்
விளைத்திடவேணுமென்னும் நசையினாலே தங்கட்கும் அருளிச்
செயலிலே ஆதரமுண்டென்று சிலகாலமாகக் காட்டிக்கொள்ள
ஆங்காங்கு முயன்றும் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் கனியப் பெருமையி
னால் நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ நிலைமை இன்றளவும் நேராமை
யாலே கேவலப்ராஹ்மணர்களின் அநுஷ்டானமே அவிச்சிந்ந
மாக விளங்கி வருகின்றதென்று விளக்கொளிப்பிள்ளை உபந்யஸிப்
பர். வஸ்துஸ்திதியை ஸர்வஸாக்ஷி யொருவனே அறிவன்.

48. யாருடைய அநுஷ்டானம் எங்ஙனே யிருக்கிலென்?
எந்த ஸம்ருதிகள் எங்ஙனே உரைக்கிலென்? அபாயங்கட்கிட
மான பரபுருஷ ஸம்பந்தத்தை ஸஹித்துத் தீரவேண்டிய விதவாவ
பநாசாரம் சிஷ்டகோஷ்ட பஹிஷ்டமாகவேணுமென்று திருவுள்
ளம்பற்றின நாதயாமுநயதிவராத்யாசார்யர்களின் வரம்பிலே நிற
போழுக்கு வருவதொரு அவத்யலேசமுமில்லையென்று மகிழ்ந்து
நிற்போம். ஆனால், இவ்வநுஷ்டானமே உலகமெங்கும் பரவ
வேணுமென்று சிலர் ப்ரவசநம் செய்வது தகுதியன்று. “வ்யவ
ஸாயமில்லாதவனுக்கு இதிலர்வயம் ஆமத்தில் போஜநம்போலே”
என்ற பிள்ளை யுலகாசிரியரின் ஸ்ரீஸூக்தியைக் குறிக்கொள்ள
வேணும். ஆசாரத்துக்கு அடி அதிகாரம். அதிகாரத்துக்கு அடி
அத்யவஸாயம். அத்யவஸாயத்துக்கடி ஆராய்ச்சி. ஆராய்ச்சிக்
கடி ஆசார்யகடாஷ்டம். ஆசார்ய கடாஷ்டத்துக்கடி ஆழ்வார் திரு
வருள். அதுதான் வாய்த்ததாகில் அநுஷ்டான வைலக்ஷண்யம்
தன்னடையே வாய்க்கும்.

49. ஸந்நிஹித காலத்தில், ஸ்ரீமத் பிரதிவாதிபயங்கரம் அநந்
தாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீமத் கோவர்த்தநம் ரங்காசார்ய ஸ்வாமி ப்ரப்
ருதிகள் திக்விஜயஞ்செய்து பல மதங்களினின்றும் பல ஜாதிகளில்
நின்றும் பல்லாயிரம் பேர்களைத் திருத்தி ஸ்ரீ வைஷ்ணவதர்சநத்
தில் புகுவித்தார்களெனினும் பழைய ஆசாராநுவருத்தி மாத்திரந்
அடியறாதிருக்கும்படியை நாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றோமன்றோ.
இன்னமும், கீழநாமக்காரர்களென்று சில ப்ராஹ்மணர்கள் ச்வே

தம்ருத்திகையில் ஊர்தவபுண்டரதாரிகளாகவே யிருந்துவைத்தும் ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களில் ஸாமான்ய வைஷ்ணவர்களின் நிலைமையிலும் நிலலாதிருக்கும்படியையும் ப்ரத்யக்ஷியா நின்றோம். ஆகவே, பிறருடைய அதுஷ்டாநங்களை யாராய்ந்து நமக்கொரு பணியில்லை. சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்ந்த கொள்கை என்னவென்று விமர்சிப்பதே நமக்குப் பணியாம்.

50. மூலப்ரமாணமான வேதங்களிலுள்ள விதிநிஷேதங்களை நாம் ஆராயப்புகுவோமாயின் அவை விசித்திரமாயிருக்கும். ஸ்தாலீ புலாகநீதியாய் ஒன்று காட்டுவோம்; தைத்திரீய ப்ராஹ்மணத்தில் [மூன்றாம் அஷ்டகம்-இரண்டாம் ப்ரச்நத்தில்] மொஹொ ஹபுக்ராணத்தில் “நஜாஸுவாஸுண ஐஹுஸு” என்று முதலிலே நிஷேதித்து நாலேந்துவாக்யம் கடந்தவுடனே “கூரெவ ஜாஸுவாஸுண ஐஹுஸு” என்றோகிற்று. மற்றும் அவ் விடத்தில் தானே “ஸுபிஹுஸுணவ நஐஹுஸு” என்று டோஹ நஸாமான்யவிஷயமாக ஒதி, மேலே “சுபிஹுஸுணவ நஐஹுஸு ஹுபிஹுஸு” என்று க்வாசித்தவிஷயமாக முடித்தது. இதில் பூர்வ வாக்யம் பூர்வபக்ஷ ப்ரதிபாதக வாக்யமென்றும் பிந்தின வாக்யம் வலித்தாந்த வாக்யமென்றும் வித்யாரண்யர்கருதி பர்ஷ்யமிட்டனர். அங்ஙனன்றிக்கே இவையிரண்டும் தனித்தனியே பக்ஷாந்தர மென்று கருதினர் பட்டபாஸ்கார். இங்ஙனே பலவிடங்க ளுண்டு. இவ்வண்ணமாகவே சாஸ்த்ரங்களிற் காணப்படுகிற ப்ரக்ருதவிஷய விதிநிஷேதங்களையும் பூர்வபக்ஷ வலித்தாந்தங் களாகவோ ப்ரத்யேக பக்ஷாந்த்ரங்களாகவோ நெடுநாளேக்கு முன் னமேயுள்ள மஹான்கள் அபிப்ராயப்பட்டு இரண்டு மார்க்கங்களையும் இந்நிலவுலகத்திலே பரவவைத்தனர். “ஸுபிஹுஸு தக்ஷம் நிஹிதம் ஹுஹாயாம்” என்றபடி தர்மஸூக்ஷ்மங்கள் எங்கேயோ முமுஞ்சுகளிற் பதிந்துகிடக்கின்றன. அங்ஙனே கிடக்கும்போது நமது சாஸ்திரிகள் ஒரு ச்லோகத்தைப் பற்றிக்கொண்டு தர்மா தர்ம நிர்ணயம் பண்ண முற்படுதல் விஸ்மயநீயமேயாம்.

—❧ உபஸம்ஹாரம். ❧—

“ஹிதஸு மகிஸிநுநீயா” என்ற கணக்கிலே, ஏற்கனவே யுள்ள விதவாமுண்டநாதுஷ்டாநத்திற்கு ஒரு உபபத்தி சொல்லி விடுதல்மாத்திரமே நம் சாஸ்திரிகளவர்களுக்கு விவக்ஷிதமாகில்

அதனை யாம் அபிரந்திக்கின்றோம். ‘அந்த ஆசாரந்தவிர மற்றைப் படியான ஆசாரம் சாஸ்த்ரவிருத்தம்’ என்று கண்டிப்பது விவகிதமாகில், அப்போதைக்கு, நாமுரைத்தவித்தனையும் போராது. இங்குச்சொன்ன பரப்பெல்லாம் கடலிலே குளப்படிமாத்ரமாம். தூற்கடலில் ஆழமுழ்கி அரியபெரிய ரத்நங்களைக்கண்டெடுத்து உபகரித்தருளின தென்னாசார்யர்களின் கொள்கைத்தத்துவங்கள் மற்றையோர்க்கு அல்பமும் அவகாவிக்கமாட்டாதவை. ஸ்ரீ வசந பூஷண திவ்யசாஸ்த்ரத்தில் “விஹிதலோமம் நிஷித்தலொமச் போலே லோகவிருத்தமுமன்று, நாகவேதுவுமன்று; ஆயிருக்கம செய்தே ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்ட மர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமாயிருக்கையாலே த்யாஜ்யம்; போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்” என்றருளிச்செய்தவர்த்தம் யதாச்ருத க்ரஹிகளுக்குச் சிறிதேனும் ருசிக்குமோ? இதுபோலவே மற்றும் பல அர்த்தநிசேஷங்களும் அநுஷ்டான நிசேஷங்களும் ஸாரத ம்ரிஷ்டர்க்கே ஐகாந்திகமென்றுகொண்டு மற்றையோர் இவற்றிலே புகுந்து குசோத்யங்கள் பண்ண நினையாதே உதாவித்திருக்கை உசிதம். “ஹிஷ்டஹதவ்ய ஜுஹொணாஹிவாதஃ” என்றப்போலே இவ்விஷயத்திலே நாம் இவ்வளவு ப்ரயாஸங்கொண்டு வாக்வயஞ் செய்ததற்கு அதுசயித்து இவ்வளவிலே தலைக்கட்டுகிறோம்.

“ஜுஹொணஸூஹயெசு” என்றதை யடியொற்றி இனிதாகவொன்று சொல்லி முடிப்போம். விதவைகளுக்கு முண்டநம் செய்கையும் செய்யாமையுமாகிய இவ்விருவகை யநுஷ்டானங்களும் சிஷ்ட ச்ரேஷ்டர்களின் பரம்பரைகளிலே நெடுநாளாகவே நிகழ்ந்துவரக் காணுகின்றோம். இவ்வநுஷ்டானங்களைப் பரஸ்பரம் நிர்ப்புலமென்று தூஷிக்கவாண்ணாதபடி சாஸ்த்ரங்களிலே விதி நிஷேதங்களும் விளங்கக்காண்கிறோம். இவை “ஔஜுஹவீ ஸுஷுஷூஹயெசு” “ஔஜுஹவீ ஸவஹ வெஷ்யிதவ்யா” என்பனபோலே பரஸ்பர வ்யாஹதங்களல்ல. உபாயாந்தரங்களினுடையவும் ப்ரபத்தியினுடையவும் விதிசாஸ்த்ரங்கள்போலே அதிகாரி பேதத்தையிட்டு உபபந்நங்களாகக் கூடியவை. ஆனபின்பு அவரவர்கள் ஸ்வஸ்வாதிகாராநுகுணமான நிலையிலே நிற்குமார்களென்று பரஸ்பரம் இகழ்ச்சியின்றியே யிருக்கப்ராப்தம்.

யஜ்ஞபசுஷிம்ஸை பாபமன்றென்றும் புண்யதமமேயென்றும்
 வேதவைதிகப்ரதிபத்தி குறையற்றிருந்தாலும், ப்ரமாணங்களுள்
 ஒன்றாக “சூதநஹுஷிரௌவல” என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்ம
 ஸந்துஷ்டியில்லாதவர்கள் அதனைப் பாபம்போலவே வெறுத்துவிட்
 டொழிதல்போல, விதவாவபநம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபந்மாயிருந்தாலும்
 அபாயபஹுளமாகையாலே இது நமக்கு வேண்டாவென்று சில
 மஹநீயர்கள் கருதின ரென்றுகொண்டு மதாந்தரஸ்தர்கள் மகிழ்ந்
 திருக்கவேணும். வஸ்துதஃ இவ்வாசாரம் கர்ஹணீயமாயிருந்தாலும்
 மாதுலஸுதாபரிணயம் முதலிய சில ஆசாரங்கள் போலே இதுவும்
 நெடுநாளாகவே பரவிவிட்டபடியால் இதனை வெறுக்கலாகாதென்று
 கொண்டு நாமும் மகிழ்ந்திருப்போம். ஆகையாலே ஒருவரும்
 வைமநஸ்யங்கொள்ளாது ஸௌமநஸ்யமே பொலிந்து நிற்கை
 அழகிது. ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷுகளில் தர்மங்கள் பேதிக்கும்படிகள்
 ஸர்வநிர்விவாதம். அப்படியே இவையும் அதிகாரபேத ப்ரயுக்த
 தர்மபேதங்களென்று கொண்டு விவகிகள் விவாதமற்று விளங்
 குவர். ஐதிஸவ-ஃ ஸஜிஸூஸ-ஃ

ஸூா || வெதணாஹுஜிணநஸூ வரஹஸூரஹுஜிணகாரணுதஃ
 ரணாஹுணநபணநாஹுயகூதிய-ஃ ப்ராஹுராவீஹி-ஃ |
 வணாஹுணநஜிணஹஸூ ஹகூட-ஃ ஸஹுணயிதீ ஸஹ
 ஸுணாஹுணகூதி-ஃ ஹரஹ ப்ர-ஹிஹ-ஃ க்ஷவொகூதிவூ
 க்ஷாவஹௌ ||

ஜமஹு-ஃ நஹா-ஃ வய-ஃ ஹி-ஃ
 ஹி-ஃ ஹி-ஃ ஹி-ஃ ஹி-ஃ
 ஜந-ஃ ஹி-ஃ ஹி-ஃ ஹி-ஃ
 ஹி-ஃ ஹி-ஃ ஹி-ஃ ஹி-ஃ

பேருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
 அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
 விதவாவபநவித்வம்ஸநம்
 முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஷு.

ஸ்ரீகாநீபுரதிவாழிலயங்குர-சுணஜீராவாயு

புணீதா.

வாழுகாஸஹஸுராவதாரதகூட

புதிவகூலிஃபுதிவாழைநாயாஃ

விதமெதிஷுவிவயிதாயாஃவாழுகா

ஹஹஸுராவதாரணிகாயாஃபுதூஷுந

புலீனெஃபுஜாணவாஃஜெஃவாஷுயு.

ஸதாபுராயாயுரதாராயாஃஷஷாரதூ.

விலவீநோதரஹுநுதவ

புகாஸிதா

விஜயதாட.

1929.

ஸ்ரீ.

சுலபதூரஸ்வரநம:.



ஸ்ரீவாழிவீகரஹாமுரவெநம:.

ஸ்ரீ. ஜமதித்ருவலாராலா ஜமதாவாயபுலபுலாடி.

ஸ்ரீஜமதூராவயபுலா வஜெ மூராவராவராடி.

புதிவக்ஷிவக்ஷஸிக்ஷணதக்ஷாஸூலாகவாடி

[மூலம்.

செஷாவதாரவாடி ததநு நஜலார தக்வாடி.

ததநு ஷோத்ருவாஸூலொயநவாடி, ததநு

[ஸம்ஜாத்.

புணவாயிகார்வாடி வஜூலாத்ருவிவ்ருதிவாடி

வியவாவநவியகுநநவாடி யயா ஜயநி ஜமதி

[தயா.

ஸ்ரீவாழ்காவலஸ்ராவதாரவாடிஸுனஷ ஜய

[தம் விரடி.

நூயவரிஸூஜிபுணஸையாவிலகுதலகுதிகா

[மெவெ.

சுநுத்ருவாவவணிததெதிஸூம் டுஷுதீதி

விவ்ருணுமெ.

ஸ்ரீரஹு.

ஸ்ரீஹஸிஸெயஸிவரொஜயவாரிஜாதாய நமஃ.

ஸ்ரீஉதெநாநாநுஜாய நமஃ.

ஸ்ரீகாநீபுதிவாழிலயங்கர சுணஜராவாயபுவிநலிதம்

—* ஸ்ரீபாஹுகாவஹஸுராவதாரதக்ஷு *—!

ஸுர || தூததூயுகுமாரய விதூஸிதவிநொயிநெ.

நெதுவிடிவஹுநாநாய தூயுகுமாரவெநமஃ||

ஸ்ரீஉதம் கவிதாகிடுக்கெஸரிணஸுவுதம் தூஷு
தூதூஷு லமவதொ வெஹானுதெஸிகஸு சுநவயிம
ணாயுஜாரஸுஹாஸுஸுரெஷு வெஹானாயுதஹு
ரெஷு ஷுரூதூரூவழிவழிநெஷுநுதம், ஸாஸு
வரிருதாயஸாநு கொஹுதீநவநாயாஸுநெவ லமவ
ஹாநாநுஜவிஹாஸுஸாராயுதவிநெவமயசு வவெஹ
வஜீஷு வவஹுலாஷு வவஹுஸெஷு வவஹு
ஹுதயஸொஷு வவஹுநொநொவிநொதநம் வ
வஹிதூஸிகமணரஸு வ ஹுதிரதூ வஹுகா
ஸுஸுரிதி ஸுஸுரிதம் கொ ஹி நாம நஜாநாதி
லதததெஷுநுக்ஷரஸு?

ஸ்ரீரஹுநணவரணநலிந உரநுவிதூ வதொஹ
ஸளவாஹுஷாஹுததவஸுதூதிதூவஹுநீகெஃ ஸ்ரீ
தெஸிகணீலிரநவமுஹாநுமுஹ வரீவாஸுரூவத
யாபுகாஸிதஸுரஸு வஹுகாவஹஸுபுஸுநுத
ஸுபுரஹுஸுரஸுரணீயிகுதூவிநெவிதம் புவ
தூஃ சுதிவிதவஹுநாஃ ஷுஷுதநெவகிவிகிவி விவிஷு
தக்ஷாயுதெயாகுஹுதவாஹுநுதிதூயநாமநஸா
ஸுநஸா ஹுதயகதஹுஸுயிதஹுதெதி கொவி
நொஹுரவாஹு ஹாஸுஸுதயுதஹுஸுரூகாஸுந
வஹிதூநீடி.

வாகாஸாஹஸூத்யகாரிகாஜிரஹஸூதூதரவயிதாவ,
 ஸஹஷ ஸம்யதிஸாவபுலௌஜோ வெஜானாஅயபுடவபு
 வீநஹதி ஸம்மஜஜவீயெம்புவவெலெம். சமலவதவா
 தஸூ வஜநகாலிகம். நகொவி வாராதநம் பூவஸம்
 பூயததூலயொநநயொவிபுவாடிவடநாடி. கௌஸி
 ககூயதியகவெஜானாஅயபுநாஜா கௌநதிநதிபூவீ
 நெந கவிவரெண விரவிதெ சூவாயபுபூ வரநாஜெ
 யெ வெஜானாஅயபுவிஜயாலியாநெ பூவெலெ ஷஷஷ
 வகெதாவபெவ உபவணுபுதெ—

“ னவவாவஜாவிரவரிதிதாலி: க்யதிவிராவா
 டிதஜநிதரவாயாரணஜஸூ மூரொரதிஸய
 ஜாஸுகவிதாவிலவாடிவாலிகீஷ்டம் கஸூநகவி
 ரஸூஸஜலெஸூதூ மிரஜிஜவமதஸஜஜூரயா
 ஜாஸ.” ஐதூஜி.

சகதஸூ—

“ பூதூயீபுஸகவி: சூதூதூதாநு ஹரி
 வரணதூயிணீவிஷயாநுஸூகாநு ஸம்ஷூயா
 மூணெநவ தநுதரகவாடிநாவிஷுவபுநு சவொ
 யகூதஜவராயம் கஷஜலெஸூதி தஸூவரணயொ
 அபாடிஸகூசவம் பூரணம்ஸீக.” ஐதி.

சகதூவ ‘கஸூநகவி’ரிதெவநிபுஷ்டவெயெய்டு. சவெஸூ
 தக. ஸதடிஷணீவூரவூதூ வாயடுகூயதியு
 கௌந வணஜாஸுத - ஜொஜயாஅயபுவரநாஜெயெந
 ஜஹாஅயெபுணவிரவிததயா வூவஹியஜாணெ உஜா
 விதெவ வெஜானாஜெஸிகவெலவபூகாஸிகாஷூரெது
 வதூடிஸொதூஸததஜொயம்

ஸூராகம்—

“ ஸம்பூயிபுதஸூஸஜி ஸஞரிவயெபு:
 வாடிவநீ ரஜுவதெநிபுஸாயாடி.

வெடுஷ்ஷஹஸெஸு மதுராரஹ்வீஷ்ஷம்

தலாவயெஹம் கவிஸாவபுலௌஜீ.” இதி.

ஸோகெஷிநு ப்ரயஜநாணஸுஹ்யதயஜவயெயம் ஸஹ்ய
தயெயெஃ.

கிணு, வாடிக்காவஹஸுநவ உதமுடிஸூர்நாடி
வடிதௌ—

“ ப்ரஹ்மதாநாம்பரிஷதி ஸதாம் காரயிக்ஷாபு திஜ்ஜாம்
ப்ராயெணக்ஷாம் ப்ரயிதவிஹவாம் வண்டயஜீ யா தம்.
வாடிநூஸகூஜஜநம் முணம் ப்ராவூ ரஜாயிராஜாஃ
வடிநாரம்லாநு மணயவிவரம் வாடிக்கெ லெஷ்ஷநிடி
நாடுஷிஃ.” (சக)

இதிவரிவடுதெ வடிஞ்சிஜவி. சுநெநவாவஸீயதெ—
நிமஜாநுமதுராராயம் ஸ்யஜெவ ஸதாம்ஸடிவி ‘வாடி
காஜயிகூதூ ஸஹஸுஸோகாநஹம் ப்ரணயெய’இதி
ப்ரதூஜாநாடிதி. யடிதம் வாடிக்கெஸரிமர்ரொரமுதெக
ஹஜாநிதாநாஸூடிஷ்ஷோ துஷ்ஷாவதரணெ, தஹிடி
ப்ரகூதலெஷ்ஷோ துஷ்ஷாஷ்ஷா தா ஸஹஸுஷ்ஷஜெவ விநிவிதம்
ஸூாதுதெஷிதஹ்ஷம் க்ஷாஷிகொணெ. உதாஹ்யதஸுஸோ
கஸூ வூஷ்ஷாநெ நகிஜவியிமெவ ஸதூவிப்ரவஸஜெ
ஷ்ஷாஷ்ஷாதா ஸூஜாநு லாராஜாஜ ஸூநிவாவாயடிம் ப்ராஹீந
வணீதெஷ்ஷநுதஜீ. னதாவதெவதம் வுமெஷ்ஷ
‘சுஹம்வாடிக்காவஹஸுஸுக்ரொஜீதி ஷெஸிகம் ப்ரதிஜ
ஜெஷு வரிஷி’தி. ஸெயம் ஸீயவூஷ்ஷாநெவகூஜெவி

“ ரஜாஸூர்நீரவிகவரிஷதெ ரணாம் ப்ராவூ

ஸௌரெம் வாடிவநூர்ஷ்ஷுதிஜகூத யொ யெ

ஸஹஸுஸுண வடுஷிஃ.....” இதி வடிநம்,

“ ஹவயம் ஸூஜாநு வெஜ்ஜநாயொமதுராலுமவ
தொரஜ்ஜநாயஸூ ஷிஷ்ஷாஸூநாவிக்கெலுமாவதெ

ரஹுநுஜாதவாழ்காஸஹஸ்திம் வாழ்காஸஹஸ்ரநாஜ
காஸஹஸ்ரபுணியாய."இதிமஹிநாவிநாஸக. வபெஷ
தம்: "வரிஷதேரணாம்பாஸெ"திவதகதெ; மஹி
தம் "சஹநுஜாதவாழ்காஸஹஸ்திம்" இதிவதகதெ.
பெரணா, சஹநுஜாத - இதி நஹிவயபாயம். சபு
வருதஸுபுவதகநம் பெரணா; புவருதஸுபுவ
தேரநாநொடிநஹுநுஜாத. சயாது கதகவம் மஹி
வபெஷயொரெககணுட. தகவாயகஸெவம் வயகவஸுதி-
பெஸிகஸுயாஜாஸகவநவாதுநீலாவிஸிக்ஷுஷுஸ்யமெவ
வாழ்காஸஹஸ்ரஸுபுணியநபுவருதிஜைகாஷிக்ஷு;
சய வபுவருதிநாநொடி வபெஷெஸுரிதி. னவம்வ
தெவ "புவருதாநாம் வரிஷதி ஸதாம் காரயிசுவா
புதிஜாத"இதி ஸுயொகிரவி ஸஜதிஜைதெ. சநு
யாதம் "புவருதாநாம் வரிஷதி ஸதாம் மாவநம்
மாவயிசுவா"இதி வவநவஸுதூ லவிதஸுரிதூது விவெ
கிநொ நவிஸம்வபெருநு. வரஸூபிஹ்வரிஸீயயாஜ.

சநுடிவீடி உபயீயதா உலிஜெஜெ; விவதஸுஸள
லகிரிகாரெவகவவட—

"யபெஷஹ வபெஷயொ மாவஹம்; சஹபெஷெவ லம
வதொ ரஜாயிராஜஸு' வபெஷெயாதுயிகுது
ஸஹஸ்ரஸுரகாநநயெவராதுவரிஸஜாஸு
ஸகயெபாடியெ டுஷிவிஷயஹ்வபெஷெஜீதி ஸாவ
ஷெஜெபெரயசு. சூயாயகஸு வபெஷெவாஜி
தஸுமிரம் ஸமளரவபெருகூது 'சூய! வபெஷ
மஸுரவஸுஸக வபெஷெயிகுது யயாஸகி
வாவமுயிதஹுஜெஹ'இதி ஸபுஸுயமெவாது
ரஹ்வா ஸூவவஸம்ஜமாத." இதி .

உபெஷி நிஜெயம் உபெஷிஸுஹம்;—னவம்கிது கயய
தூவாயகபெருபுஸவம்:—

"ஸகவி:.....சூதநாகுதாநு ஹரிவரண

தூயிணீவிஷயாநு ஸ்ரோகாநு "இதி.

கிம்நுஹொஃ! ஹரிவரண தூயிணீவஹம் வபகஜமோதூ
உவிதயாதி? உத்யுஹி விஜ்ஜதே ஹதிகாமெவகஸு
கஜநாகளஸமடி.

சயிஹொ சவிஜ்ஜாஃ! வெஹாநாஹாயபுவிஜயாலியாந
சூவாயபுபஜிபுபுஷஸுஸூவக நெஹாநீந்தநெந கெந
வித்யுஜெந ஸாஹஸிகெந ஹராபுஷபுஹிமஉநஸா
புணீதம்; சவிதா பூயொ வதூரத்ரிஸதூர்வதவபு
உவதீணெபாயம் பூநுதயுஜ இதி ஸவபுஸுஸுபமதொ
யம்ஸம். டெஸிகஉணெஹெபுலவயிகுதூ விமெவிதா
உவகூஉஹாணொயம் உபூபகாரொ நவமம் ஸூதகெநு
ண கணிடயபுவிவிபெசு; சவிதா பூயம் சூவாயபுபா
பூராஹம்பெந ஹரிதாநி ஸபூமவமஜெஹ வுஷஸம்
புணெதாஉவகூஉ இதிலவஜிவபுதூஷடி. நாஸிகஸூ
டெநூ பூநொ பூநாஹாஹிபாநு வெஹாநாடெஸிக
ஹெலவஸு விஸுரெணபுதிவாடகம். ஸதாபுஸெ
உஹிநுபுஷஸெ சபுதிவாஜிதஸு புதிவாஜிதவிருடு
ஸுஉவிஷயஸு புதிவாடநம் புதிவாடயிதாபூரா
ணிகதாஹெவகெவமம் புஷுபாயிதாபுலவதீதி விவெ
கிவிராஸெயடி.

ஸ்ரீஹொகாஹாயபுநாபுஜஸு வாஜிகெஸரி ஸிராட
ஹரிதாபுதிவாடநகெகெவ ஹதிகாமெவகஸுஸூஸு
விவரீதபுஹஸபுஜி ஸஹெஹிதாஉமடி. சநுஸு கஸு
நவிஷயம் புடுபுடெ ஸஹெஹிதா ஸுஉநஸா உநஸி
ஸுபுபுபுதயெ.

ஹதிகாயாஸுதாபுபுபுபு வஜிஹெஹா புஷுபுதெ—

“ஸ்ரீஹவடுஹாநாஹாயபுணாஹாஹெபுஃ ஸ்ரீஹ
யுஉநிவரணாஸுயாணாஃ ஸ்ரீபுணீகாஷாணாஃ
ஸிஹெஸுஸு ஸ்ரீராஜிஸுமாமுவிவிபுரிதம் விவ
ரணம் ஷபுபுஸுஸெஷவஸுதி பூநுபயடி.” இதி.

வாகுஜிஜநுவாவிதவதாஜஸாகஜனாஜெ வஜுஜி தவஜுவிஜயவஜு நாவெஜுநவநகுநவயிம். விவரண, ஜல யஜுஸஞ்செவயெம் ஸ்ரீராஜிஸ்ரமுரமுரிநிதகெவ நக வஜுராவி காவிவிபுதிவதிநாஜி. யசுவஜு விஸெஷண அயம்ஜதும் ராஜிஸ்ரமுரகுணாஜெஷாடி; தஜெவ ஜஹாத் நொவஜு விதஜுஜம் வுவிஸஜஜவமஜயதி.

உவவாஜயாஜெஸ்ரதஜுவிததஜவகிகயா. ஜலயஜு வுஸஞ்செவயெநா நெஜாநீஜுவயஜுநெ; தஜுதாநி காநிவந வாகுராநிதம் ஸ்ரீஜநீமஜாதமுரமுரபுஜுதிவிம் கதிவிஸ்ரநவநுவஜுராஜெயெம் ஸ்ரீயபுஸவெஷு வஜி வஜுஜாஹுதாநி. தஜெஜஜநுதம் “உவயாயிஷாநம் ஜெகம் ஸெஷிவ”திதி. தஜிம் ஸ்ரீஜஜஹவஜுரகூடயாம் வுயமுமஜுராயிகாரெ ஜஜதெஜாயுஜுநாராயணயொ ருமயவிவகுதிஸெஷிவபுதிவாஜநபுகரணெ ஸ்ரீஜ ஜெஜாநஜெஸிஜெகருஜாஹுதம் — “உஜுஹ ஸ்ரீராஜி ஸ்ரெராமயாயிஷாநம்ஜெகம்ஸெஷிவதி”தி.

நூயவிக்ஷாஜநெ ஸ்ரீஸுரவரிஜெஜெவ—“சுது வஜுஜுஜெவிஜம் ஜலயஜுஸஞ்செவெ ஜிவஜுஜாநநிரகுவ ணாநஜாரம் ஸ்ரீராஜிஸ்ரமுரகூ.” திதநுஜுராஹி.

ஜெஜாதுலாஜெ “யஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜு” ஐதிஸ்ராகவஜுராஜுநெ — “சுது ஜுஜாநவாவிநாம் ஸஜாநாம் வரஜாதுஸரகுவவரதுபுதிஜெஷவாயொதும் ஜலயஜுஸஞ்செவெ ‘வஜுதிஜெகாயிகரணநிவாவஸ ஜெஷு’ரிதி ஸ்ரீராஜிஸ்ர”ரிதிபுதுவாஜி.

ஸ்ரீஜஜஹவஜுதுயவாரெவ வாவெஜுராவாயஸொய நாயிகாரெ—“சுதம் ஸ்ரீராஜிஸ்ராவெஜுஜுஜுநூஸவிவ கூடயா ஸுபுபுதிநிவஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜுஜு” ஐதஜுஜுயாயி.

சுய கெயம் ஸ்ரீராஜிஸ்ரமுரமுரிதி விவாயுஜெ. ஐஜுதம்நாஜெயம் அயொராஜாயுயொம் ஸுயஜெ;

“சுயதுதொயாழநதாதூவாவகபுதாவணநிஷ்
யெண. யங்கீதவாநாஸிதயௌவராஜ்ஞம் நதாதிதம்
ராஜஜெயவக்யம்.” இதி ஸ்ரீலமவதூரஜநதாநிவி,
“சுநாஜிதகூஜாயொமஜபுணஜநவாயக்ய. சுஷ்ர
ஷதூராம்தம் ராஜம் துயபுஜவாவஹை.” இதி ஸ்ரீதே
ஸிகெஸுராவஸுராகிதொ முருமுரெகம் “மணக்கால்நம்பி”
இதிவ்வஹியுயாணம். “நௌதி மகூணயொநீஜ
வாடிவெவெகயாரக்ய. ஸ்ரீராஜம் சூதாநாயாயு
ஸ்ரீலாஷுராஜதவாமரம்.” இதெதூதஜூககீதிதொ
முருஷுநம்; சுயந்தாவசு ‘ஸோமாசியாண்டான்’ இதி
லாஷாநாஜா பூயிதம். சுநயொருலயொராஜிதொ
முரும் காஜஹுதெதுவலகுதிகாமெவகததுவிசெஷண
அதயபுஜாஹுதவகுவம். அகீயவ்ஷு நௌவாஹுதி
தசு; யதொயம் லமவதூஷுகாராணாஜகௌவாவிதயா
பூவிஜிபுவெயிவாநு.

சுயவிவிஷுதெ ஸ்ரீஜெஷாஜதேஸிகெகம் நூயவரி
ஜாஜநாஜிஷகுஜாஹுதொ ராஜிஸுமுருமுருநயொங்கத
ரொ லவகீதி; கிம்புதிவஹு?—நியபாரணம்ஷுஷுரடி.
ஹொ நௌவ்வாஜம்; கூதம்? நியபாரணம்ஷுஷுரக
ரடி. கயிவி?—வ்வடி—ஸ்ரீஜெஹுஷுதயவாரொ வி
கொவாயஸொயநாயிகாரொ—“உலயாயிஷாநௌவெகம்
ஸெஷிசுவமென்று ஸோமாசியாண்டான் ஷயபுஷுங்கௌவத்
தில் நிஷுஷிபுத்தபடியே”. இதி ஸுஷுஷுஷுஷுஷு
ஸுஷுஷுஷுஷு.

ததஸுஷுவம் நிஷுஷுதெ—லமவதூரஜநதாநௌரா
வாயெயா யவ்ஷு ராஜிஸுமுருமுரு, நவ பூணொதா
விவரணஷயபுஷுங்கௌவயொம்; சுவிதம் லமவதூ
ஷுகாரஸிஷுதயா ஹொஜாஸியாணாநூகதயாவ பூ
யாஜவஜிவாநு ராஜிஸுமுருமுருவ தயொவிபுரயி

தெதி. ஸ்திதெவெ வரஜாயெ நலயந்நிஸ்கொ
 வவ கயதெஷ விவிவதி விவயயுஷ் ஹதிகாயாதிதி
 விஜுஸஞ் விவஸ்தி. விஜுஸஞ்விவவஸ்துதெவ
 தெவ பூதிவதூதெ ஸவயுதூவி வுக்ஷிஸ்தொவஸு வய
 வா நஜநிஷ்தி. யயாஸ்துதநிஸ்கொயயவதெஸாஸிங்,
 ஸவதெவ வாடிசாஸஸ்தூவதாணகூதொவவாடிந
 விஷயெவி ஸ்தெஸாஸ்தெவாஜுதெவ ஸாஸிங் ஸாய்
 லிவிஸாஸ்து.

னவனா ஐ ஐரானி ஸம்பாபாவி ஐரானோ நகெவல
 உயகெகாகீ ; ஸனி ஸதூஜெவ ஸஹவொ ஐரானா விஷ
 யெஜுஷிநு. ஜொஹஜீ நமரீய நிண்டயஸா மரஜுஜுணா
 மாரபுக் காஸி தகாஷஜாமா மலஜுஜி த-ஸவ்ராஷ்வா
 ஜுகாஸஹஸுபாஸுக் ஸம்பொஜி தாயா லகுதிகாயா
 யெவக் : ஸீஸெயதா தாவாயுநாஜக் : காணீஜநா
 கொவிகவிரவி ஹஜஹஜ ! ஸாஜுஸீஜெவ ஐரானிஸம்
 பஜம் பூரானீகஸ்கு. “ஜெணாஜாரீ ஸவெபாவி ஜமயம்”
 ஐதிரீதூர சூவதாராணீபஜாநி யொஜயிதம் மதூ
 ஸ்வெபவி ஜெஹ்ரஜெவ கிஜவிசிஜவி யெவிதம்பூவ்
 தூம் பூக்ரதவாஜுகாஸஹஸு ராவதாரண நிரகுவண
 விஷயெவரம் வரஜஜெவஜுஜுபூகாஸு பூபூவனீவரி
 ஹாஸுதாடி. ஐதம்பரம்வா ஐரானிஜிஜாம் விஜஹாது
 ஜஜிஜிஜமஜிதி ஸாநு தர்வஜாஸாஸுஜெ.

[illegible]

ரிஷிபிரபாகம் ஸ்ரீஜெஷ்வலிபிரபாகம்.....வரணாநிதிவ
 துவந்தி யஜபுவஜிதம். மூநுஜெரவஹாஸ்தம்
 வதிபிரபாகத்தொநாயகம். உதாபிகாரிகாவியுப
 மவாபொ விதிஷுதெ, ஸொயாவாபொ வாபிகெவரி
 மரொரெவபுவஸெபுவஜிதஜதி உநாநி கழிபிஷ
 துஷு அநி : சமநமூ நுஷஜலெபுஷ வாபிகெவரி
 மரொவெபுபாநாயபுவபுவகாமிகக்ஷம் வபிகாமிகக்ஷம்
 வா ஸுவெநாவயாரயிதம் மகூ'திதூவகயக. சவஸூ
 வி ஸூநிஜெதெவ நிவாரயாஜி. “ வரணாவிதிநிபெபு
 ம்வதீ'வெரிஷுபாயகம் ” உதிவா, “ வரணாநிதிவ
 துவ ” திதிவா வாபிகெவரிமரூ'ணா ஸூகியெ டூவிஷ
 உயெஸூ'தயெவா சூவிபி'மூநுபுவஜிதம் நவய
 உதூ'ஜி. சயவா புவஜெராய தபீய'மூநுஷவந
 ஸூஷுஷு'ஜெவ ஸூவவவஜிதஜதி ஸூபுபி'மூநு
 தெவி நதாவதா வாபிகெவரிமரூ'காமவிவயபு
 ஸூ'ஜெஷ. கூத ஜதிவெஷ, உநூ'ரதெ திவவநாநெந
 பூ'யபெபெந' லுவவஜூ'ரணய'மூ'யதூ'தெ'வெஷு உவா
 யக'பூ'தூ'லவதீ'தூ' ஸாவாவவாபி' வரணி'நபுவ
 வாபிகெவரிமரூ'வஜூ ; ஸூ'பெ'கவபுவகாமிக
 கெநவவபூ'வ'வ'ம'தா'நா' ஸூ'ஜெ'காவாயபூ'வ
 தீ'நா' ரஹஸூ'புவஸெ'ஷு'வ'வி ஸெய' வரணி'ஸூ
 யவா ஜாமதி. தபி'பெ'தூ'வ'மூ'ஷுதெ ;--ஸ்ரீ'யொகா
 வாயெ'பூ'ந'மூ'ஷுதெ உபூ'கூ'பூ'வி'ரஹஸூ' அய
 பூ'கர'ணெ “ வரணா—திருவடிகளை. இத்தால் சேர்த்தி
 யழகையும் உவாயவ'தி'யையுஞ் சோல்வகிறது.” உதூ
 நூ'பூ'ஹி. சூ'தெ'வ'வ' வூ'பூ'யி ஸூ'வரவர'பூ'நீ
 ஜெ'—“ வரணா என்று இரண்டு திருவடிகளையுஞ் சோல்வ
 கிற வித்தால் ‘இணைத்தாமரை’ என்கிறபடியே இரண்டு
 தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தி
 யழகையும் ; அிவவநம் இரண்டுக்குமேல் மற்றொன்று புது ஸூ
 பூ'மையாலே வஹாயா'நா'நி'ர'வெ'கூ'மான'உவாயவ'தி'

யையுஞ் சொல்லுகிறதேன்கை” ஐதி. ராஜ்யஸீயம் நிராக
வணவெவ்வரீ வெடானுபெரிசகாஅாழிகெவநரிமாறொஹ
பூக்தநாநாஜெவ மும்முவராணாமுநெஷம் வலம்
இதுதெதி வாயியஹுடிஜஉவயாரயனம்.

சுயவாசு ஸஹ்யா ஸவதநுயுஜீரநு ;—ரஹ
ஸுதயஸாரெ “உதிஜெஹரிஜுபொகூ” இதி, “முந
ஜெஹரவஹாஸுதக” இதி, “சுபராஜஸுதரிபுத
முநுஸாஹஸம்” இதிவ ஜெஹரிஜெஹரிபுதவ
புதாஸுதயதெவவமு வநுஸுஸாயு ; கீஜஸீதவ
ஜாஹிதிம் உநுஜெ லங்ஜ இதி ;—ஹொ! சுநுயொம
ஸுஸு புகரணெஸிநு புஸஜநயாஸுபுதநுத
ரபுகாஸநுஜெதநுலயஜீஜுபுகுதாநுயொநீதி
ஸவயாஸுதவஜுநீயஜெவ ; சுயாவிஸுஜெவதொ
து ஸந்திராஜெஹ ததாஸுதவயசுவிஜுதா.

“ உரணாவிதிநிஷெயா ” ஐதூஷுஷாஹுதவது
வபுரஹஸுதுயஸாரமுநூலாமு; கதக பூதூ வடுவடி
வக்ஷீக்யது ப்ருவது இதி ப்ருயஜதும்பரிசீமநீயடி. வரி
சீமயுகொவயஜெவந்திரிநுஜெவ ; — நயனராச்சான்பிள்ளை
வஜாவெவூராவாயெய்டு; ப்ருணீ தக்சுவ ந ரஹஸுவிவெ
கமுநேநூவாதெது உரஜரஹஸுதுயாவூபுவஸெ—
“ இப்படித்தில் அிவவநம் ‘வஜிதீயமிவ்வபாய’ மேன்கிற
வரஹவவவநத்தைத்தள்ளுகிறது. அவனுமவளுங்கடி உவாய
மேன்னில், உரணங்களிரண்டென்ன வோண்ணது, நாலைன்ன
வேணும். இவ்விருவரும் வஜபூயாநரேன்னில், அவளும் தனி
யே உவாயமாய் அவனும் தனியே உவாயமாய் விசிஷ்டமு
வாயமேன்னும் வாதது விரொயிக்கும். ஆகையாலே அவ
ளுக்குப் பூரூஷகாரலாவழும் அவனுக்கு உவாயலாவ
ழும் வூவூலிதமாயேயிருக்கும்.” ஐதேஷுதாஹுதக்யஸுஜ
யுவனீதி விவெகக்யுஷுஷாஹரணவஜாடிவஜெதெ ; சூ
ஷாஜெவ வகுதீநாம் ப்ருதூஷுநரகுதவதயா ஜெயி

கெஷூர் காரிகாஷூர்துரவாகூநிவ கதிவயாநூவ
தாயுகெஷூதி.

வணநீயகெந ஸூலிதெமுநெடூலிநு “வலிகீய
மில்லவாயமென்கிற ஸாஹஸவநத்தைத் தள்ளுகிறது”
இதி ஸாஹஸவடிதவாகூடநாடுவ டெஸிகா:
ஹயலிஸாஹஸவடி தயவடிதகாரிகாடவாதீதரணி
தூவபாணரிடவூஹதாவஹ. ததூவ “அவனுமவளுங்
கூடி உவாயமென்னில் உரணங்களிரண்டென்ன வோண்ணது;
காலென்னவேணும்” இதிஹிதாஸகுதிரவஹஸூதெஸதூ
உமஉதாஹுரூலி: வதூரலிஸலிஉநவஹுதெஷூவ ஹ
ஹுதெதெபூவஹயனீதி வரிஹஸகூ: பூரஹாஸவி
ஹதூதூஹுஸகெஷூவகாடி. மூநூஜெகூரவஹஸூ
கதரஸூபூவஹநரிதி விவினுதாஸாபூதிஸூயி:;-
உதூரதூவகுவபூணஸரீரெண : ஸீஉநாராயணஉர
ணாநுஸாணாபூவடிஷூ’உதெஷூவாயெந லவிதவூரிதி
நாலிஸலிநூபூடகூநாஜாஹயபூணாடி; ஸவிதூ, ஸீ
நாராயணஉரணாநு ஸாணா பூவடிஷூ’ இதிஸூாடி
தெஷூவ தெதராவாடிதெ. ஸீஹூநாராயணஹு ஸீநாரா
யணா; தயொஹுரணாநிதி பூதிவாடிநெஸதெஷூவ
உதூரதூவகுவபூவாகெஷூநாஉநெந மூஷூாஸவூவாய
கூஉவஹொயிதூலவிதூஉஹூடிதி தடிவிபூாயி. ஸூய
உவாயகூ பூஜாணாஹுரெஸபூஹூலிரவமஜூதஹு
யாவாடிஹு திஷூதூடிதெ; அயமதவகுவபூவாகெஷூந
உவாயவரணாடிதெ.ந விஸெஷணவியயாஸூயொவூ
வாயகூஉவடிஸூதூ லவகீதூகுஹுஷூ உகூநிபூரஸூ
தெதெதூ.

ஸீஉநாராயணஉரணாவிதூதூ ஸீஉதூஹு நாராய
ணாஹுயி; தயாவ ஸீஉதொநாராயணஸூ உரணா
ஸாணரிதூகூ நாராயணஸூகாகிநஹுரணயொ
ரெவஸாணதா பூதிவஹாலவதி. நநூதூஸூயொவி.

ஜிதாநாநிகாநாநிவெவநஜெவெதெந டிதூதூரம்
வெதிதவ்யம்.

சுமெவெகெவிதவிதயீரநு — வாழிகெவெரிமுரூ
ணாவஹ டெஸிகாஸூஜயவநாஜாவவநாநிதி சுயாஸநீ
ரூஜாவஞ்சு ; ஸ்ரீஜெனாகாவயபுராணாஜநுஜா சுவிராஜ
வராலியாநா [அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்] முரூ
வரா டெஸிகவகாநிகாவிநெஜிர உதி வாஜ்வெவெவ
ஜெதசு ; தவவமுரவம் வாஜுகாவஹஸூவதாரநீ
ஜவஞதா உதூவயாயபுதாநிதி. யஜெவெவதவித ஸ்ரீவாழி
ஹாவாஜுவாவஹமுரூ ; கஜாரவரதமுரூ ; ஸூஜ
தஜூஜூதஜூஸாயீதூதயொவி டெஸிகவகாநிகா
வாவாவஹி தெஜாஜவி வாஜுகாவஹஸூவதாரநீ
லபாவநீஜவாவம் ஸூதிவாஜூஜாநொ நாவபுதிநிரவந
நிதி நியூயஜூநிவணா ; ஸூதிவகாநிணவகாநி
கவவெவஹூவஸூகநிதி.

உஜெதூ தஜூ. டிசுநிககாவயபுரஜூராயா
நெகெவாநாவயபு ; சவநெவகஜூவஞயாவாவஹநா
வாயபுதவீயூதிஷசு. லவவஜூகாரவாஸூதாய
வரணீவணாநயநெஜூவாயபுதூ வியெவெவெ
நவவஹநவூ ஸூயபாவியபுநவவா நவஹூகா
விவாவஹி. ஸானிதாநூதிநிவிமுரூலமுணஜயநி
யயி வஞவபாவயபு சவவஜூதூஸதூவிதஜூநநிவி
ஸெஷம் ஸூயபாவஞயாதிநிமுயலாவவநா சூவஹிதூ
விதயாநொஜநொ நவமுவிவெகீலவிதூகஜூதி. ஸ்ரீ
ஜெதாநாநெஸிகெவெவஞயாவதவிதி திவ்யொமுதா
விஸெஷஸாநிஷம் யங்கெவாநாவயபுதூகாஸயநவஞ
யா ; கவிதாநிககெவெரிவிரூதம் லவதொ நெவ
நூயூ ; திதூதூவாநு ஸதூதிதூஸூவமஜெவி ; வஜூ
ஸவஜூ வரூஷ்வதஜூ யொவாஜூணா நவணநெஜூ
யாவஹி. ஸவாவகூஜூ ஜூதவாநிதெஜூ வயூஜூ தவூஜூ

[illegible]

நிர திரயகவ நவாதாரீபு திஷாவ நாயுடா டெபரி
கணினிஸ்டுஹ கொவிஸ்ஸெவஷ வமாராஸ்யுதெதி,
டெபரிகெஷோவி தடியுடெவ புதுஸ்யுதெதிவ புதி
வாடியிதா உஹாஜூநிநொவிவெவ நவிவக்ஷணா சவி
வஹவஃ வரிகரநாயுதீதி வதூ விதீயாஹெ.
ஸாஹுகுடிஷுடிஜிதாதாரெஸ்டுஸ்டாவி டெபரிகா
நாடெதாடிஸவிவாடகயாஸுததித் தவ்ஸார்பு கடநாஹ
உஹதெநாவவாயவதீ திஸ்டெதெ, வயகுடெயுஸ்ஸெவெ
ஷ வாவாடெயுடெஸ்டெவெவ டெபரிகா நாயுடாஸாவடந
ண
ஸுதெதெக்ஷணவெவ வாவாடெயெவ கயுத உதி கதாநு
விஜூவாதி காகயொகஃ? வெதாதாராஸ்டுவிதாஸு
நாயுடாவிஸெஷஸுஸ்டாவ நாயுடாஸுதெதெவி கயுதெ
வதூவிவா கயுணினிஸ்டுவிதூஸுவாடி நாயுடாஸெவெசு.

சுயேஜை விவாஸெரவயெய்டு. பூகூதவாடி
காஸஹஸுபுந்யநவிஷயக ஸஜயஸநொ யடிஸஜ
லகுதுடி டெஸிகா சஜீ யாநிநூர்வூயலிகம்யாஜயம் யொ
மயொமநிஜாஸூஜதிவாஹ் துதீயயாஜாதுனவ வா
டிக்காஹுதிஜெஹ்நிதிவிவிவதி. ஸதும்.தாதிக்கனவா
ஹு யாஜாதுயுயநவூதாநொய்டு. சுயவிவிநுதா
விவெகிவி; யாஜாடுவா சுஹாராதுதூககூதுடி

நெவா ஸஹஸ்ரஸ்ரோகாநுவிறெவிதம் ஸயஸ்கொவி
 ஜநியஜா ஸஹவிதம்ஹதிவெதி. ஸஹஸ்ரஸ்ரோகாநு
 கவயிதம்நிபுண்குழிடிவெதிவிவினயிதம் நவய
 யஸ்யாஹை ; விஹாயநவீநகவநபுயாஸம், விராடிவ
 உபெவஸுஷுஜாதிதஸுஹஸ்ரஸ்ரோகாநு தாவவெது
 ஷுவிறெவிதம் கியாநுகாறொடவெக்ஷிதஸுஷாதிதி தெ
 தெ குஸுறாம்ஸுயம்ஸுயம் விஜுஸகம். விஸுஜுகாயா
 னாரவெயமுடம், விஹாயவ ஸவாஸநாதஜாம் தொக
 விவக்ஷணஸாஸ்யஸுராய்குநவபுதாநு விறெவிதம்உ
 வகுஜாணொவிஸுவஹகுநுயாநாநதிவாஹபெடிவஸு
 றெவெதி நிவிடிவாடிடிவவம். டெஸிகஷுஸு ஸரவகவ
 குஸவகவகவகவ உரஜவகவ வரதகாவகாடிஷுவவ
 வகவகவகவகவ ஸவாஹுஜாரெரயாஹுஜாரெரஸுஸுந
 ரம் நாநாவுதுகடிஜகனாமவஹஸ்ரம் யாஜாடுதுவ
 உநாஹயஜெக துரமவடிநதெஜாஸுஹிதாஸுயாஸகி
 கவகெவஹி ஸுடிகுதவவதி. யயாஹிலமவாநு லா
 ஷுகாரொ விஸுடாடீவரிஸராக்கணகணகாடுது
 டெவாயிடிவெநலமவதா வரஉபுரம்ஹை காணீ
 க்ஷெதுஉநுபுரவிதஸுஸெவ லமவதாவாஜிவகெுண
 க்ஷணகாடுது நிஜாவிததிடி ஸஹஸ்ரதிதி நிஷுடிதெ.
 யாஜாதுவகாஸொவி நகுநகநாவஸுகம் ; க்ஷணா
 ணுஜாதுவகாஸவணநகெவ ஸதம்ஸுமிதவாரதா
 யிடுகம்வஸுடாக். ஸவஹாஹயவடிநவரஸுஹவரதா
 நுமுஹலாஜநீலகுதொ டெஸிகஸாவஸுஸாஸுஸாயம்
 கயலிவஸவபுயாவஸுஸுஸெம் மாருசுமுகிஸெடிநித
 ரெம் ஸுஸுஸுமிடிஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸுஸு ஸுயிடுதம்உதிஸெத ? கயஸுவா ஸயஸீவொவா
 ஸநாவிலவஉஷுவிஜாநகஸுயகுயாம் கவிதாயாநெந
 உலிலவிதம்ஸுஸுயம் ? ஸஸஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 விவாடநெந ஜவநொஜகம் கிஸு டொடாஸகடுத
 ஸுயிடுதம்ஸுஸுஸுஸு ?

வாழிகெவளி அழகிய மணவாளஜீயர் ஸ்ரீவாழ்த்திலவரான யாழ் நாவாயுர்” உதி ரஹஸ்யவிவெகொதூர்தூ வாழிகுணர் ரவசெவ ந கவிவரசெவ ந வாதஜுவெணர்தசெவ ந கி திடுதொ யாழ்நாவாயெடா வெஹாஜெஸரிகாதிதராஉ வடாஜீநஸு சூவாயடவரஜ்ராயாஉநநிதஸுதி தடிய: ப்ரவூவ உஹவஜுந்யொலகுதி விஹுவிஅர்ஸம்.

வெஹுஷுஸஜுஜெவெஷ்யாவி ஹெஸிகெவூதமு ணவஜுஜெரெவ பளஷுஜுயிகாயிகவவலாஸ உது ஸுபயனொவிஉஹாஜு: ஹஹொ! சுநாதமுணவகு திடுபுகட நகஷாநெவ கஜுயெனெதிஹுநீதி குது விவெவெ? சூவூரெதக. ப்ரகூதவாழ்காஸஹஸ்யா வதாரணெ யழிவயகுயுஸுயடா நநிதிதுஸுசு, சுய கிஹுநாநுநிதிது? ஹயஸ்ரீவஸூதாழிவஹிஉவி கி ஷுதணவ ஹெஸிகெரநுயாஹீதுஷுதெ? உதுது யுஜாநாஸுஹுஜுஹுபுதவடியது;—

“ஸ்ரூதிப்ரஜூஸம்வநுஹிதஹிதாநம் கதிகதி ஷுவனிக்ஷாம் ஸனம் ஸ்ரூதிகுஹரகணகுஹாரிநம், சுஹம்ஸுஹுஷுஅஹிஹ வஹுஜுநி.....” உதிபுய உதம், “ப்ரவூதாநாம் வரிஷிஹதாம் காரயிக்ஷாபுதி ஜூதா ப்ராயெணக்ஷாம் ப்ரயிதவிலவாம் வண்டயனீயா க்ஷு” உதியுதம், “யெநாஉ ஹதிநியதாம் கவயொஹ நெஹ உதம்! ஷுவனிக்ஷு உய்ஸகுஹவாழுகெ க்ஷு” உதுதுதஸுதி சூழியூவவாநெஷு ஹெஸிகெரெவ விநுஷூநாம் ஸகுஜீநாம் வராஹெயு ஸ்ரீரஜ்நாயிஹ வாழ்காம் ஷூதாதுஹெஹி கெவந கவயம் ப்ரவூதா உதி, தஅஹெதெஹிகாம் ஷுயஉவி ப்ரதிஜூவகுவுகம் ததுப்ராவதகுதெதி வாவஹுதெ. “ஸம்ப்ராயிடுதஸு ஸழி ஸகுநிவயெயு” உதுாஜ்ஹுஹுதவகுவுஹு கவஸு “ரஜூஸாநீரவிகவரிஷிபுரணாம்ப்ராவூ

கூரநு. சமய வடி தயொருவயொஸ்தையவஸவகுவுகூ
வஹஸுபுணய நபுரா லஸலெகுசு. ஹயவடிநொ
வாவநாவிலவாடிபு திபா? ஸீதெஸிகவயபுஸுஹவெஸவ
வஹஸு^ஹவஜீகூ^ஹதூ வபுவாஸுராவயநு ; மூருகூறு
கீஷுஸுதாவாடி கவராதிஸயெநெவ கவயநூவி தாவதி
காரெ யாவதாஸுராகாநா புணயநா விநெவநா
வஹவி உநுஷுணா, தாவதனவ திஸதாதிஸதா
வா ஸுராகாநு வபநாஹயசு. தயாவி நிஸுலாஸுயிக
பாதமூணபாவிஸுரானொதெஸிகபேணிஸு^ஹ உநாமபு
தெகபேநுபாடியநு—“ வகுதெ, வகூகரயுவதிஸு^ஹத
ஸதபேதூபுலபு^ஹம ஸவிதி. காரிணீ விராய வகுதெ
கபேவி உஹீவாயுறாவிதா^ஹகலஸு ” உதூநெந நெவஸு
நு^ஹவஸாநவெஸநெந வபுரதெந தபே^ஹ வாடிநா
புராதா^ஹஹயாபாஸெதி.

விரொவாஸி தஸ ஹுஜ்ரம் ப்ராஜாணிகாப்ராஜகுவரி
 வுஜாஹு—நியாயநாயாஜாதெ ப்ருணீ தரிதா ஸஹஸு
 ிதூடியொவாடா சுநுவவஹா சுநாவஸுகாஹு கெவறு
 உதிவாடா; ணகரெவவஹு விஷயீகூதூ ஸஹஸுஸூ
 றோகரநா ப்ருணயநா ப்ரயாவஸ்யாஸூ ிதிபுதிவாடித
 வதா கெஷாணிதூரதம்; சுஹம் தயா கரவாணி
 விரெநவபுரயாவஸூ ிதி ப்ருதிஜ்ஞாஜாரஹயூ டெஸிகாஹு
 யா வாடிக்காவஹஸூ ப்ராஜெனெஷம். யடி க்ருதி
 ரஸள யாஜாதெ ப்ருணீ தாஸூரக தஹிபிஷ்யொ
 யம் ஹெநெவ ஸஹஸுஷாநிவெஸிதஸூரதூ க்ருதபு
 ஸ்வணவ. “சுமணீஸடிஸி ஸஹ்யபஸுஜஸூராவஹஸூ
 கவிகஸகஜமெஹுஸுவதஞ் ஹுதஞம்” ஐதி (ஹோது
 லாஷூராவஸாநெ) சுநூநூஜ ஹோதூஹஜநுமூஹீ
 தவஹீடெபூரிகணீலிவிபுஷ்யஸூராவஸூ ஹுபவிநூஸ
 நம் நெவ விஸூதஜுவெகிதாவாஸூரக. தயாஹ
 சுநூநூஜ நுவதூடிக்காவஹஸூஜி க்ருவதிபுநெநூ,

வ வாறா முயிதூதி கயயனி. ஸவயாவுநாவஸு
கொயதெதவிஷயகொ விவார ஐஹ. சுவடிதவடிநா
வடீயஸா ஸ்ரீதெஸிகஸாவடலளடாநா ஐவாஹுதஸகி
விஸெஷெ கஸு காநாஐ விவாதிவதி? ஸவயாதி
ஸாயிந் வரஐஹொஸுஸாஸு ஹுதிரதூஸு முயதெ
ஸாடிதூவாஐொவா விஹுஜவாஐொவா நொதூஷய
நவாஐவகஷய கஸுதெ க்ரதெவா கதூவெதி
ஸுயீவிவிடலாவுடி.

யடித் து ஞாநா மு ஹி ஹி ர வ ஞா னீ நெ ரு ஷு தெ ஹி ஷு
தெ வ ஸ ய கு ஷு ஹ ய டு து க ந ி தி து றி கம், த து ஸ வ ஞா
த நா ஜோ ஹ க ஹி தம் ஜா த ய டு வி வ யி டு த ஜ ஸம் லா வி தம் வெ
தெ ஷு தா வ றி ஹ வி வ க்ஷி தம் ஸம் வி ஸ டி ஜம் பா வா றி வெ து
வி ரு ஜ ந வ டு து.....

பொ. ஜயதாமசுநவதீபத்ம் ஜயதாமசுநவதீபத்ம் நிவநொ
நதீபத்ம். ததீபத்ம்நவதீபத்ம்நவதீபத்ம் நவதீபத்ம்
ஜயதாமசுநவதீபத்ம் நவதீபத்ம்.

ஜயதம் சுவிலிஹவகுதிஜயதம் ஸ்ரீரஜநாய
வாழ்யம்மழ. ஜயதம் ததிஷயஜ்யதவதார
நஹவலாஸரஸ்யாய.

ஐந்தாவது நனாபயபயபாண்டி வடிவிய நிதூவெவ்வாஸு
யாஸாபயநு. ஐந் வாடிபாஸுதூவகூரணிததூ
ஐந்தாநிபாடுனெ ஐநாடிபாடுனெ.

ஸ்ரீதரமஹேஸ்வரதாடாரணவநுவூதிநாமஹே.
ததாஜகயாவாவதிணபாகூதிஜீபாடிவளவிரடி.

உதி—ஸ்ரீகாங்கீபுத்திவாழிலயஜந-சுணஜீராவாய-ஸ்வ
கூதிஷ-வாடி-காவஹஸாவதாரதகவ
வநிஸகாவடி.

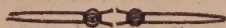
சுவாமி நாராயணன் நம:.

ஸ்ரீரஷு.

ஸ்ரீமெதராஜாநுஜாயநமஃ.

ஐஐஐஐ ஷெஸிகாவதாரவஷ்டுவினாநிராவம். ஐஐஐஐ

[ஸ்ரீகாணீபுதிவாழிலயாகர-சுணஜிராவாயபுவிர்விதம்]



ஸ்ரீ. துயீஸிவரஷெஸிகொ விலவஸுக்ருயொவபுஷ்டுயொஃ
உமெஷெததாரவஷ்டுஉததுவிநவெ விவாரெ வுயா
புரவூதிஜயிஜமூஷா புகடிதா புரூபொனணம்
விஸொயயிதாஜாரலெ விஷயஜெ விவநுஷெ.

ஸ்ரீமத்கவிதாசுககெஸுரினொ லமவதொவெபா
னெஷெஸிகவஸூவதாரஸாவதுரொ விலவொவாஸுக்ரு
வெதி விவிகிதாஜாஷா நிறயபுகாஸநெ புரவூதா
சுஸுதி யஸுஷுஷ்டு. ஸ்ரீமத்க: தாயாஸ்ஸனியி - வரபாவா
யபுவயபாஸுக்ருஸாவதாரணவ ஷெஸிகாவதாரஉதிபூ
ஹீகஸநு ஜெவாஸ்ஸுதம்புகாஸுஜாநாயா. வெபானீவிகா
நாஜா. புராவியபாவிகவதி. காயாம்புலவஸாவதுஸீய
வூஸிகாவாவதீனெபுஜெ ஸ்ரீஷெஸிகாவதாராஸுஷு
வினநஸீஷ்டுகாநீதெந மெவெந. ஸீஷ்டுகரிப உஸஜெஸ
ரிதி விவெகிநொ விபாங்குஷ்டு.

விவாபாயூணிதவிஷயநியபாரணம்ஹி புரவத
ஜபாணாவஸெய்டு. புரவபுரபாணாநி படுவபுஷ்டு
கொடள விநிவெஸு டுஷ்டுபுரபாணாநி விபூன
கொடளஸபபுயதாஸ உயபுநம் ஹன கியனஜுஸுதா
மரிபாணடீ!. துதீயஸுஷுதஞ்ஞுஷுதஞ்ஞுஷுரிபுணீத
தயா புதிவாஜாநெ புராவியவநரடுவெ மூஸு
வரபூரபுராவாவியாநெமுநெ, சுஜகாதகதுடுகெ
தயாவியெவ புரவஸாநுஸஸாநீவிகாவெஷு முகஸ.

ஸகஸெவ ஸுதூஸம்வதார உதி விவிதஜீதெதூதாவதா
பூரணிகாயபூதூபூநம் நவூபூதி பூரண
ஸரணதாடி.

பூயம்பூரணிகெஃ பூவிகெஹு பூண்தெ
வெதானாபாயபூவிஜயாவியானெ சூவாயபூபூபூவ
ஸெ தூதீயஸூவகெ—

“சயிமதவதி கநூராரஸிஹோயீஸெ

விலவவதி ஹெஹெதெது-விஜூதாராநுஷதெ

சுகூதகவவநாஸெரஜூதொநூவஸெதம்

தநயஜநயதூவஜூரெஜீ டிஸெவ.”

ஊதூயம்ஸூாகம் பூதெ. சுகூவ ‘விலவவதி’ ஊதூதூ
விலவஹாயநொவி விவூதொலவகீதி விரொவாவித
ஸஜூஜா சஸிடிததி ஸஜூகாம். “ஹிததஹெஹெ
தெது”ஊதி நவஹு பூயாஜத. யடிதூசநநூயா
விகாயபூதீதிரதூ நொவஜாயதஊதி தாஜூனி தடி
ஸூாம், தஹூபூநூபூதாஹியதெ.

ஸூிகூராவெதானாபாயபூவிரவிதெ செளிகாவெதா
தூரஸதநாபாவஸூூதெ “விலவாஸவஹெஹெஹெ
நவஸூஸூவணாடிதம்” ஊதூநூயூஸீதம் பூயதெ.
வஹுவபூஷிணொவி “விலவாஸவஹெஹெ” ஊதி கிஃ
விபூரணஹூதூ ‘சநூயாநயநெ வரிகரஜா
வயூனி. ஸூஸூஷாயபூநாஜவி பூரணாநாஜபூஞ்
ரகஹுநாயாவெ கிஹீஜிதி நவஸூவிஹெ.

“கொங்கில் பிராட்டி” ஊதிபூவிகாயா லமவஜூரா
நூஜவரணாஸூதாயாம் கஸூரூந ஸாஸூாம் கிஃபூ
வரீதஹூதூதூ, தெந ஸுதூவதூரணவ செளிகாவ
தாரஊதி பூதீயத ஊதிவ விவிவத ஊதெ ஹூதத
யஸூதூம் நஹூஸதஹூதூ. “விஹூதூவி ஹூ
தாவஹெஹெவிதெயெதிஹூஸஹூவணபூநெ”ஊதி
வரநாநூவஹெஹெ ஹூ! ஹூயஹெவொவஹூஸூ

தாம் விஷித்தி விஷ்டாஜவா விஷயாஜெஹ்வா வயடி.
காஜாஜகூதாஜெதிஹ்டு; நததம் கவஸாவி காவி
ஹாநிதாஜெவா. விநெவ ஜெஷ்டா வாயகஜெஸம்
வயடிஜெதிஹ்டுஜாஹரதாம் நவஜூவி சொவநீயகா
டிநகூ.

ஸ்ரணுஜவூவதுஜெதிஹ்டுஜெவாவிடி;—லமவாநு
லாஷுகாரொ ராஜாநுஜஜநிஃஷூதநாஜநிஜபாஜா
வஹ்டு, சுநகூரகாஜெ விஜாஜபுதிஷாவநயாரகூ
நயாருஷரதூஉயுலதாம் ஜாநுவினூ வெடிவிவ
ஸாநு ஸிஷ்டாநாஹ—சுஷாஜாஸிதாம் கொஜூவிராடி
வஜாஷாஹாஜீஜுவவீடித; ஜெவெவ வம் வெடிம் பூஸஜ
யிஷ்டித்தி. தெஷுஜ தஜெவததுபூயாதெஷு வரா
வாஜீ விடிதநிவிவெடிதவூ வரஹஸம் வடிநாஜி
பூவிஸூ கரவிடிதஸொணஸூதவணடிதிமுணிதவ
பூஸகுதுபயாஸதி ஷூஜூஜெனடி வராஜாஜெ வு
பொவவிஷ்டா. சதிநீயகூஜிதாயத ஜாஜீயஜகவகூ
விஸூஷு வும்கூஜெதவாவிஜெந கரவஜுவெந
வஜாஜிஸூ வஜூஜிஸொயு விகீணடாநு கெஸவாஸாநு
வவடிநெகராஸிகூது யயாஹாஜாவயு சொணவ
ணடிஸகுதுண பூயஜாவெஷ்டு ஜஜதாஸூநிகூ
கூா, சுய ஜெதஸகுதுண வஜாவெஷ்டு வகுவுகு
நிவகாடிவூதிஜூம் பூநிதுயாவயூ உதுய வராஜி
காநுபூணடி யயாஷூநம் மஜூஜாநஸூநுஜஜூ ஐதி.
சுயாஷு ஜெஷ்டிதஸூககுதம் ஷூயஜெவ விவூணதா
லமவதாலாஷுகாரெண 'சுஹஜெவ ஸூகூஜரயாரீ
வநு ஸூகூவதுரெ கநூராஜெவெ ஸொணாநகூஜெது
வுநரவதரிஷூஜீதி ஜூகூணஜநூரஹீதி யடிஹ
வூவூயதெஜவஜூஜீநெஷூஜெவ ஜஹாஜஜுவஜநயதி
விஷயடி. விஸெஷதொது வாஜிஸஜெடி நெஜாநீஜூ
ஹாஜெஹ. சுஷூ.

ஸூகூஷெ விலவாஷெ சயபூலவாஸனவவா
யதூகூத்ராவிவா வதரெ காலைவதா தெனிகாநாவ
தரணடி. தெதெ யாததா விகாஜயதா பூகாடி.
நததூலாகம் காவந விபுதிவதிருத்தெ. யயாஹி
வடுவடுவக்ஷிணாஹி உஹ்யாநவிநிவெஸ ஸூகூஷ
னவ தெனிகாவதார இதி வயேயுநெ, நதயா கழிதா
பூஷொஷூலாகம் விலவாஸனவெதி வயேயுமிதாடி.
ஷஷிஸாவதரையெ யுக்கோவிவா ஸாவதரொலவதா
தடிவதாரலகுதி. வரந்திதெவாஸாகம் உஹ்யாஸை
தூடியதி வெதவிவிஷயடி, யதெதெ கிஹி விவிவனி—
‘ஸூகூஷெ தெனிகாவதரணிதூஜீகரணெஸதெவ
ஸளஜுவதரெண ஸதாஸவகுதிபுலபெசு. ஸதாஸா
நடுநகாலம் ஜீவிதவதாஹெவவிஷயெ “இன்னமொருநற்
ருண்டிரும்” (உதொவிஸதாவதாராநு விஜயஸு) இதி உஜ்
யாஸாஸநமாயாகீதபுநஹி ஸம்மதாஸூக’ இதி.

சுதெதுவ விவக்ஷணென்விபுதெஸூாவிஸெயம். தெனி
காநாவதாரொ விலவாஷெவாஸூகூஷெவா? இதிஹி
விவிகிதா ஸம்புதிஸைவநதா. ‘ஸூகூஷெவா பூரொ
டிததாஷெவா?’ இதிநு ஸஜாஸரீரம் நொவஸிதடி.
ஸெளஜுவதரெ பூஸூகவளணபூஸூரம் தெனிகாநா
வரவபுரையுணநிதிதா நிவிபுவாடிஹெ. விலவாஷெ
தெனிகாவதார இதுவயாரயதா உதெ ஸெகஸதஸம்
வதரொவரி ஹஸயம் யாஷஜீவனிஸுதெனிகா இதிநிஷ
டிதெ. ‘ஸூகூஷெ’ இதி கயயதாந்தெதெ ஸதஸம்
தரொவரி ஹஸயம்யாவஜிஜீவரீதி விஷுதி. ஸவனா
விலவாஸவாடிநாந்தெ தெனிகாநாயாஸாயிகுஹெ
ஸம்ஸிஷுதீதிஸுதெ கிதிதி விஸூாஜுனி வடுவடுவக்ஷி
ண இதி நஜாநீஹி.

சுநடுநாநதிரிதூதயா ஸதவஷ்டுஜீவிஸுபூதூ
யநாவஸூகிதி யதிதா உநுதெ, தஹிஸூகூஷெவ

தார ஐதி கலுநாஜாதெண நவஸாடிஷ்டுவிவி. கிணு
'ஸூகாஷெ வுழிகெகாவெ வகுணீபாயாவாதரநு'
ஐதுவஸஸு கலுநீயவெ கரததிலி. தயாவதெவ
ஹி ரதாயுஷ்டுநகு நாநதிரித ஐஸாஹதவிலிகம்
ஸாஷெபிகாநாடி.

கிணெடிவயெயடி ;— “இன்னமோரு நூற்றாண்டிரும்”
ஐதுவஸா பெயரிகவிஷயகஜ்ஜாஸாவநமாயா சவ
தாரொ பெயரிகாநாநீவெகாணயாதா தஸுநகர
வெவெதுவிவஸத ஐவ வகுவடிவகிண. சுயனாவி
ஸநி: ஸாடி யபாணயவஸாநாவஸாநடிவிகொகிவி
ரொயிலவதி. பெயரிகாநாநெகொநாநீதிதவெயவி வ
வடாரிவதரெ தஸுநீயவரொ ரஜ்நாயாஜ்ஜாவி
தொலகுதிவி ததெதாவவண்டுதெ. விஸதூயிகெ
ஷுவதரெஷவரிஷெஷெவஸது “இன்னமோருநூற்றாண்
டிரும்” ஐதி வுநரவிஸதாயுஜீபவநாஸவநம் கய
கவடது ஸ்ரீஜ்ஜாஸிஷா ஐதிவொடி வஸாயெய
வெ கரவயா வகுவடிவகிணிரவஸடி. வகுணீபாதா
யுஷாவெ தயாவியஜ்ஜாஸாவநாவவநாவதீதி
ஸாவிஷவனா விவஸித: “வஸெடி ஸாடிஸ்து,
ஜீவெஸாடிஸ்து” ஐதுடிள யயாவநககாஜீவ
நாஸவநவிலிவஸித, தவெவாதாவநவிககா
வதிபுஷவாடிபுநவெவாவிஷெததி வாவிஸாஷெ
தநாயாவவெவெஷ. யடிஷ: “ஸதாவஸவஸி
தாடி ஸுநகூஷெதநாயடகா:” ஐதி.

சுதுலுகாஜம் ஜீவிதவதாவி விஷயெ “இன்னமோரு
நூற்றாண்டிரும்” ஐதி வஸாதநாஸிஷா ஸுஸாவதெ
லகிலகுஜா; ததமதவெவதவெதிவிவாரெ ஸுவ
திபுதம் நாஸிடிநீவஸுகதா ந: ஸுவாயெடிஷ
ஜீவதெவஸது “ஐதுஸாடிஸ்து விஜயஸு” ஐதியக

வறு வகுவிடகா சூராவதெஸ நதது உநாமவிவவ
நீயாவகாஸாஸீதி பூவீதன கருஷி தஹுடியாம்பு
ரொலாமிந்.

சுய, மதவதூநநுநகாஜீவி தவதாம்பிஷயெ
மதாயுஜீபவநாஸாநமாயாநுவநாநம் ஸவடியா
வூஸாமததேவாஸூகாடி. பூவூதவிஷயெ ததுவூ
தி கினாஹமம்பூவகுதெ? ஸதூம் நிஜஹுடியநிகு
நிரகுஜநிருவாஸகுயாவூஜநதேவ வறுகீதி விவெ
கிநம் ஸூயதேவ விஜாநீயம். யதிகுநீதெரிகாநா மதா
வநுநகாஜீவிதா 'விஹி தவாநு ஸூதாதுஹிடி யு
ஜெநாவிபூவூவொஸள. பூதூத மதாவாயிக
ஜீவிதகாமதேவ ஸாமிரதாணாஸூபவறுஜெ.

தயாவ, சுபூவூதபூவஜநபூவீண்டி, லூ
ஸாலூலூபூபூஜி, உவாபூயஹாநு, ஹெயொவா
பாநிதூபிக பூவனயிதூதேவ உஹாநுனதெ மெவ
நீபூவாடிதெதூவஸெயாலவதி.

4370 ததெ கருஷெ, 1191 ததெ மாவிவாஹந
மகாஷெ, 1268 ததெ பூவூபூஷெ விலவவதூரெ ஸீ
தெபாநுதெரிகாநாவதார இதூநவாயஸிபாந்.

ஸாம்பூபாயிகெஷயெபூவூநூஷாநெஷிதிஹாஸெ
ஷுவ ஸவடியாவி விவரீதமுஹதேவ விஸெஷதொ
ஸிலூரணா: 'மெநகெநபூகாரெண பூவிஃபூரூ
ஷொலவ' இதூதூரீதூ பூவிஜீதூ ஸாபாடியிதூ
ஸூதூகாஷெதெ ஹெரூ கிஹி கிஹூகாஸெ
விதூவி வியிவன: ஸூஸூலூஸாவதூஜிதேவ ஸூ
பூபிதவனொலவனீதி தடூஸவிஅஜநஹுடியஹாரி
உநிகயா வயதெதாவதகாரெந வஹுவிஷயவிஸொ
யநகாஷடி கூடி க்ரிஷூபூகூபூம். உயூஸூபூஷ
பொ உஹநீயாஹாஉதயஸூயம் ஹாடிதேவ ஹஷபூக

ஷடாவிஷுவதி. “ விஸெஷத ஸ்வபுவிதாம் வஜாஜெ
விலகுஷணம் ஜநகவணீதாநாடி ” ஐதூரபிஸஹுதய
ஸுலாஷிதகநவதயாநாம் கதிவயெசுவஸூஸூயாஜை
நிபுமகுஹமிதாபாராயணம் பூதியூநிஸஜூதாநவஜை
தூகாபவ வஜாமக்ஷஜாணா சவி ஸ்வஸளலாபுலகுஜ
வயாபெவ தகுணீகதாஸரணாம் வயபுவஸூநீதிபு
தீம்.

ஸ்ரோ. வீதவபிமவாநீயஜைகவஸுபுராம்வரெ
காஜாநடகூரயூரஸு காமாநி: க்யுதிநாம் ததம்?
ஸுயாபுஷதவொரெரவி ஸுயீஜநாஹாபெநம்
ந ரஜமிதாஜீரஹை நரகவணீதா லாஷிபெநம்,
கமாநியிரிமாதூவீக்யுதிவநெனரவி சவிபூநெனம்
விரெண புஷதகரெ பிஸதி கிம் புவா வஜூதாம்?

சஸ்ஸலூ கெநநிநிதூஜைநா ரஜவாஸிநா
விமிஷூ ப்ரேஷிதம் வபுஜயஜூதாவதஸூபதெ.

“ ஜைகவஸூஸுலதாரஜைஷணஸாபூ
கணீஜயாஸயஜுவெதூ வநெ விவிதே
கணபாபுதயூநிக்யுதவூவ க்ணஸொஷா
பநூதம நவம ஹம்ஸ! விஸாவயாஜம்.”

ஐசுவாபிஸயாகரவாஸீயாணீராயபுஸாகமிதம். சவி
தரணாஸவிஸபுகவரயெவநிராஸ ஐஹ விராஜீயாக்.

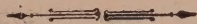
ஸ்ரீரஷூ.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

பாதுகா ஸஹஸ்ராவதார தத்வம்.

இந்நூலின் ஸாரமான கருத்து.



வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலின் தாற்பரியம் தமிழர்க்கும் சுருக்கமாகத் தெரிந்திருப்பது நன்றென்று இத்தமிழ் வசனச்சுருக்கம் எழுதப்படுகின்றது.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்தோத்ரங்களுள் 'பாதுகாஸஹஸ்ரம்' என்பது மொன்று. இது அழகிய மணவாளனுடைய திருவடிநிலையை ஆயிரம் சுலோகங்களால் அற்புதமாக வருணிக்கப்பெற்ற ஸ்தோத்ரம்.

ஸ்ரீதேசிகன் இதனை யருளிச்செய்வதற்கு யாது காரணம்? என்று விவரிக்கப்பெற்ற இதர ஸம்பரதாயஸ்தர்கள் எவ்வாறு எழுதிவைத்திருக்கிறார்களென்றால், - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வேதாந்ததேசிகன் கவிதார்க்கிக சிங்கமென்று விருதுவஹித்து வாழ்வதில் பொருமைகொண்டு ஸ்ரீ பிள்ளைலோகாசாரியருடைய திருத்தம்பியாரான வாதிசேஸரி ஸ்வாமி யென்பவர், தாமே மஹாகவியென்றும் தேசிகனுக்கு அந்த விருது தகாதென்றும், 'ஓரிரவில் ஓரே விஷயத்தைக்குறித்து ஆயிரம் சுலோகங்கள் கவிபண்ணத் தொடங்கவேண்டியது, அதில் வெற்றிபெறுமவர்க்கே விருது நிலைதிருக்கத்தக்கது' என்றும் மிக்கசெருக்குடன் உரைத்ததாகவும், தேசிகனும் 'அப்படியேயாகு' என்றிசைந்தபின், வாதிசேஸரி ஸ்வாமி தாம் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பாதாரவந்த விஷயமாக ஆயிரம் சுலோகம் இயற்றுவதாகவும் தேசிகன் அதற்குங் கீழ்ப்பட்ட பாதுகை விஷயமாக ஆயிரம் சுலோகம் இயற்றுவதாகவும் மிக்க பெருஞ்சபைநடுவே பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டு இருவரும் தங்கள் தங்கள் திருமானிகையிலே சென்று சேர்ந்ததாகவும், வாதிசேஸரி ஸ்வாமி மாலேப்பொழுதே தொடங்கப் பல சிஷ்யர்களை உடன்

வைத்துக்கொண்டு எழுதத்தொடங்கிப் பொழுதுவிடிமுன் இருநூறு முந்தூறு ச்லோகங்களை எழுதவல்லராயினரென்றும், அவையும் சுவையற்றிருந்தனவென்றும், தேசிகனோவென்னில் யோகத்தாலும் யோகசித்திரையாலும் முன்யாமங்களைப் போக்கிவிட்டுப் பின்யாமத்திலே பாதுகாஸஹஸ்ரம்ருளிச்செய்து தலைக்கட்டித் திருவோலக்கத்திலே அரங்கேற்றித் தமது விருதை நிலைநிறுத்திக் கொண்டாரென்றும் இன்னும் பலவகையான இழிவுரைகளையிடும் அவரவர் நெஞ்சில் தோன்றியவாறெழுதி வெளியிட்டிள்ளார்கள்.

தென்னாசார்ய ஸம்பரதாயத்தில் வாதிசேஸரி ஸ்வாமி யென்பவர் ப்ரஸித்த பண்டிதராக எழுந்தருளியிருந்ததுண்டு. திருவாய் மொழியின் பன்னீராயிரப்படி உரை, திருவிருத்த ஸ்வாபதேசவுரை, தத்வதீபம், தீபப்ரகாசம், ரஹஸ்யத்ரய காரிகாவளி முதலிய சில கிரந்தங்களுளிச்செய்தவரும் ‘அழகிய மணவாளச்சீயர்’ என்னுந் திருநாமம்பூண்டவருமான ஆசிரியரே அந்த வாதிசேஸரியென்பார்.

இவரைப் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியாராக எழுதுவதென்றே ப்ரதிபக்ஷிகளின் ப்ரமமிகுதியைக்காட்ட வல்லதாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயம், அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம், திருப்பாவை ஆரூயிரப்படி வியாக்கியானம் முதலிய திவ்ய க்ரந்தங்களருளிச்செய்தவரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் என்பவரே பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியாராவர். இவர் வாதிசேஸரி யென்னும் விருதுவஹித்தவரல்லர்.

வாதிசேஸரி ஸ்வாமியோ வென்னில், தம்முடைய க்ரந்தங்களில் அடிக்கடி வேதாந்த தேசிகனுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளை உதாஹரிக்கக் காண்கையால் இவர் தேசிகனிற் காட்டில் மிகவும் இளையவர் என்பது நன்கு விளங்கும். ஆகையாலே இவர்க்கும் தேசிகற்கும் ப்ரதிஜ்ஞாபந்த நிகழ்ச்சி கூறுவது பொருத்தமுடையதன்று.

சிலர் கூறுவர்;—வாதிசேஸரி யென்றது பிச்சுத்தான்; அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனரை ப்ரதிபக்ஷியாகக்கொண்டே பாதுகாஸஹஸ்ரம் பிறந்தது—என்று. பல நூற்றாண்டுகட்கு முன் நடந்த விஷயத்தை விளம்புவதென்றால் அவரவர் மனம்போன படியும் வாய்வந்தபடியும் விளம்புதல் தகாது. முன்னோர்கள் பலர் வரைந்துள்ள நூல்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு விஷயங்கள் சொல்லு

வதே ப்ராமாணிகர்களுக்குப் பாங்கு. தேசிகனுடைய வைபவத்தை விரிவாக வருணிக்கப்பிறந்த ‘ஆசார்யசம்பூ’ என்னும் ஸம்ஸ்கிருத நூலிலும், சண்டமாருதம் - தொட்டயாசாரியர் இயற்றியதாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிற வேதாந்த தேசிக வைபவப்ரகாசிகா ஸ்தோத்ரத்திலும், முன்னோர்கள் இயற்றிய பாதுகாஸஹஸ்ர வ்யாக்யாந அவதாரிகையிலும் கூறப்படாததும், கூறப்பட்டுள்ளதற்கு முரண்பட்டதுமான ஐதிஹ்யத்தை நவீனர்கள் துராக்ரஹத்தாலே கல்பித்து எழுதிவிடுமளவால் ப்ராமாணிகமான விஷயம் பழுதுபடாது.

சிறந்த மஹான்களுடைய திருவோலக்கத்திலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி இப்பாதுகா ஸஹஸ்ரம் பண்ணினதாக தேசிகன் தாமே அருளிச்செய்கிற* ஒரு ச்லோகத்தின் விபாக்கியானத்திலாவது முன்னோர்கள் இந்த ஐதிஹ்யத்தை எழுதிவைத்திருப்பரேல் நம்பலாம். அங்ஙனமுமில்லை. யாரோவொரு கவி தேசிகன் பக்கல் வந்து செருக்குடன் சில வார்த்தைகள் சொன்னதாகவும் அவனை எதிரிட்டுக்கொண்டு பாதுகா ஸஹஸ்ரம் பணித்ததாகவும் இவ்வளவே ஆசார்யசம்பூ முதலிய பழைய வைபவநூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த எதிரிட்டுக்கு இலக்கானவர் புறமதத்தவரேயன்றி ஸ்ரீராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்த்தார் யாருமல்ல. நம் பூர்வாசார்ய பரம்பரையில் ஒரு ஆசார்யரும் செருக்குக்கொண்டவராகவோ பொருமைபுள்ளவராகவோ ஆசார்யபதவி வஹித்தாரல்ல. எம்பெருமானார் தர்சனத்திற்ப்புடந்த ஆசிரியர்கட்குப் பரஸ்பரம் மனவருத்தப்படவும் போர்புரியவும் ப்ரஸக்தியேயில்லை. சமம் தமம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமாயிருந்த பூர்வாசார்யர்களும் நம்மைப்போலே கோபதாபங்கட்குக் கொள் கலமாயிருந்தன ரென்றியம்புமவர் விவேகிகளாவரோ?

பிறர் பொருமைகொள்ளத்தக்க விசித்திரமான யோக்யதை பெற்றிருந்த தேசிகனிடத்தில் மற்ற ஆசார்யர்களுக்கு அஸூயை அவர்ஜயேயமாகவேயிருந்ததென்று கொண்டாலும் “நான் பெரியோமல்லோம் நாம் நன்றுந்தீதும் நமக்குரைப்பாருளரென்று நாடுவோமே” இத்யாதிகளான பலபல செஞ்சொற்களால் நைச்யாநுஸந்தாந பரமகாஷ்டையிலே நின்ற தேசிகன் ஆத்மகுணப் பெருக்குக்கு விருத்தமாக நடந்துகொண்டாரென்றல் அவர்க்குப் பெருத்த

* இந்த ச்லோகம் பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் நாதபத்தியில் (41) உள்ளது.

தூஷணமேயன்றி பூஷணமாக மாட்டாது. முக்கியமான ஸித்தாந்த ஸ்தாபனத்திற்காகமாத்திரம் புறச்சமயிகளோடு வாதப்போர் நிகழ்த்துதல் தோஷமன்றென்றும் அது கைங்கர்யருபமாகவே ஆகுமென்றும் சொல்லப்படாநிற்க, கவித்திறத்தில் வெற்றி பெறுதற்காக ஸமாந ஸம்பந்தாயஸ்தர்களுடனே எதிரீடுகொண்டாரென்னு மிப்பேச்சு தேசிகனுக்குப் பரமலாகவத்தையே நிலைநாட்டவற்றும். ஆளவந்தார் முதலானோர் “நவயம்கவயஸ்து கேவலம்” இதயாதிகள் பேசினதும் ஸித்தாந்த ஸ்தாபனத்திற்காகவே; அதுவும் புறச்சமயிகள் திறத்தே.

கவனத்தில் மேன்மை பெறுவதென்பதை நம்புருவர்கள் ஒரு பொருளாகவே மதித்திலர். கவிவிருது பெற்றோ, கவிவிருதுபெற ஆவல்கொண்டோ, கவித்திறத்தால் பிறரை வெல்லவிரும்பியோ ஒரு பூர்வாசார்யரும் விளங்கவில்லை. ஆளவந்தார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலிய பூர்வாசார்யர்கள் அமுதக்கடலான ஸ்தோத்ரங்களை அருளிச்செய்துவைத்தும் ஒரு முலையிலாவது தமது திருநாமத்தைக் குறிப்பிடாமலும் கவியென்று தம்மைக் காட்டிக்கொள்ளாமலும் மிருந்தனர். எம்பெருமானார், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், எங்களாழ்வான், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர், அவரது திருத்தம்பியார், ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் முதலானார் ஸர்வஜ்ஞர்களாயும் ஸர்வ சக்தர்களாயு மிருந்துவைத்தும் கவிதா மார்க்கத்தில் கருத்தான்றுதலின்றியே வெவ்வேறு வகையான போதுபோக்குடையராயிருந்தனர். இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய பரம்பரையில் வருகின்ற மஹான்கள் உபாஸநப்பெருமையினால் கவிதைகள் செய்துகொண்டும் கவிவிருது வஹித்துக்கொண்டும்போந்த வொருவரோடே. மார்புதட்டிப் போர்புரியவருதற்குக் கனவிலும் ப்ரஸக்தியில்லை. ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான ஆசார்யர்களைப்பழித்துரைப்பதிலேயே நோக்குடையரான நவீனர்கள் மனம்போன போக்கெல்லாம் எழுதிவைத்துள்ள பொய்யான ஐதிற்பங்களால் மஹான்களின் மேன்மைக்குக் குறைபொன்றும் வராது.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி தேரமுந்தார் ஸ்வாமியென்னும் ஸ்ரீரங்கமாண்டவன் ஸந்நிதியிலே ஓரடைவில் இதுவிஷயமான ப்ரஸ்தாவம் விஹந்தபோது அவ்விடத்து நியமநங்கொண்டு பாதுகா ஸஹஸ்ராவதார தத்வமென்னும் இவ்வடமொழினால் வெளியிட

நேர்ந்தது. ஸ்ரீ தேசிகனருளிச்செய்த ந்யாயபரிசுத்தி யென்னும் நூலைத் தேவநாகரலிபியில் அச்சிடுவிக்கும்போதும், பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தை ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானத்துடன் தேவநாகர விபியில் அச்சிடுவிக்கும்போதும் அவற்றில் நவீனர்கள் எழுதிச்சேர்த்துள்ள முகவுரைக்கு மறுப்பாகப் பிறந்ததா மிந்நால்.

ம ற் ரு ரு வி ஷ ய ம்.



சென்ற பிரபவஞ்ஞ கார்த்திகைமீ வெளிவந்த வேதாந்த திபிகைச் சஞ்சிகையில் ஸ்ரீமான் உ. வே. தாயார்ஸந்திதி. வரதா சாரியர் ஸ்வாமியினால் ஸ்ரீதேசிகாவதார ரஹஸ்யசிந்தநம் என்னும் ஓர் வியாஸம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இம்மகுடத்திற்கும் இதன் விஷயத்திற்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமு மறிகின்றிலோம். ஸ்ரீதேசிகன் திருவவதரித்தது விபவ வருஷத்திலா? சுக்ல வருஷத்திலா? என்று ஆராய்வதே இதன் விஷயம். அவதார ரஹஸ்ய சிந்தந மென்பது இதுதானோ? இதுநிற்க. தேசிகன் திருவவதரித்தது விபவ வருஷத்திலென்று நயனாராசாரியர் பணித்த தேசிகாஷ்டோத் தர சதநாமாவளியிலும், ஆசாரிய சம்புவினும் விளங்காநிற்க, அநா வச்யகமாக ஒரு சங்கையுத் தாமே கிளப்பிக்கொண்டு சுக்ல வருஷத்தில் தான் திருவவதாரமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. அறுபது வருஷங்களுள் எந்த வருஷத்தில் திருவவதார மெனி னும் நமக்குக் குறையில்லை. அதைப்பற்றி எமக்குப் பிடிவாத மொன்றுமில்லை. ஆனால், மேற்குறித்த வியாஸத்தில் - பூர்த்தி யாக நூறுவருஷம் ஜீவித்திருந்தவர்களுக்குத்தான் 'இன்னமொரு ஞாற்றாண்டிரும்' என்று வாழ்த்துக்கூறுவது பொருந்துமென்றும், ஆகவே சுக்ல வருஷத்தில்தான் திருவவதாரமா யிருக்கவேணும் என்று மெழுதியிருப்பதைப்பார்க்க, விலவறச்சிரித்திடாநின்றோம். விபவ வருஷத்தில் திருவவதார மென்பார்க்கு தேசிகனுடைய ஜீவிதகால ஸங்கியை அதிகப்படுகின்றதேயன்றிக் குறையுறு கின்றதில்லை. ஸௌம்ய வருஷம் கார்த்திகையினன்று தேசிகன் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினமை நிர்விவாதம். விபவ வருஷத்தில் திருவவதாரமென்னில் நூற்றொரு வருஷமும் இரண்டு மாதமும்

மும் ஜீவித்திருந்ததாகச் சொல்லிற்றுகிறது. சக்ல வருஷத்திலென்னில், நூறு வருஷமும் இரண்டு மாதமும் தேறுகின்றது. ஏற்றக்குறைவின்றிச் சரிசமமாக நூறுவருஷம் ஜீவித்திருந்ததாகக் கூறவேணுமென்று கருத்தாகில், சக்ல வருஷத்தில் திருவவதாரமென்று கற்பிப்பது மாத்திரம் போதாது; திருக்கார்த்திகையில் திருவவதரித்ததாகவுங் கற்பிக்கவேண்டியது ஆவச்யகமாகும்.

தேசிகனைக்குறித்து “இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்” என்ற வாழ்த்து தேசிகன் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளின பின்பு பிறந்ததாகக் கருதுவதும் ஒவ்வாது. தாம் மிக ஆதரிக்கும் பிரபந்தாது ஸந்தர தீபிகையில், தேசிகனுடைய எழுபத்தொன்பதாவது வயஸ்ஸில் ஸர்வதாரி வருஷத்தில் நம்பெருமாள் நியமந்தினால் அந்த வாழி திருநாமம் பிரசாரத்திற்கு வந்ததாக வரையப்பட்டுள்ளதே. இருபத்தொரு வருஷங்கள் பாக்கியிருக்கும்போதே ‘இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாயிற்றென்று ஆராயவேண்டுமென்றே. பூர்த்தியாக நூறுவருஷம் ஜீவித்திருந்தவர்களைக் குறித்தே அங்ஙனம் வாழ்த்துக் கூறலாமென்பது பித்தர் பேச்சே. “பச்சேயம சரதச் சதம், ஜீவேம சரதச் சதம்” இது யாதிகளிற்போலே அந்தகாலம் வாழ்ந்திருக்க வேணுமென்பதே விவக்ஷிதம். ஆசார்யர்கள் ஜீவித்தெழுந்தருளி யிருக்கும்போதே “இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்” என்கிற இந்த வாழ்த்துக் கூறப்படுவதானால் இதில் குசோத்யங்களுக்குச் சிறிதும் அவகாசமில்லை.

நூறு வருஷங்களுக்குக் குறைவாக ஜீவித்திருந்தவர்கள் விஷயத்தில் ‘இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்’ என்ற வாழ்த்துக்கூறுதல் அதுசிதமாகவே யிருக்கட்டும்; ப்ரக்ருத விஷயத்தில் இவ்வார்த்தைக்கு என்ன உபயோகம்? தேசிகன் ப்ரமோதாத வருஷத்தில் அவதரித்ததாக யாரேனுமொருவர் சொல்லுவதாயிருந்தால் அப்போது இவ்வார்த்தைக்கு ஒருகால் அவகாசமுண்டென்னப்பொருந்தவுமாம். அதிகப்படியாகவே ஜீவிதகாலத்தைக் கூறுமவர்களை நோக்கி அநாவச்யமாயும் அசடாயுமுள்ள ப்ரஸங்கத்தை வெளியிடுதல் உன்னுறையும் பகை பொருமைகளையே காட்டவற்றும்.

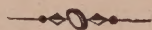
இவ்விஷயமாக வடமொழியில் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ள வியாஸமும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றை யெல்லாம் விவேகிகள் நன்கு ஆராய்ந்து, அஸம்பத்தமாக அவரவர் நெஞ்சில் தோன்றும் விஷயங்களை வெளிப்படுத்தி உலகத்தை மயக்க இனியாகிலும் கருத்துக்கொள்ளாதிருக்குமாறு உபதேசிக்கவேணும்.

சுவிஷ்ணோகூவஹுதஸுகூவவி நுணா
சுஹுபுஜா ஹன! லவனி ஹுவிஸெஷாஃ,
ஹேகாராவெ ஹெயுலிவாதெ விகநாஷெ
வெஹுகாவுதிஸுதஸி ஹஹொ! உஹிஷாணாடி.

ஸ்ரீரஹு.

விளம்பரம்.

வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம்.



இப்பெயர்ப்புண்ட யஜுர்வேத லக்ஷண்கரந்தமென்று அடியேனால் வடமொழியில் இயற்றப்பட்டுப் பிரச்சுரமாக வருகின்றது. தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் பலநூற்றுக் கணக்கான பதங்களைப் பற்றி இதில் ஆராய்ச்சி செய்யப்படுகின்றது. ப்ராதிசாக்க்யம், ஸப்தலக்ஷணம் முதலிய லக்ஷண நூல்களில் த்ருப்திபெருத வித்வான்கள் இந்நூலால் பூர்ண த்ருப்தி பெறுவார்களென்று பலவைதிக வித்வான்களால் கொண்டாடப்பட்டதாயிது. பொருளைக் கொண்டே பதஸ்வரூப ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்படி விரிவான விவரணைகள் இதில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் பல பரிச்சேதங்களாக வெளிவந்துலவும். தற்போது இதன் முதல் பரிச்சேதம் வெளிவருகின்றது. விலை 0—6—0 மாத்திரமே. அபூர்வமான ஆராய்ச்சிகள் அமைந்த இந்நூலை வித்வான்கள் கடாஷித்தருளி நன்று திருகளை உணர்த்தவேணும்.

விபவஸ்ரு
சித்திரப்பெளர்ணமி. }

தாஸன்,
காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யன்.



